

В. Ю. ШЕВЦОВ

Рід

Міфи і легенди
Їк-Ра-їни

2015

*Роду України
й родині своїй присвячую*

В. Ю. ШЕВЦОВ

Рід

Міфи і легенди

України

Дніпропетровськ
АРТ-ПРЕС
2014

УДК 94 (477)
ББК 63.3 (4Укр-4Дні)
Ш 37

Шевцов В. Ю.

Ш 37 Рід. Міфи і легенди Ук-Ра-їни / В. Ю. Шевцов. – Д. :
АРТ-ПРЕС, 2014. – 226 с.

ISBN 978-966-348-364-1

Книга, яку читач тримає в руках, є продовженням видання «Оберіг», або «Міфи і легенди Ук-Ра-їни». Після виходу «Оберегу» в 2010 році підбірка казок, легенд, переказів та історій давнини поповнилася новими сюжетами, більшість з яких подані не стільки в художньому форматі, скільки в намаганні донести до читача цікаву інформацію як про міфологічну історію українського етносу, так і його світоглядну. Остання набуває містично-філософського характеру, особливо в «Розмовах з Родом», де етнічна спадщина перемішується з сучасним науковим світоглядом.

УДК 94 (477)
ББК 63.3 (4Укр-4Дні)

Автор висловлює глибоку, щиру вдячність лицарю України І. В. Навоєнку за видання ще однієї, дуже важливої для світогляду українців книги «Рід», яка, як і всі попередні, видані у видавництві «АРТ-ПРЕС», є продовженням книг «Багато званих, мало вибраних», «Русь», «Буття», «Скарбниця», «Вість», «Трислав», «Оберіг», а також творчому колективу «АРТ-ПРЕСу» за щиру зацікавленість і допомогу при підготовці книг автора до друку.

ISBN 978-966-348-364-1

© В. Ю. Шевцов, 2014
© АРТ-ПРЕС, технічне
оформлення, 2014

Зміст

Від автора	7
------------------	---

Рід	9
------------------	---

Хто такі козаки-характерники, або Легенда про Гандхарву	10
Мамаї.....	15
Амазонки.....	19
Ключі	23
Сліпа могила	26
Незвичайні звичаї	30
Храм.....	34
Трипільська лялька	38
Легенда про борщ	41
Як чотири брати Змія здолали.....	46
Батьківщина.....	49
Святі місця України	53
Дев'ять випробувань України	59
Троя	62
Рід.....	64
Сходження Роду	64
Душа і дух народу.....	68
Соборна душа і дух народу України	69
Зоря нової епохи	72
Передбачення	74
Розмови з Родом	88
Герб України	110

Земне і надземне	113
-------------------------------	-----

Космічні символи і національна символіка Русі-України.	114
Боги небесні і земні	122
Рай і пекло.....	129
Світові битви	131
Раджа.....	134
Сірі	138
Луна-Зваба, або Легенда про Місяць	140
Колесо	145

Кульові блискавки	148
Всесвіт по Клізовському	150
Війна і мир.....	152
Вогонь Арти, або Дивний і дещо несподіваний погляд на історію українського етносу	156
Хочете – вірте, хочете – ні	166
Писанка, або Яйце-Райце	169
Сонячні Пороги	171
Всевидяче око Кар(м)и	175
Мандри і польоти душі.....	178

Повернення блудного сина.....181

Передмова.....	182
Версія історії євреїв	183
Ідеологія вибраності.....	194
Принципи життєдіяльності. Ідеальна людина	198
Принципи поневолення й експлуатації людей.....	201
Принципи тотального поневолення й експлуатації народів і суспільних об'єднань.....	205
Принципи протистояння експлуатації та зомбуванню людей і народів.....	211
Принципи будови сучасного суспільства.....	214
Ракові пухлини в структурі суспільства, або Що таке мафія? 220	
Післямова	223

Від автора

Надзвичайно важливе значення у розбудові українського етносу, як і будь-якого іншого, має та невід'ємна частина його світогляду, яку називаємо міфологічною. Саме в міфі етносу, як ні в якому іншому аспекті буття, відображені ті фундаментальні риси, що є визначальними на його Шляху Даному, і які, хоча б якоюсь мірою, дають можливість не лише зрозуміти призначення етносу в розбудові планетарного суспільства, а й зазирнути в його майбутнє. В цьому цікавому й важливому пошуку кожен аспект буття набуває особливого значення, а тому в книзі, яку тримає читач у руках, матеріал подано в кількох розділах, що дозволяють не лише поповнити знання і розуміння родоводу нашого, а й розширити, розбудувати світогляд українця під реалії і потреби третього тисячоліття. Особливістю поданого матеріалу є також те, що він спрямований не стільки на поповнення традиційного багажу знань, скільки на пошук відповідей на найважливіші питання буття українців, на розбудову самосвідомості й власної думки людини. Саме останній аспект набуває надзвичайної ваги в третьому тисячолітті, в часи планетарного зомбування людини і цілих народів. Рабство фізичне змінюється рабством інтелектуальним і духовним, але людину, яка думає власною головою, неможливо зазомбувати, перетворити на чийсь додаток.

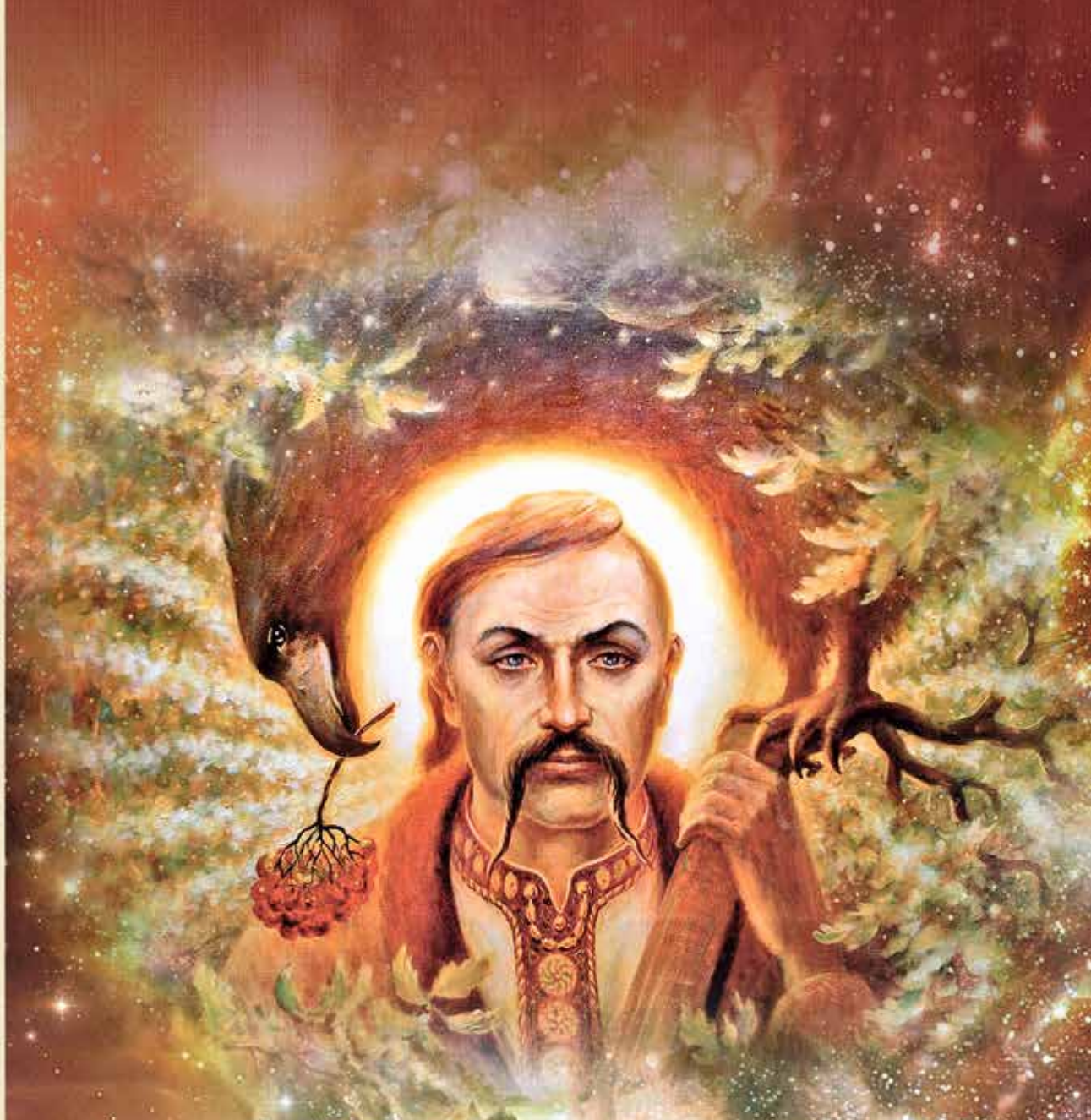
Окремо від загального контексту книги розглянута історія однієї з гілок орійських народів, а саме єврейської, та її вплив на історію українського етносу. Але й ця історія, як і попередні, подана через визначальне поняття загального родоводу, через усвідомлення святого поняття Роду орійського.

Багатоплановість поданого матеріалу по-різному торкнеться душі й свідомості читача. І хоча більшість

сюжетів легко сприймається і в юному, і в дорослому віці, але є й такі, які потребують допитливої думки і ставлять більше запитань, ніж дають відповідей на них. А тому автор просить не сприймати прочитане буквально, як незаперечність, бо це лише ще один погляд на історію, еволюцію і буття України. Дане зауваження, перш за все, стосується «Передбачення», «Розмов з Родом» та розділу «Повернення блудного сина», розрахованих на ту частину читацької аудиторії, яка шукає відповіді на «вічні питання» про будову та еволюцію Природи і Людства, зокрема, і нашого, українського етносу. Головне, що об'єднує все запропоноване в єдине ціле, це думка про яскраве, непересічне майбутнє нашої Батьківщини, майбутнє, яке будуватиметься на фундаменті космічних інваріантів Шляху Даного Країни Ра – України, країни-взірця на шляху людства в майбутнє!

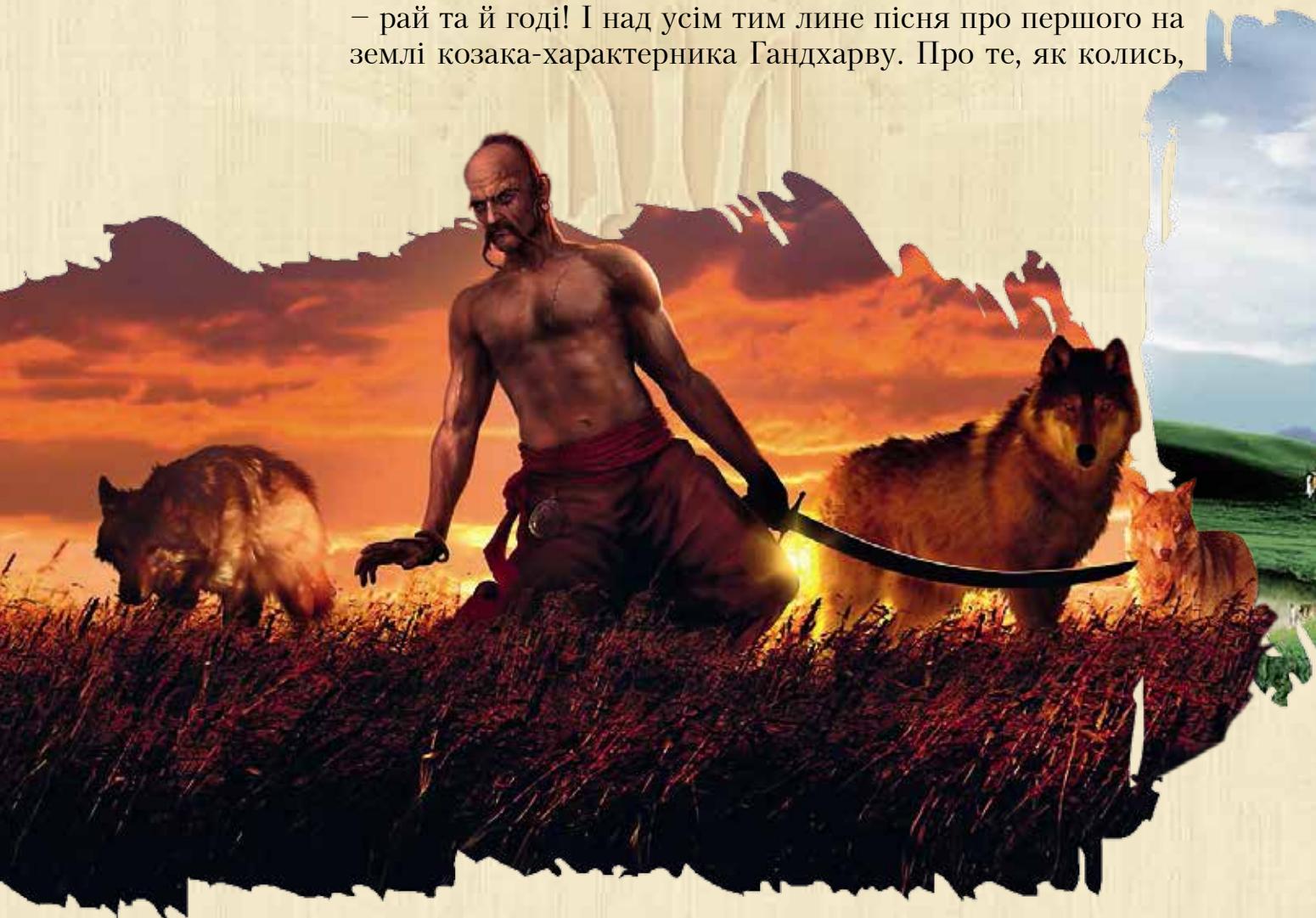
Можливо, комусь із читачів не сподобається значна різноплановість книги, як і неоднозначність запропонованого матеріалу, тож автор просить вибачення, бо метою цієї книги, як і книги «Оберіг», перш за все, було поновлення етнічного міфу України та подальша його розбудова.

Рiд

ХТО ТАКІ КОЗАКИ-ХАРАКТЕРНИКИ, АБО ЛЕГЕНДА ПРО ГАНДХАРВУ

На краю Зеленого Лугу, під тисячолітнім дубом, в позі йога сидить козак-характерник Мамай. Трохи збоку й позаду до списа, ввіткнутого в землю, прив'язаний кінь. У руках Мамай кобза, пальці неспішно перебирають струни. Навколо вирує життя, все цвіте, все бує, подивившись – рай та й годі! І над усім тим лине пісня про першого на землі козака-характерника Гандхарву. Про те, як колись,

давно-давно, так давно, що навіть сама давнина сивою стала й мороком вкрилася, до нашого Роду прийшла велика біда. Як сарана, налетіли на землі України ординці-чужинці, і було їх як піску морського. І все б нічого, і біда була б не біда, якби з ними не йшла нечисть всіляка. Не звикати було нашим батькам до справи чоловічої – захисту сім'ї й Роду від клятого ворога, та одне – здолати ворога в чесному, відкритому двобої, а інше – коли йому всіляке гаддя допомагає. Гинули захисники не стільки в чистому полі, скільки від сили нечистої. І закралася в серця чоловіків наших жура й зневіра, погас вогонь віри в перемогу і в бога Роду нашого, бога живи-долі краю нашого – Дажьбога.

Ось тоді зібрались останні захисники на священних Дніпровських порогах і в один голос, в єдиному пориві

відчаю й надії звернулися до Батька – творця Світу Явленого, до Сварока: «Тату Всевишній! Невже ти не бачиш, як гинуть діти твої? Сохрани й порятуй, допоможи нам здолати силу нездоланну, розжени чорні хмари смертельної навали, засяй знову вірою й надією, дай нам сили для перемоги світла життя над пільмою небуття!»

Коли волає одна людина, недалеко її чути; коли моляться багато – молитва сягає Небес! Почув Всевишній голос дітей своїх, покликав бога Спаса і сказав: «Ти бачив, що робиться в Ра-їні моїй, в Україні? Якщо ні, то підйди подивись і допоможи їм!»

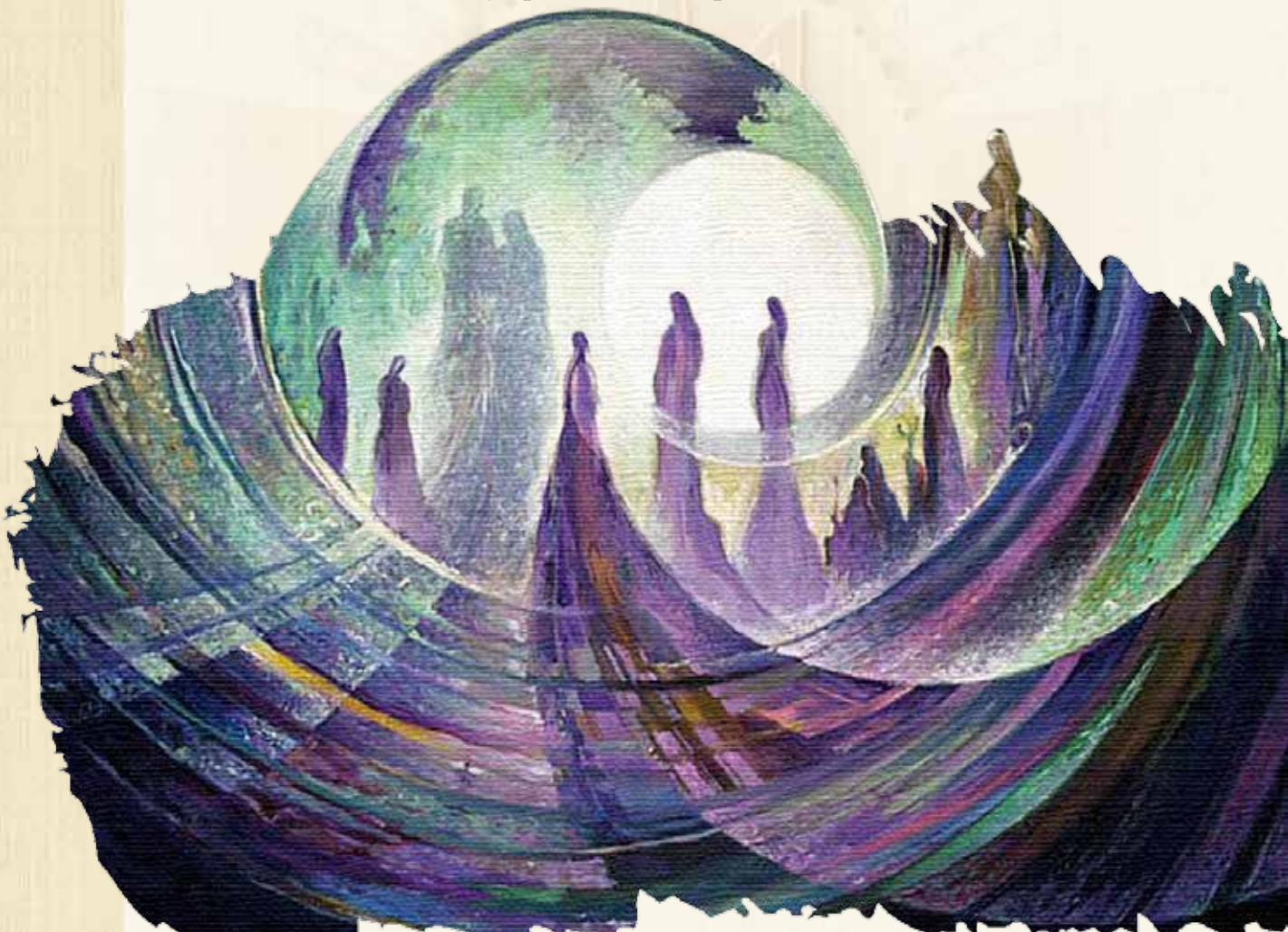
«Я можу допомогти, – відповів Спас. – Але ж у мене багато інших обов'язків. І якщо я кожного разу буду займатися тим, що рятуватиму людей Ра-їни від усіх бажаючих захопити земний Рай, то не зможу рятувати інші життя. От би взяти когось із людей та навчити його тому, що можу я, та без всевишнього дозволу я не можу цього зробити, бо всі боги розгніваються на мене за те, що смертна людина отримує можливості безсмертних богів!..»

Вислухав Всевишній Спаса та й каже: «Звичайно, закон, даний Мною, я сам порушити не можу. Не може бути людина подібною богам, та ще й безсмертною, бо вона лише людина. Але вона може бути безсмертною в своїх діях і думках, вогнем свого серця запалювати серця інших, своєю жертвою надихати моїх дітей на жертовність і служіння своєму Роду! На землі, в Ра-їні моїй, до тебе прийде юнак, і наречеш ти його Гандхарвою, тим, хто піднявся на (Ган)-ок Світу Явленого, (де) во славу (хай!) сонячного бога (Ра!) захищатиме життя на землі (ва!). І навчиш ти його всьому, чим володієш сам!»

Спустився бог Спас на Землю і бачить: їде верхи на коні юнак. «Куди прямуєш?» – питає Спас. «Хочу боронити рідний край, але для цього маю навчитись володіти всілякою зброєю краще за ворогів наших. Кажуть, що нині лише на Порогах залишились великі майстри бойового мистецтва, ось туди й їду», – відповідає юнак.

«Ти мені й потрібен! Віднині й навіки будеш ти Гандхарва!» – мовив Спас і почав навчати юнака. Учив не лише бойовому мистецтву, а й виховував почуття любові до Роду

і Батьківщини, жертвності заради родини й України. А ще передав знання чарівництва, щоб за необхідності душа лицаря могла переселитися на час в тіло вовка чи іншого звіра, щоб міг він кого завгодно і що завгодно причарувати й зачарувати, міг «відвести очі» й стати невразливим, або «навіяти» на ворога різні думки й почуття, зробити ворога людиною і другом. Окрім того вчив знахарству (знати ха(й) – Ру, енергію Сонця, енергію життя) і лікарській справі, розуміти мову зірок і неба, птахів і звірини, дерев і комах, а також духів – душ різних стихій: землі, води, повітря і вогню, що живуть у горах і морях, яругах і пустелях, лісах і озерах, ріках і джерелах, у повітрі і в буревіях, у хуртовинах і льодовиках, в усіх явищах і домівках, де може міститися душа жива. Спас учив Гандхарву не просто захисту, а перш за все вмінню використовувати для захисту все, що знаходиться поруч, і навіть сили супротивника проти нього самого, вчив «ка-

татися на хвилі» його сили й енергії, використовувати його вміння проти нього. І все це при вмінні бачити те, чого не бачать інші, не лише знати, а й розуміти все, що діється навколо, бути відуном.

Минав час, зовсім занепала Ра-їна. Та за той час могутнім, непоборним характерником став Гандхарва, великим майстром Спасу. Закінчивши навчання, зібрав він усіх юнаків свого племені і промовив: «Віднині я ваш учитель і захисник Роду. Ви бачите, як занепав від усякої нечисті наш край. Тож спочатку маю витурити ворога за межі рідної землі! Я буду відсутній рік, я маю подолати саму Нечисту силу, а ви за цей час маєте довести до досконалості своє мистецтво Спасу. Чекайте на мене і разом ми розбудуємо заново нашу Ра-їну, наш Рай земний!»

Після звільнення Ра-їни від сили нечистої повернувся на Пороги Гандхарва, зібрав усіх юнаків Роду України і наказав розвести велике багаття. А коли воно запалало до самого Неба, промовив: «Віднині ви всі маєте стати лицарями-косаками, характерниками-захисниками, бо в кожному з вас буду жити я, Гандхарва, і моє мистецтво Спасу!»

З тими словами ступив Гандхарва в жертвний вогонь і став простором – часом, землею і водою, вогнем і вітром, небом і зірками, сонцем і місяцем. Він пожертвував собою, щоб його розумом і душею, духом лицаря-характерника причастився Рід, щоб кожен член великої родини відчув себе Гандхарвою. Герой помирає і одночасно народжується в тих, хто поряд з ним! Після смерті героя весь Рід стає ним!

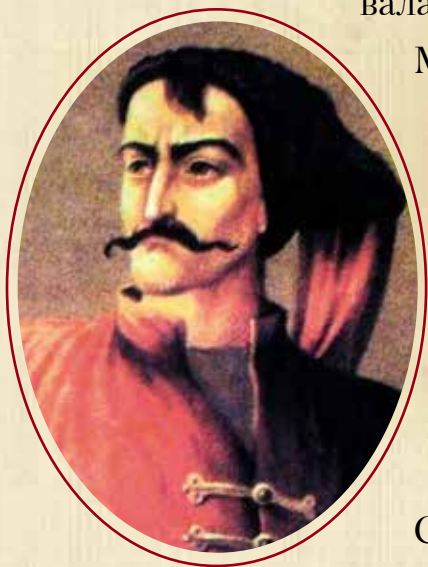
Схилили голови козаки, ставши на коліно. А коли допалав жертвний вогонь, підняли голови і відчули в собі силу неймовірну! Коли ж почали вдивлятися у ніч, то несподівано відчули, що бачать все навколо як вдень! Більше того – було видно навіть те, що під землею, під водою, за лісом і за горою!.. Тоді ж, на Великій Раді постановили одвіку й довіку, поки ревуть пороги, стояти на варті Роду нашого по Дніпру, обравши собі місцем перебування Зелений Луг, або ж неподалік нього.

Ось з того часу в Україні народжуються і живуть характерники, лицарі Спасу, покликані Родом захисники України. Сторіччя за сторіччям котилося Сонячне Колесо над Землею і в часи лихоліть приходили на Землю характерники, рятували свій Рід не лише від ворогів, а й від всякої напасті. Вони вели наших родичів у незвідані краї при змінах клімату, захищали їх там і були провідниками під час повернення до рідного краю. Тих, хто вів родичів – огнищан-айнів на схід до краю землі, назвали «Самі-Ра», або самураями; тих, хто дійшов до Індії, – «воїнами Ра», кшатріями; тих, хто зупинились у центрі і на півночі Азії, – «батирами», багатирями, захисниками, в яких «багато Ра»; тих, хто подався на захід, – «рицарями», лицарями, лицем Ра! На шляху до невідомих країв і незведаних земель кожен характерник щось отримував і навчався чомусь новому, але набагато більше

втрачав... Хтось забував вчення і розум Спасу, хтось волю і відвагу, хтось власну честь. І лише ті, хто завжди залишалися в Україні, ні за яких обставин не зраджували кодексу косака-характерника.

Через віки лине слава про характерників Мерліна, Кітовраса, Ортура, Святослава; Сагайдачного і Богуна... Та найбільше всього розповідей дійшло до нашого часу про Івана Сірка, кошового Січі Запорозької, про якого козаки говорили: «Де Сірко, там і удача!» Вороги ж називали Сірка за надприродні здібності і непереможність «шайтаном». І навіть помираючи, Сірко заповідав: «Як я помру, то одберіть у мене праву руку і носіть її сім літ; а хто буде носити її сім літ, то володітиме нею так само, як я володію..!» Тож і носили запорожці його руку попереду себе в бою з будь-яким ворогом і завжди їх супроводжувала удача.

Може б, і до цього часу лунала слава про діяння і звияту характерників, якби не москалі. Прикинувшись «братами», підступно знищили Січ, а нині більшовики-іногородці навіть Зелений Луг затопили Каховським болотом. Розбрелися по світу характерники і нікому зібрати їх на захист рідного батьківського краю. Та вже спустився на Землю найулюбленіший родом нашим козак-характерник Мамай. Уже сів під тисячолітнім дубом, уже згадав заповіт Святослава і його слова про те, що через тисячу років по його смерті набере сили молодий Рід України і стануть на варту нові, молоді характерники! І знову буде наш край божим раєм, в якому житимуть найкращі, найрозумніші, найвідважніші, найдобріші люди на Землі!

МАМАЇ

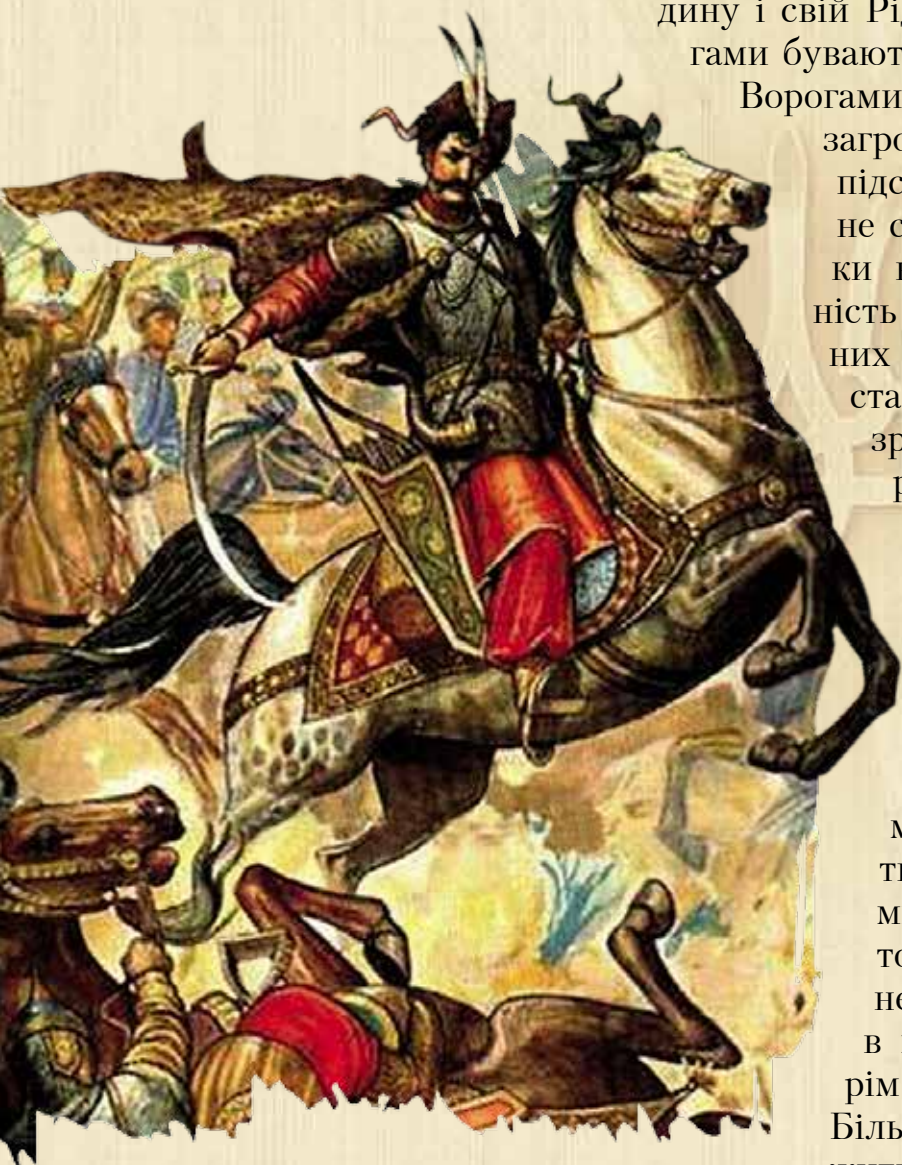
- Діду! А хто такі характерники?
- Ну це такі козаки були...
- Що, всі козаки характерники?
- Та ні. То були не просто козаки, а мамаї!
- Це такі, як у нас у хаті на килимі?
- Ну майже... І такі, і не зовсім...
- А які вони, справжні мамаї?
- Це, хлопче, лицарі... Так називали лише тих козаків, які були чисті, світлі й сяючі, як Сонце, або Ра! Тож і називають їх «лице Ра», або лицарі.
- Може, не лицарі, а рицарі?
- Не рицарі, а лицарі! То інші народи чули про наших лицарів та трішки змінили першу букву. Ось ми говоримо Орина, як твоя мати, а в угрофінів на півночі її б назвали Арина. У нас Іван, а в Польщі Ян, бо у кожного народу свій голос і свої вуха. Кажуть, що в Китаї навіть кабан хрюкає не так, як наш.
- А чому не всі козаки лицарі? Що, не всі мають коня і шаблю?
- Мати коня і шаблю – ще не означає бути навіть козаком. Щоб бути козаком, треба не лише добре їздити на коні й вправно махати шаблею, а ще й володіти мистецтвом Спасу. Ти знаєш, хто такий Спас?! Це, кажуть, чи то був, чи, може, й нині є такий бог-захисник нашого Роду. Колись, давно-давно, ще тоді, коли започаткувався нарід, він передав своє мистецтво бою й захисту через першого характерника Гандхарву нашим чоловікам.

Мистецтво Спасу таке, як інші види захисту, і не таке. Головне в ньому навчитися використовувати все, що є навколо тебе,

в якості захисту і протиборства. Все в козака, який володіє Спасом, має стати його продовженням. Все, до чого доторкнулася його рука, має стати її зброєю, навіть рука суперника. Сила ворога має бути твоєю силою, твої рухи продовженням його рухів, твоя думка стати продовженням його задуму і спрямувати подальший перебіг бою в необхідному для тебе руслі. Як вершник тримається на коні, так і козак має навчитись триматися на силі і можливостях суперника. Та навіть козак, який оволодів мистецтвом Спасу, ще не є характерником, а тим більше лицарем.

- А що ще має вміти козак, щоб бути характерником?
- Бачиш, козак повинен бути досконалим у бойовому єдиноборстві, захищати свій край і свій дім, свою родину і свій Рід від ворога. На жаль, ворогами бувають не лише ті, хто має зброю.

Ворогами можна називати все те, що загрожує життю і безпеці. Хитра, підступна людина використовує не стільки видиму зброю, скільки невидиму. На людську сутність можна накликати багато різних бід, навести порчу, змінити стан свідомості, навіюванням зробити з неї слухняну тварину. А щоб протистояти такому невидимому підступному ворогові, необхідно розуміти природу і людей, знати і вміти лікувати всілякі хвороби і напасті, а ще слухати і чути мови тварин, птахів і дерев, домовлятися з ними і піклуватися про них. Тоді в скрутну мить вони завжди прийдуть тобі на допомогу. Але й це ще не все. Ми, люди, всі живемо в великому домі, в якому окрім нас багато інших мешканців. Більшість із них до людського життя не мають ніякого стосунку.

Та є й такі, які супроводжують нас усе життя. До таких відносяться стихії. В народі їх називають водяними, лісовиками, пустельниками, крутогорами, віями, вогневіками, іноді чистими та нечистими силами. А деяких з них в різні часи вважали і поважали як богів. Стихію повітря чи вітру називали Вій, вогню – богиня Огні, землі – Макош, води – Дана, підземного, потойбічного царства – Яма, біологічного царства – Пан, родового дерева – Рід. Якщо ти живеш на рідній землі в батьківському краї, то місцеві стихії тебе й так знають, а коли ти прийшов з іншого царства, то вони тебе можуть сприймати як гостя, мандрівника-перехожого або як загарбника.

Тому своїм навіть стихії допомагають, головне, чути і розуміти їх, уміти домовлятися з ними. При цьому дуже важливе значення мають обереги, свого роду перепустки й розпізнавальні знаки, паролі й відмички на зразок «свій» ти чи «чужий». Мамою або рідною близькою людиною вишитий рушник чи сорочка, жменька рідної землі чи пляшечка води з батьківської криниці, жарина від печі, прикраса, зроблена люблячими руками, – все допоможе козакові, а характернику – тим паче.

Та ще більшої висоти від характерників сягають лицарі, які не просто вміють і знають багато, а ті, хто є посередниками між людьми і богами, ті, хто торує нові шляхи в майбутнє свого Роду-народу. І як різні шляхи і турботи у людини, так і лицарі теж бувають різні. Є лицарі розуму, є лицарі духу, а є лицарі Роду. Перших часто називають «рахманами», «брахманами», тими, хто має розум Сонця, других – «буддами», або такими, що пробуджують душу людини, а третіх – Це-є-Ра-ми або «кшатріями» – захисниками-продовжувачами сонячного життя-існування.

- А в тебе, дідусю, є знайомі лицарі або характерники?
- На жаль, немає. Але ти, мабуть, і сам чув про декого з них. Хоча б про кошового отамана Сірка, про якого співають кобзарі:

*«Скарби душі не вивітряться часом,
Вість про Сірка Дніпро в віках несе!
Про його розум, вільний дух козачий –
Все подолать і бути над усе!*

*Бути рухомим, наче вітер в полі!
З'являтись миттю і в ту ж мить зникать!
В тім вся свята його козака доля –
Свою родину, край свій захищать!*

*Він характерник! Все у цьому слові!
Тож кажуть люди, мабуть, не дарма:
Таких, як він, – шукати нині годі,
Таких відтоді не було й нема!*

*Така вона, його козака вдача:
По Небесах і по Землі гулять!
Доки живий і доки очі бачать –
Стоять на варті, люд охороняють!»*

– А Сірко був лицарем?

– Мабуть, що ні... Бо він був перш за все захисником-оберегом України.

– А хто ж тоді був лицарем?

– Кажуть, що першим лицарем був син Батька Роду нашого Орія Ортур, який отримав своє посвячення в лицарі від самого Гандхарви. Після своєї посвяти він зібрав і навчав дванадцять юнаків, які стали першими Зоряними лицарями, посередниками між богами і людьми. Чому дванадцять?

Тому що протягом року Сонце сходить у різних сузір'ях і таких сузір'їв дванадцять. Отож кожному

сузір'ю, кожній порі року притаманні свої стихії, посередниками між якими та людьми були перші лицарі. А нині лицарями вважають тих, хто зробив щось визначне для осяйного майбутнього свого Роду. Такими лицарями були Володимир Мономах і Ярослав Мудрий, Байда Вишневецький і Сагайдачний, багато-багато інших лицарів. Та найбільшої поваги з відомих нині лицарів набув Тарас Шевченко, духовний батько України!

- Дідусю! А чого характерників і лицарів називають «мама-ями»?
- Ніхто не знає, звідки пристала та назва до характерників. Правда, мій дід мені говорив, що одним із богів-лицарів був Один, якого так назвали за те, що одним оком дивився у світ земний, а іншим – в потойбічний, у світ божий. І говорили про нього, що він має і від світу зем-

ного, і від світу божого, двічі має: має-має, або «мамай». Може, тому і малюють Мамаю одночасно як козака, що має коня, шаблю і списа, але грає на кобзі або бандурі, на інструменті спілкування зі світом божим, із Всесвітньою Душею.

- А я можу стати таким характерником, або лицарем, як Мамай?
- Мамаєм стати важко, дуже важко. Для цього треба пройти «Шлях орійця», шлях дев'яти посвят. І виходити на цей шлях треба якомога раніше! Чим пізніше станеш на нього, тим менше шансів досягнути омріяного. Козаком стати можна, а от характерником... Тим більше лицарем... Для того щоб стати лицарем, треба не лише народитися «від світу божого», а ще й прорости на землі своїми сонячними справами; такими, які були б гідні називатися доленосними! А ті, хто втілює їх на Землі, були б як «лице Ра», лицарями! Головне, дитино, йти шляхом любові і добра, божим шляхом, щоб про тебе співали кобзарі, як співають про Мамаю:

*«Вставало сонце радо над горою,
І падав ворог до козацьких ніг!
В житті і смерті, вічному двобої,
Ти переміг, козаче, переміг!
Не подолала сила в тобі силу!
Ніхто не зміг козацький дух зламати!
Тебе, твоїх батьків земля зростила,
На варті Божій маєш ти стоять!»*

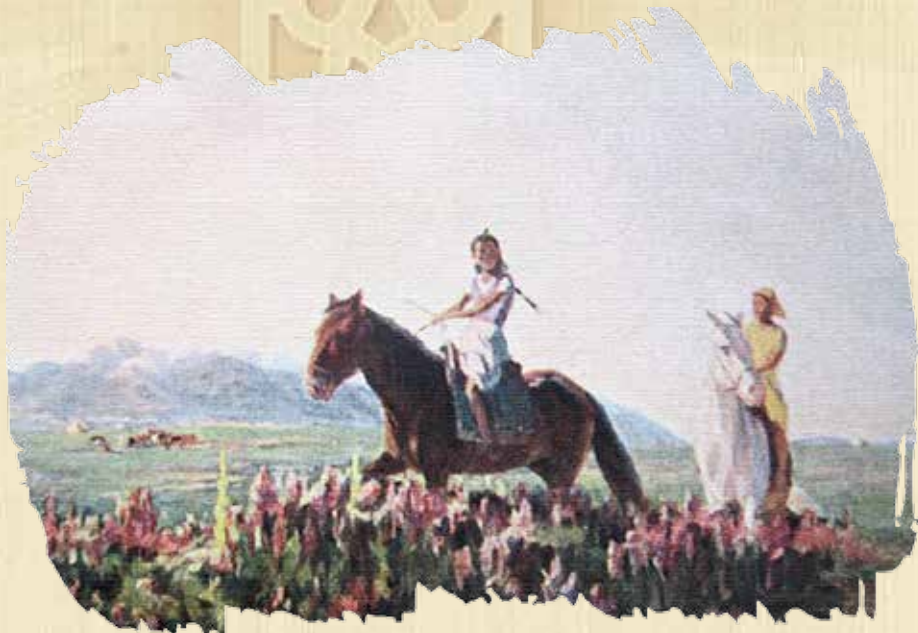
АМАЗОНКИ

– Орію! До нашого часу живуть легенди про амазонок, дівчат-воїнів, які володарювали на теренах Причорномор'я в першому тисячолітті до нашої доби. Невже дівчата могли бути серйозними супротивниками чоловіків? Тим паче, що війна, захист Батьківщини не жіноча справа. Жінка має дбати про майбутнє Роду, народжувати, ростити і виховувати дітей, а не займатись суто чоловічим призначенням.

– Мало хто з дослідників античної давнини звертає увагу на те, що часи давньоукраїнської держави Сарматії співпадають зі звитяжними часами Амазонії, легендарної країни дівчат-воїнів. Наприкінці VI сторіччя до нашої ери територію рік, що впадають у Чорне море, населяли наші пращури. Тих, хто мешкали по Дону і Кубані, називали сарматами та русами, в Криму та Причорномор'ї – таврами і скіфами, а ще раніше – кімерійцями або семерійцями; по Донцю і Сейму, Сулі,

Ворсклі та Десні – сіверенами, яких ще називали вовками та меланхленами (грецьке); тих, хто жив по Прип'яті, – древлянами та неврами, по середній течії Дніпра – полянами та будинами, по Дністру – галами, гуцулами, агафрісами; по Бугу – троянцями, венедами, бужанами; по Березині та верхів'ях Дніпра – кривичами або «кровними родичами». В різні періоди сприятливі для життя часи наставали то на півночі, то на півдні, то на заході, то на сході. І тоді розросталась і набирала сили та родова гілка нашого Роду, в якій були кращі умови. Вона домінувала і давала назву всій території від Карпат до Волги і від Полісся до Чорного моря. З середини другого тисячоліття до нової ери гарні умови склалися на територіях, прилеглих до Кавказу і Азовського моря. Саме тоді на авансцені історії починають домінувати семерійці, вони ж кімерійці (се-мерійці – люди з гори богів Меру, або кінні мерійці). Кімерійці першими змінили мідну зброю на залізну, «винайшли» штани і сідло для багатогодинної їзди на коні, а тому стали майже на вісім століть нездоланною силою для своїх сусідів. Але про ті ж самі часи в античного історика Лівія читаємо: амазонки першими винайшли залізну зброю і першими сіли на коня.

Історія семерійців закінчується незрозумілими і невдалими походами по приборканню царств Руса I, Руса II та Руса

III, що розташовувались по той бік Чорного моря. Там також жили наші пращури і називали їх хаттами, гіт-тітами, гіксами, саками, скитами, скіфами; а самі себе вони називали русами, бо були нащадками племені Руса, синами Богумира і Слави; діти яких Сіва (Шіва), Рус, Полева, Крева і Древа на довгі часи визначили етнічний склад і майбутнє України. До територій, що їх займали руси, входило майже все східне Середземномор'я, про що говорять топонімічні назви: Скіфополь – місто скіфів, Рус-салим (місто білих русів), Пали-стан (Палестина), Ор-дана (Йордан) та багато інших. Необхідно також звернути увагу на назви, що також свідчать про присутність наших родичів на цих територіях.

Міжплеменна міжусобиця призвела до занепаду і русів, і семерійців, що дозволило семітським племенам витіснити значну частину скитів-скіфів у Північне Причорномор'я. З цього часу, з початку VI сторіччя до н. е., розпочинається історія скіфів-русів, які витіснили своїх суперників семерійців спочатку з Північного Кавказу і Приазов'я, а потім і з Подніпров'я. Скіфи домінують над усіма автохтонними племенами нашої Батьківщини протягом майже трьох століть, набуваючи вершини визнання як домінуючої сили в 504 році до н. е., коли вони очолили захист українських земель від війська перського, оріянського (аріансько-іранського) царя Дарія. Тоді ж, вперше, на повний голос заявляють про себе сармати, які жили по Дону та його притоках.

За легендами давнини у сарматів був цар Маг, могутній цар, дружиною якого була Мати, а може, так її називали люди її племені. Царя Мага і його дружинників підступно вбив перський цар Кір. І тоді на чолі свого племені стала його дружина, яку називали Цар-мати, а її підлеглих – сармати. Оскільки багато чоловіків-воїнів загинуло разом з царем Магом, на їх місце стали неодружені дівчата – амазонки. Традиційно, скільки знає історія, у слов'ян жінка і чоловік були рівні в усьому: і в домі, і на полі, і в борні за рідну землю. Тому і називали їх подружжя, в якому він – друг, а вона – дружина. І коли щось ставалось з одним членом подружжя, інший повністю брав його обов'язки на себе.

Жорстоко помстилася Цар-мати Кіру за свого чоловіка. І в цій помсті неабияку роль зіграли дівчата-амазонки, перш за все через неочікуваність їх нежіночих можливостей.

Цар-мати зі своїми сарматами допомогла скіфам здолати ще одного перського царя Дарія. Поступово дівчата-амазонки стають грізною військовою силою, а Скіфія перетворюється в Сарматію. Стримуючи рух семітських племен на північ від пустель, що наступали на ще нещодавно родючі землі Дворіччя і Аравії, амазонки під проводом знаменитої цариці Феміскіри проходять стрімкими переможними походами по Південному Кавказу та Малій Азії, Сирії і Східному Середземномор'ю. Вже інша цариця сарматів Мирина зі своїми амазонками перед Троянською війною переможною ходою пройшла всю Малу Азію, Сирію та Єгипет. Ще одна цариця сарматів Пантесилая разом з царем Енеєм брала участь у Троянській війні й загинула в двобої з Ахіллом. Та, мабуть, найвідомішою в історії залишиться Фалестра, непереможна цариця амазонок, надзвичайної краси та сили, яка забажала познайомитись з Олександром Македонським.

Залишивши своє військо в Гіксії, вона з трьомастами амазонками вирушила на зустріч з військом Македонського. Вони зустрілися посеред випаленого сонцем степу.

Фалестра зіскочила з коня і, взявши три дротики, пішла на зустріч Олександрові.

– Се ти? – запитала здивовано, бо мріяла зустріти богатиря, а Олександр виявився звичайним чоловіком.

– Так, це я, – розгублено мовив Македонський.

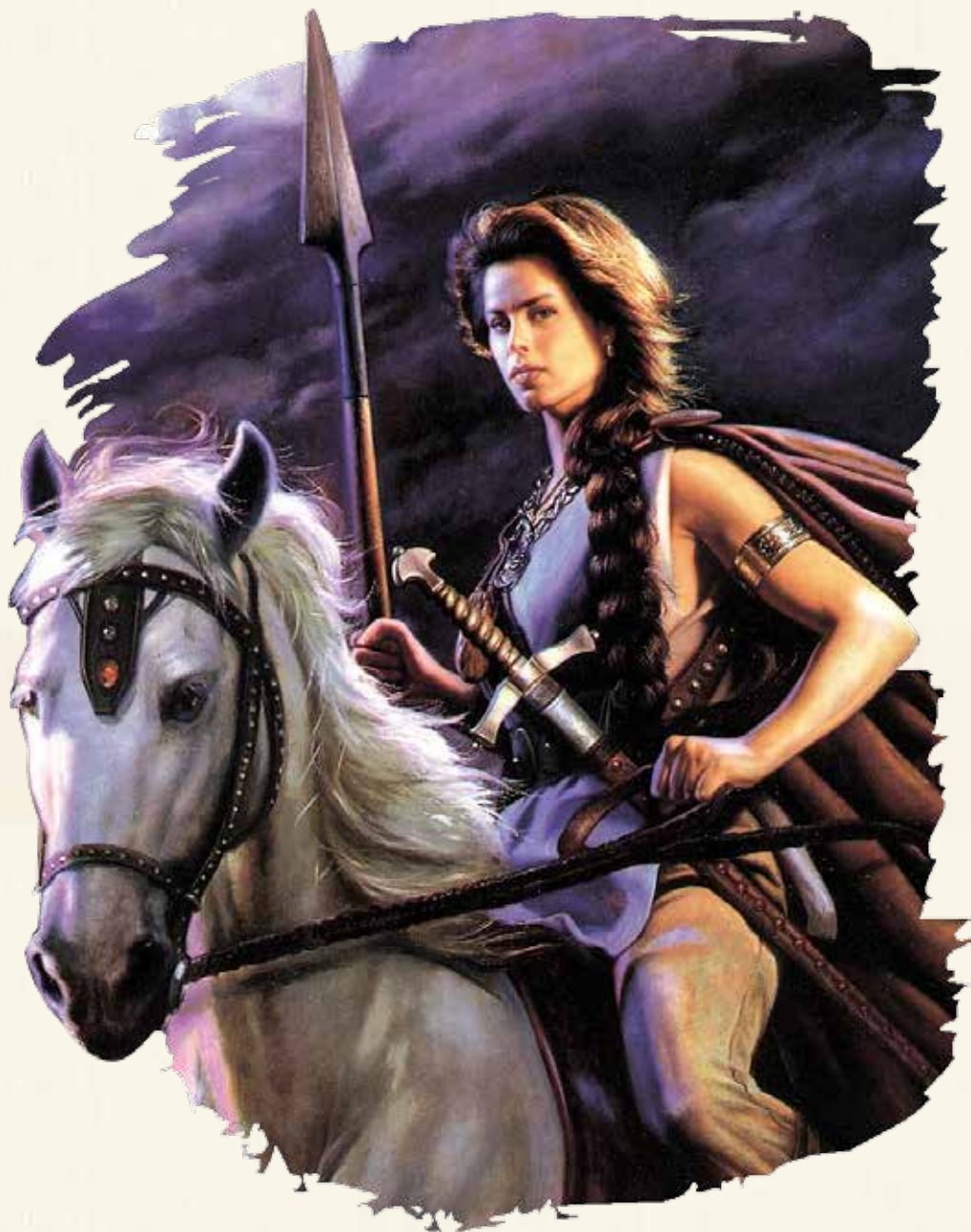
Він і його військо були заворожені виглядом і красою амазонок-косачок.

– Я прийшла, аби мати від тебе дитину, бо ти здійснив найбільші подвиги. Кажуть, немає в світі жінки, гарнішої за мене. Я думаю, що від нас народиться дитина, яка перевершить усіх смертних, – продовжила Фалестра.

Македонський провів з Фалестрою тринадцять днів і з великими почестями та дарунками відрядив її в далеку Сарматію.

З часом згасла Сарматія, а з нею відійшли у вічність і амазонки-косачки, натомість передавши свою назву і функції

чоловікам-косакам, козакам. Лине з тих пір по світу їх легендарна історія, наповнюючи натхненням кобзарів і поетів, сценаристів і режисерів.

Та перш ніж завершити розповідь про дівчат-воїнів, зупинимось на їх назві «амазонки». Греки переклали цю самоназву як «безгруді» і навіть вигадали легенду, згідно з якою на праву грудь дівчини накладали мідну пластинку, щоб вона не росла і не заважала в бою. В дійсності ця назва походить від слова «мазати». Щоб налякати

ворога, дівчата намазували собі обличчя, розмальовуючи їх під вигляд неймовірних страховиськ. Можливо, саме амазонки першими застосували таку технологію, бо чоловіче обличчя, що заросло вусами і бородою (на той час чоловіки ще не голились), розмалювати було проблематично, та й неефективно.

Славу амазонок продовжують їх доньки. Історія зберегла імена лише деяких з них, та й то без належної оцінки їх ролі в розбудові українського етносу. Згадаймо богиню Артемиду, що прийшла в Грецію з Великої Скіфії, Анну Ярославівну, що започаткувала родів французьких королів; таку ж роль Роксолани в Турції; Галшку Гулевичівну, попечительку Києво-Могилянської академії, Марусю Чурай, яка започаткувала сучасну українську народну пісню, та багато-багато інших жінок, яких з великою любов'ю і повагою називаємо берегинями Роду нашого.

КЛЮЧІ

Навколо старого, шанованого на Січі козака зібралися молоді недавно прибулі юнаки послухати про величні подвиги і звияги бувалих козаків. Особливо до вподоби їм були розповіді про характерників. Сиділи, дивились на вогонь, що жадібно їв назбиране вдень сухе гілля, і слухали, затамувавши подих. Невдовзі вогонь почав згасати, замовк і розповідач, але всі сиділи мовчки, кожний думав про щось своє,

потаємне. Так сиділи, аж поки тишу не порушив високий, не по літах кремезний, з сірими допитливими очима хлопчина:

– Діду, а чи є зараз на Січі мамаї? І чому по всій Україні про них така слава? Навіть характерники не користуються такою любов'ю і повагою серед простого люду, як вони!

– Скільки живу на Січі, жодного разу я не бачив мамая, – заговорив дід. – Характерників бачив, а мамаїв – ні, хоча

чув про них багато. Кажуть, що вони рідко живуть у громаді, а все більше мандрують по рідному краю, по матінці Україні. Зустріти мамая можна і серед степу, і на березі річки, і в глухому лісі, і в селі, і на ярмарку, і на полі битви.

- А як же його впізнати? Чим він вирізняється серед звичайних людей? – питає юнак.
- Зовні він мало відрізняється від інших козаків. Хіба тим, що він завжди один, і що при ньому завжди ліра або кобза. Ще кажуть, що дуже важко сказати, якого він віку.

З одного боку, дуже мудрий і дуже багато знає як людина, що багато бачила на віку, а з іншого – такий спритний і рухливий, як юнак. Для того, щоб зрозуміти, що перед тобою мамай, треба побачити його в якійсь надзвичайній події. А що стосується його надзвичайних здібностей, то можу розказа-

ти лише те, що чув від інших людей. Кажуть, що мамаї мають ключі від трьох світів; а точніше, до трьох потоків. Першим є могутній потік сили, що живить не лише все живе, а й нашу землю, і небо з зірками. Потік тієї енергії невичерпний, він приходить немовби нізвідки і зникає в нікуди, пронизуючи наш світ як голка тканину. І якщо ти не знаєш, як його торкнутись і скористатись тією силою, то загинеш миттєво від першого дотику до неї. Другий потік – то потік розуму і знання, потік, в якому знаходиться наше минуле і наше майбутнє. Але, як і до першого потоку, доторкнутися до нього можна, лише маючи на те ключі. А третій потік – це потік, що робить усе існуюче живим, наповненим почуттями і емоціями.

– А що ж за ключі такі? – допитується хлопчина.

– Коли ти хочеш виготовити гарну зброю чи зварити куліш, маєш знати, в якій послідовності, що і як робити. Те ж саме стосується і ключів, якими володіють мамаї. Називаються вони тантра, мантра і сутра. Кажуть, що дещо з тантри можна побачити в танці, особливо в гопаку. Це особлива послідовність рухів і умов, що їх супроводжують, тому й називають її «танок Ра» або тантра. Той, хто засвоїв ті рухи та їх послідовність, може черпати неймовірну силу з першого потоку. І завдяки тій силі його рухи стають блискавичними, а сам він стає невразливим і недосяжним для супротивника.

Ключі до другого потоку називають мантрами, або розумом Ра, розумом Сонця. Той, хто знає й володіє мантрами, може читати прийдешнє й майбутнє, знає, як лікувати людей і тварин, може розпізнавати плани і наміри ворога, багато-багато чого іншого. Все залежить від призначення мантр, якими ти володієш.

Щодо третіх ключів, то їх сутність у самій назві: сутра, або сутність Ра, сутність Сонця, що дає нам життя, наповнюючи його радістю, любов'ю, вдячністю, ніжністю, мужні-

стю і багатьма-багатьма іншими почуттями. Дуже багато елементів від сутр у музиці і в піснях, у баладах і переказах, у природних звуках. І той, хто має ключі-сутри, розуміє і відчуває все живе й сам живе заради життя...

- А чи можна десь узнати чи навчитись тим ключам? – питає далі юнак.
- Дещо з того, що можуть мамаї, вміють і характеристики, тож дечому можна навчитись у них. Ось тільки у цій справі є одна заковика. Чи можеш ти уявити козака без рук, щоб володіти шаблею, або вершника на коні без ніг? Тож для того, щоб не лише мати ключі, а ще й користуватись ними, потрібен особливий дар від народження. Мамаєм треба народитись, а потім ще й довгі роки вчитись користуватися даним даром, так само, як, маючи руки й шаблю, потрібно не один рік вчитись володіти нею. Мамаї народжуються дуже рідко. І кожний з них знає, де знаходиться інший. Тож коли мамай бачить наближення кінця свого земного шляху, він приходить до молодого мамая, навчає його і передає йому свій досвід.
- А зараз мамаї є?
- Мабуть, що так. Чому я так думаю? Бо є одна прикмета: чим більше незгод і випробувань випадає на долю народу, тим більше народжується першопрохідників, людей з надзвичайними можливостями. А нині ви самі бачите, що робиться в Україні. Ви ще молоді й недосвідчені, ви ще джури. Багато випробувань очікує на вас попереду, але вже нині, я так думаю, кожний із вас уже відчуває в собі сили чи то стійкого, мужнього козака, чи характерника, а може, мамая. Та головне, щоб скрізь і завжди ви пам'ятали: Рід довірив вам бути захисниками і оберегами землі, на якій ви народились і яка вас зростила. І що б не сталось у вашому житті, знайте: немає нічого святішого на землі, ніж Рід і родина, Всевишній і Батьківщина!

СЛІПА МОГИЛА

Серед неозорих ланів звивається вужем геть заповнена пилюкою степова дорога. То спускаючись у балки, то піднімаючись на крутояри, вона тече, немов річка, від обрію до обрію, повз високі могили, глибокі урвища, діброви й солончаки, від села до села... І немає їй ні початку, ні кінця...

Повз Сліпу могилу рухається віз із сіном, запряжений волами. На возі, зручно вмостившись на сіні, сидять дід з онуком і ведуть неспішну розмову... Про те, про се... Високо-високо над могилою кружляє степовий орел, чи то сторожує степ, чи то щось шукає посеред нього. На могилі стоїть кам'яна баба, дивиться на світ білий і про щось своє, лише їй відоме, думає...

- Діду, а чого цю могилу назвали Сліпою?
- О, це, синку, давня історія... Розказують старі люди, що колись, ще за часів Гетьманщини, тут, на цій могилі часто бачили старого сліпого кобзаря Перебендю... В юності він був дуже вправним козаком... Міг один впоратися з кількома ворогами... Боронив він Україну від усякого ворога і всякої нечисті, бо окрім сили богатирської мав ще й здібності до лікування і магії. Та одного разу в нерівному бою зазнав тяжкого поранення і втратив свідомість. Захопили його ворожі нелюди в полон, та не стали вбивати, а вирішили йому виколоти очі, щоб не жив, а сліпим все життя мучився на цьому світі... Вижив козак, допомогли добрі люди... Доглянули, одягли, кобзу купили... ніхто його не вчив грати, а грав так, як соловейко співає... Мабуть, від природи у нього те було... Пішов Перебендя поміж люди, від села до села... Та найчастіше бачили його отут, на цій могилі. Бувало, йде мандрівник чи їде козак верхи, а на могилі сидить старий сивий сліпий кобзар, перебирає струни і сповідує піснею дивні історії... А коли помер Перебендя, то поховали його на цій могилі, як він і заповідав. З тих пір і називають її Сліпою.
- А правда, дідусю, що з цієї могили кожної ночі виїжджає «чорний лицар» і мчить полями, луками й байраками, оберігаючи свій стан від темної незримої людськи сили? Кажуть, якщо серед ночі прислухатися, то можна почути іржання його коня, а то й цокіт копит, що линуть від Сліпої могили?
- То так, синку... Чув я від свого дідуса цікаву співанку. Ось послухай.

«Серед степу, серед поля
Висока могила...
На ній камінь стоїть голій,
Нечистая сила...

*Біля нього вовкулака
Ночі сторожує,
Сіє чари дрібним маком,
Пугача частує...
Дістає вітри з торбини,
Руни викладає,
Щось шепоче без утину,
Заговір читає...
А як місяць у півнеба –
Виходить з могили
Козак сивий, Перебендя,*

*І гука щосили!..
Кличе коня вороного,
Дістає шаблюку,
Просить сили дати Бога
У безсилі руки...
І, о диво! Мчить долами
Лицар-козаченько,
Щоб вернутися з півнями
В домовину-неньку...
А коли зоря заграє
Й тіло спочиває,
Душа орлом попід хмари
В вишині літає!
Споглядає час і простір...
Що вона шукає?
І нема тому початку
І краю немає...»*

- Як бачиш, хлопче, щось таке, незвичайне, мабуть, є у цій могилі.
- Так то не орел, а душа Перебенді літає он там, під хмарами? Може, вона дійсно щось тут, на могилі, шукає?
- Може, що й так... Не просто ж так сидів тут частенько Перебендя. Кажуть, що він не лише розумів навколишній світ, а міг його ще й читати... може, він тут бачив таке, чого ніхто інший побачити не може...
- А як він міг тут щось читати? Тут же, окрім кам'яної баби, немає нічого... Трава, цвіркуни, та де-не-де зашелестить миша...
- Як це нічого читати!? Он глянь на бабу! Бачиш, що вона тримає в руках? Книжку! Правда, кам'яну, але це не значить, що в ній нічого не написано...
- І що в ній може бути написано? Це ж просто каменяка!..

- Е ні, синку. Не все таке, як його бачать очі. Як ти гадаєш, сорочка, яку вишила мама, оберігає тебе чи ні?
- Оберігає...
- Тож бо! Все, що робить людина, несе в собі її почуття, думки, мрії. Той, хто створював цей пам'ятник, заклад у нього свої найпотаємніші надії й сподівання, своє бачення світу, вклав у нього часточку свого серця і своєї душі. Все це закарбувалося на камені, та так і «стоїть» з того часу на могилі. А потім тут зупинялись подорожні, рухались мандрівники і всіляка живність, летіли в вирій і поверталися птахи... все бачила баба, все запам'ятовувала, все «карбувала» в собі! Можливо, що й Перебендя міг читати цю споконвічну «книгу буття». Та, мабуть, так і не зміг її дочитати до кінця, бо, бачиш, кружляє орел... А може, дійсно, то душа козацька хоче книгу своєї чи чиеїсь долі дочитати! Недаремно ж ось таке співав Перебендя про високі могили:

*«На високих, на могилах,
Кам'яні стоять віки...
Зрушить в часі час безсилі
Баби в хвилях ковили...
Вітром вивітрило очі
Дош, зорав безликий лик,
Їх забув у часі зодчий –
Безголосий степу крик.
Там над степом дужі крила
Рвуться в небо!.. Лет в зеніт!..
А під ними на могилах
Скам'янілий час стоїть...»*

НЕЗВИЧАЙНІ ЗВИЧАЇ

*«Літо красне відгриміло,
За жнивами осінь...
Мати донці по весіллі
Розплітає косу.*

*Розплітає, примовляє:
«Відійшло дівоче...
Ти заміжня, знати маєш:
Все тепер жіноче...*

*Звикай, доню, звикай, люба,
В іншу йдеш родину:
В чоловічій, новій хаті
Будеш господиня!..»*

*Розплітає мати косу
Доні, промовляє:
«Біда чорна, горе-море
Хай тебе минає!..*

*Нехай сонце у віконце
Завжди заглядає!
В твоїй хаті рік за роком
Сміх дітей лунає!*

*В горі не щемить серденько –
Все, що боже, має!
А твій любий козаченько
Вік тебе кохає!»*

Слухаю пісню, а перед очима те незвичайне дійство, що останніми днями промайнуло і закарбувалось у пам'яті назавжди: весілля двоюрідної сестри Ганнусі. Мені десь років п'ять з лишком, а вона доросла, закінчила школу, працює. Надворі осінь, але ще досить тепло, хоча вже летять птахи у вирій і день став такий короткий...

Не знаю, як для кого, а для мене все почалося з того, що почув срібний голос дзвіночка. А ще через мить до двору заїхала «лінійка». Дуга над конем була прикрашена кольоровими стрічками, під нею висів дзвіночок і подавав свій неповторний голос. Грива у коня теж була прикрашена, а на «лінійці» сиділи дві красуні-царівни: Ганнуся та її дружка Катерина. На Ганнусі вінок зі стрічками, дуже красиво вишита сорочка, як і весь інший одяг! Катерина теж одягнута гарно-прегарно!..

Дівчата зайшли до хати, поклонились татові й мамі, та й почали запрошувати на весілля: просили батько і мати, і я прошу вас завітати...

І так від хати до хати, а ще по всіх найближчих хуторах, де була якась рідня. А рідні тієї стільки, що не перелічити, бо одружувалися, найчастіше, молоді з різних, але найближчих селищ, а тому на десятки кілометрів усі знали все про всіх. І не лише знали, бо уже після кількох хвилин знайомства з'ясовувалося, що в співрозмовників безліч спільних знайомих, а серед тих знайомих ще й повно рідні...

Я не буду розповідати про саме весілля, воно було подібним до багато

разів описаних іншими. А от про те, що почув від мами, думаю, не зайве розповісти, а може, нагадати тим, хто будуватиме нову Раїну-Україну...

Слухали ми цю пісню, а потім я запитав маму: а чому дівчата, що вийшли заміж, розплітають коси і більше їх не заплітають?

– Коса, то дівоча приналежність, ознака її недоторканості і цнотливості. Коли ж дівчина одружується і стає жінкою, вона надіває очіпок, і це вже інше життя й інший статус, – відповіла мама.

– А хто це так визначив?

– Хто його знає... Але колись з цього приводу я чула цікаву легенду. Ось і ти послухай.

«Колись, давним-давно, ще до царя Панька, була війна у нас з оріянцями. Ми теж були оріянці, бо, кажуть, бог тоді був у всіх один, називався Ор, або Орій. Спочатку Орій був богом лише у нас, а потім наша людність почала розходитися по світу, більше всього у південні краї, а з нею Ор став богом і в інших землях, найбільше в тих, що наближені до моря Чорного. Правда, називали його тоді, кажуть, Оріянським, а пізніше Троянським і Руським. Саме тоді сталося так, що частина оріянців-персів чи то вирішила повернутися на свою Батьківщину, чи то про-

сто загарбати частину наших земель, а може, з іншої якої причини, але пішла війною на нас. У тій війні загинули майже всі наші чоловіки-воїни. І тоді замість них на коней сіли юнки, неодружені дівчата, яких називали амазонками. Були вони дуже сміливими і вправними, кмітливими і розумними, дотепними і вигадливими. І хоча в силі поступалися чоловікам супротивника, та в винахідливості й спритності перевершували їх. Кожен бій вони перетворювали на виставу, де грали ролі чортів, всякої звірини та жахливих страховиськ. Та ще й були вони неабиякими лучницями, неперевершено володіли короткими мечами та ножами. І така слава гриміла про них по світах, що боялися зустрічі з ними найдосвідченіші, найвідчайдушніші воїни. Виховували майбутніх амазонок з дитинства, а їх ознакою були коси. Тож часто-густо називали їх косачками.

Та якою б не була косачка у двобої, але рано чи пізно в ній прокидалась і починала говорити природа жінки-мами. І, зустрівши свого судженого, вона припиняла бути амазонкою, сходила зі шляху служіння Роду і ставала берегинею і оберегом сім'ї. Цей перехід і знаменувався розплетенням коси... Давним-давно відійшли в минуле амазонки-косачки, бо чоловіки, як їм і належить, перейняли знову на себе святий обов'язок захисників Роду. Але, як

і косачки, вони заплітали собі волосся в косу і називали їх косаками, пізніше – козаками.

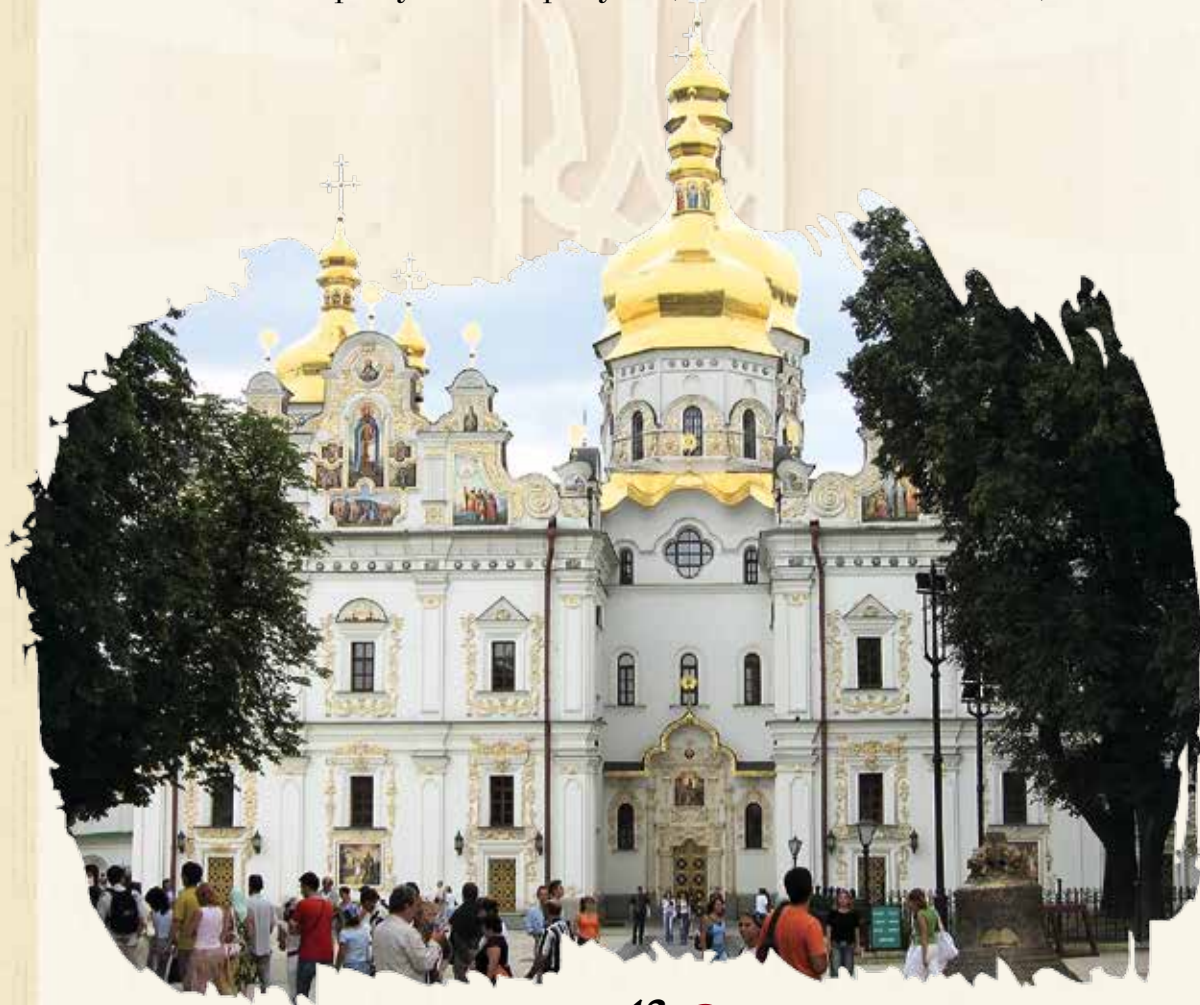
- Мамо, а чому ти називала оріянців персами? Може, то інші люди, не наші? Хіба ж наші пішли б на нас війною?!
- Не знаю, як воно там було, але амазонки мали ще одну назву – персіянки, бо, на відміну від воїнів-чоловіків, мали жіночі груди-перси. Не завжди і не всі амазонки повертались із дальніх походів. За різних обставин вони залишались в інших землях. Може, тому і отримали ті оріянці, що пішли за Хвалинське-Каспійське море, ще одну назву: персіяни.
- А хто ж такий бог Ор? І де він знаходиться зараз?
- Боги, як і люди, народжуються, живуть і відходять у минуле. Ось і нині більшість нашого люду молиться Ісусу Христу, хоча він не звідси і вчення його прийшло до нас із Єрусалиму. Так, мабуть, було і з Ором-Орієм. Був він не лише нашим богом, а й багатьох інших народів ще перед християнством.

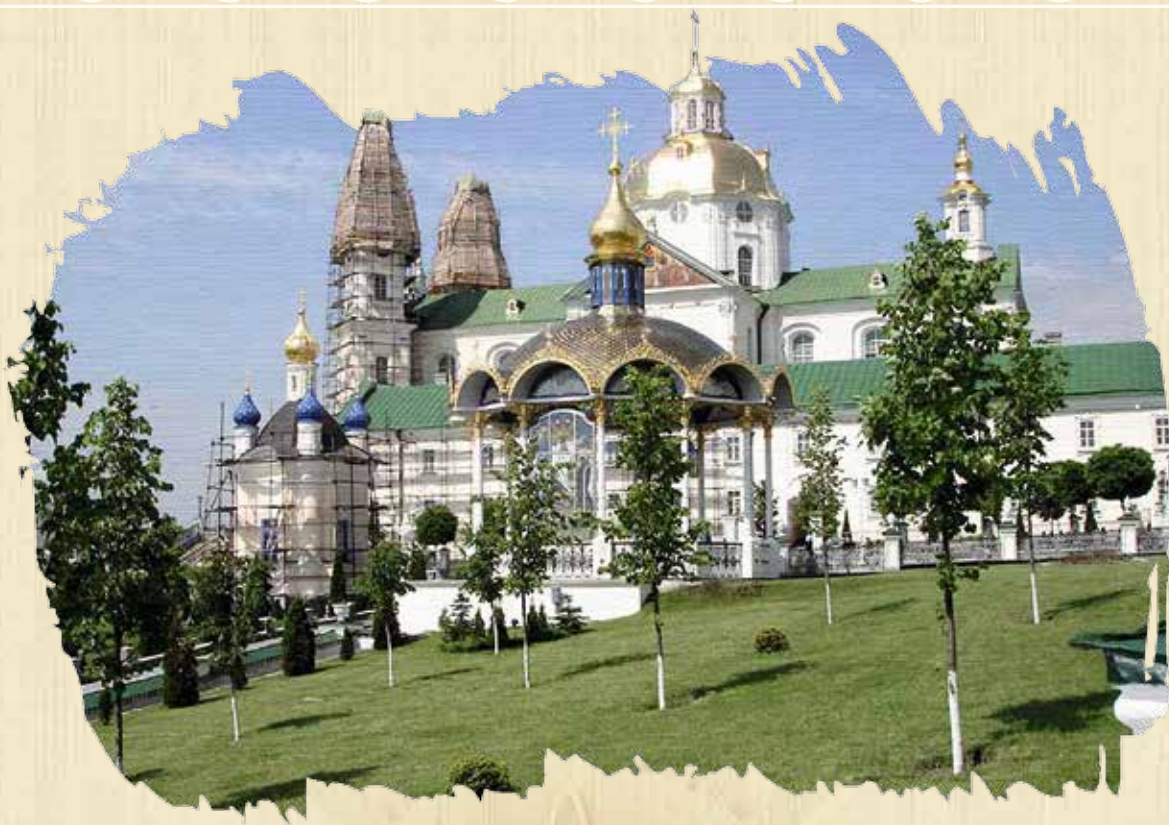
Мама замовчала, а я згадував весілля і пісню про «розплетену косу»... Здавалося б: ну що там такого в цьому звичаї? А як придивитися – за кожною подібною річчю щось цікаве та й знаходиться.

ХРАМ

Часи народження, розквіту і занепаду має все, що існує. Ріки з часом стають повноводними, потім міліють і зникають; озера наповнюються прозорою водою, та минає час і замість озер уже бачимо болота, родючі землі виснажуються і перетворюються на пустелі. Звичайно, все відбувається не само по собі – у кожного наслідку є своя причина. Буття людини та її помешкання теж позначено своїми особливими днями, подіями, святами.

Коли я був ще зовсім малим, одним із найбільших свят було свято «храму». Я не розумів, що значить це слово, але ба-

чив, як готувалися до цього свята всі мешканці села, як раділи, вітали зі святом один одного, ходили в гості самі й гостинно приймали родичів з інших сіл. Свято це було особисте у кожного поселення і проходило під знаком свого святого, небесного покровителя і захисника. Ще тоді, коли в даній місцевості поставали перші оселі, на найвищому місці, так, щоб було видно звідусіль, жителі села будували храм і присвячували його якомусь святому, що залишився в пам'яті людей як приклад служіння своєму Роду. Святим міг бути і цілитель, і мудрець, і вчитель, і лицар-захисник, і великий майстер, а іноді проста людина, що все своє життя дбала про свій Родовід і його майбутнє.

Мав такого святого-покровителя і наш хутір. Хутір був невеликий, складався з кількох десятків осель, а тому свого храму не мав, і люди ходили до церкви в сусіднє село. В Україні церковні споруди в різних місцях присвячені різним святим, але з часів християнізації Русі в більшості святим біблійним або ж особливим подіям у житті великого пророка і вчителя людства Ісуса Христа, як то «Преображення Господнього». Та найбільше храмів, особливо по козацьких слободах та хуторах, присвячувалось

«Покрові», під якою розуміли не лише Матір Божу, а й народну берегиню-захисницю. Бо хто ж більше всіх дбає про свою дитину, ніж мама, хто першим стане на її захист, хто її навчить доброму, святому, божому, хто, не вагаючись, віддасть своє життя заради дитини? Відповідь одна і всі знають її: мама-берегиня, мама-покрова!

Про те, як впливає «храм» на життя села, я переконався майже тоді ж, коли почав говорити і розуміти зміст почутого. Одного року з самої зими тривалий час не було дощу. Посіяне не сходило, рослини виглядали захирілими, напівживими. Всі люди бідкались, що їх очікує голодний 1946 рік. І тоді на хуторі був організований «хресний хід». Попереду несли хреста, перев'язаного рушниками, а поряд ікони Богородиці-Покрови. Всі, хто йшов, молились Богородиці і просили дощу, просили захисту від незгод і лихоліття. Не знаю чи дійсно допомогла Богородиця-Покрова, чи то випадково так сталось, та надвечір зі сходу встала величезна хмара, що займала півнеба. Була та хмара якась незвичайна і нагадувала величезного птаха: по центру знаходилась «голова», а в боки, як від плечей, відходили два неймовірно великих «крила», які немовби хотіли обійняти землю і захистити її. Злива, що почалася потім, вирувала весь вечір, затим дещо дощ притих, але йшов до самого ранку. Уже з наступного дня все ожило, забуяло, розквітло, і життя «налагодилося», пішло своїм ходом.

З роками, в певній мірі навчившись читати книгу Природи і набувши деякого життєвого досвіду, я зрозумів і сутність того величного поняття, яке вкладалося в слово «храм».

Майже всім людям у тому чи іншому розумінні відоме поняття «домовика» або «домовушки». Ніхто його не бачив, але ж не буває «димув без вогню». Є щось таке, що присутнє в багатьох домівках, але його ніхто детально не може ні описати, ні намалювати. Щоб зрозуміти сутність «домовика», треба звернутися до кількох природних феноменів. Один із них називається принципом Короленка-Кюрі: якщо в якесь середовище помістити об'єкт, то або об'єкт переформує середовище під себе, або навпаки. Коли люди часто збираються в одному місці, думають про одне й те ж саме, разом переживають і хочуть здійснення своїх планів,

то вони нагадують оркестр, що звучить в унісон. Звучання набуває ефекту резонансу і впливає на все оточуюче, записуючи на навколишнє середовище інформацію суб'єкта подібно тому, як це відбувається нині при записі інформації на її електронні носії. Якість і дієвість такого запису тим вища, чим більші емоції його супроводжують. У навколишньому середовищі, чи то в квартирі, чи в церкві, чи в іншому центрі колективного дійства утворюються енергоінформаційні структури, що, об'єднуючись, з часом перетворюються в єдине ціле, в утворення, яке самоусвідомлює себе; розуміє, що його існування залежить від того, наскільки люди будуть прив'язані до нього і підтримуватимуть його життя своєю енергією, емоціями, інформацією. Та для того, щоб люди вірили в дієвість і необхідність «храму», домовик-егрегор знаходить, спілкується і домовляється з іншими «домовиками». То його турбота, але те, що ефект «храму» існує, можна пересвідчитись на власному досвіді. Коли людина кричатиме щосили на стадіоні – її, за його межами, майже ніхто не почує; а коли кричать десятки тисяч в унісон «гол» – чути за кілька кілометрів.

Ось тому і ходили наші батьки до «храму», бо він робив їх кращими, об'єднував в єдиний потік життя «божого», доброго, життєдайного. Та якщо хтось хоче знищити тебе і твій Родовід, перш за все він має подбати про те, щоб зруйнувати все, що об'єднує Рід і дає йому майбуття. Зруйнуй «храм» сім'ї, «храм» поселення, «храм» Роду і народу – і цей народ змарніє і загине. Хіба не це ми спостерігаємо нині в Україні? Не ми, а нам будують «храми» на знищення Роду нашого.

Ще на початку двадцятого сторіччя «комуністи»-іногородці зруйнували «храми» наших сіл і міст, під гаслами «все для людини» викорінили найбільші святині мами-берегині, сім'ї і дитини. Спотворили історію і сенс існування Родоводу нашого. А нині, навіть у посвідченнях особистості не знайдете свідчення, до якого Роду-племені ви належите, бо ви тепер ніхто, сміття, яке треба вивести з даної території і звільнити її для нових господарів. Робиться все, щоб ніхто з нас не знав, хто ми є і навіщо ми на цій землі, невпинно руйнується все, чим живиться душа і що дає життя українцям. Нищиться мова з заміною її на імперське болгарсько-тюркське «есперанто», що підступно назива-

ють «руським язиком», хоча в дійсності руська мова то є українська. Поплюжаться і обливаються брудом лицарі України, натомість замінюючи їх іноземними «жоп-зірками», іноді своїми, та ще більшими «песиголовцями»; раз за разом переписується історія на користь владі і суддів. Немає «храму» в душах, немає його в селах, ледь животиє він в Україні. І дивляться пустками-вікнами на байду-жих зомбі-перехожих умираючі без «храму» двори і села. І вмиратиме Рід, допоки ми всі не зрозуміємо зміст цього святого слова, що на санскриті, мові нашій прадавній від дідів-прадідів, значило Х(ай)-Ра-там, або хай Сонце там, слава Сонцю в душах наших, джерелу життя нашого!

ТРИПІЛЬСЬКА ЛЯЛЬКА

При розкопках прадавніх поселень наших пращурів у кожній домівці знаходять багато глиняних ляльок. Зроблені вони по-різному, часто дуже майстерно, але мають одну особливість – незвичайної форми голову. А якщо говорити точніше, то взагалі не голову, а якусь дивну конструкцію: чи то культі подовженої шиї, чи щось на зразок пластинки з приєднаним до неї великим пластинчастим носом (а може, й не носом). Побачила Яринка таку ляльку та й питає бабусю: «Чому у цієї ляльки немає голови? Може, її важко виліпити? А може, взагалі не вміли тогочасні майстри їх виготовляти?»

Мовчки піднялась бабуся, пішла у сусідню кімнату і принесла звідти дві ляльки-мотанки. В однієї, як і в усіх ляльок-мотанок, голова була, але без обличчя, а в другій – замість обличчя мала дві стрічки у вигляді хреста. «Бачиш, Яринко, у цих ляльок хоч і є голова, але немає очей. Це тому, що прабатьки вважали очі місцем перебування душі і боялись, що якщо у ляльки будуть очі, то в ту ляльку може вселитися чиясь недобра душа».

- Так то ж неправда, – відповіла Яринка. – Душа ж не в очах, а в серці!
- По-різному про те думають люди. Одні вважають місцем перебування душі серце, другі – мозок, треті – очі... Та де вона дійсно знаходиться – ніхто, мабуть, не знає...

Швидше за все в людському тілі вона і є, і немає її...

- Хіба так може бути? – дивується Яринка.
- Може. Ось у твоїй книжечці розповідається, як пошити ляльці платтячко, але ж платтячка там немає. А коли ти його пошиєш, то в ньому те, що написано в книжці, буде і... не буде його. Так і душа... Різниця лише в тому, що книжечка мертва, а душа жива і може поселитись у різних тілах і речах.
- Як це? Що, і в тарілці може?
- Та ні. Це, як і людина, що може жити в палаці, в землянці, в печері, в гуртожитку, навіть у подібі житла, але не в камені чи кавуні.
- І що, в кожній ляльці є якась душа?
- Звичайно, ні. Для цього їй треба там облаштувати житло. Не таке, як для людини, інше, облаштувати думками. Отакі глиняні ляльки в давнину робили дівчата і жінки, що мріяли про гарних дітей або очікували їх народження. Коли жінка ліпила таку ляльку, розмальовувала її і прикрашала, то в своїх думках мріяла про гарну розумну дитину і її щасливе майбутнє. Вона немовби готувала помешкання для тієї душі, що прийде і буде її дитиною. А сама лялька була немовби копією майбутньої дитини. Та якщо зробити її з головою, тим більше з очима, то лялька сама може стати помешканням для безпритульної або недоброї душі, яка бажатиме зайняти місце тієї душі, яку кличе і хоче бачити мама. Пізніше, коли замість глиняних ляльок почали робити «мотанки», то їх «залишали» без «обличчя» або робили хрест із стрічок замість нього, як варту і оберіг від недоброї душі.

- А чи не краще взагалі не робити ляльок? Тоді й не доведеться ні від кого захищатись, – вголос розмірковує Яринка.
- Та ні, – відповідає бабуся. – Якщо ти мрієш про гарне, то рано чи пізно воно прийде. Але якщо ти боїшся і думаєш про погане, то воно тебе точно не обмине. Які люди – таке у них і житло. І навпаки. Тож кожна жінка, коли робила глиняну ляльку, а нині мотанку, в своїх мріях закладала

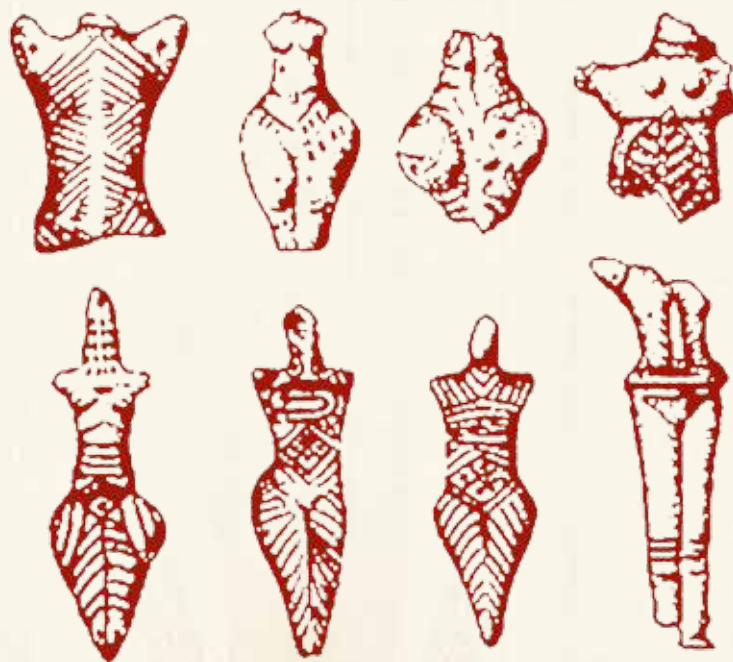

і будувала не лише вигляд своєї дитини, а й її майбутнє.

– А чому ж тоді зараз роблять усіх ляльок подібними до дітей, а ще більше до всіляких нереальних чудовиськ? – допитується Яринка.

– Майже всі сучасні ляльки, тим більше інші іграшки, виготовлені механічно і не придатні для помешкання душі. Але якщо вони виготовляються особисто, з добрими чи недобрими думками, то вони можуть бути і оберегами, і зловмисними творіннями, які можуть принести багато горя в той дім, де перебувають, або ж тій людині, яка ними користується чи знаходиться поруч.

- Бабусю...
- Що, Яринко?
- А чому саме ляльки годяться для помешкання душі?
- Ляльки найбільше нагадують форми людського тіла. Може, тому людські душі, що заблукали, особливо малих дітей, обирають їх для свого притулку. Але окрім людських у світі багато різних душ... І кожна з тих, що заблукала чи не має своєї «домівки», може обрати за притулок випадкові речі, та найчастіше подібні до тих форм, в яких вони перебували раніше.
- І звідки ти все це, бабусю, знаєш? Може, й ти колись жила в ляльці?
- Та ні... Так кажуть люди... Може, тут щось і не зовсім так, але ж не буває диму без вогню...
- То що, мені тепер не гратися з ляльками?
- Ні, Яринко. Грайся. Ось тільки завжди думай при цьому про щось гарне, добре, сонячне, піклуйся про своїх лялечок і свої іграшки. І вони тобі віддають своєю любов'ю, даруватимуть тобі гарний настрій, гарні думки і почуття...
- О, бабусю! У мене багато іграшок, і вони всі-всі мене любитимуть?
- Не всі... Це як і в людей... Навколо багато облич, а рідних, близьких небагато... Як і друзів, улюблених іграшок мало... Їх найбільше й бережи.

- А що, бабусю, душі живуть лише в іграшках?
- В іграшках вони «зупиняються» рідко... Люди ж не живуть постійно в палатках, куренях чи на вокзалах. Кожен має жити і живе в своїй домівці. Душа кожного створіння має свою домівку і любить, коли ту домівку хтось допомагає доглядати. І дуже не любить, коли її ламають, нівечать, знущаються над нею. Людина повинна до всього, що навколо неї, ставитися з любов'ю і піклуватися про нього. Тоді воно тобі віддячить, і життя твоє буде гарним і щасливим...

Замислилась Яринка, а потім взяла відерце з водою і сказала:
«Я піду полю квіти. Вони, мабуть, дуже хочуть пити!»

ЛЕГЕНДА ПРО БОРЩ

Як давно те було – ніхто не скаже. Може, тисячі років тому, а може, не так щоб давно, бо тоді вже були над людьми всілякі царі. У одного царя був гарний і розумний син. Та ось тільки ніяк не міг він обрати собі дружину. Скільки дівчат на світі, а йому щось та не подобалось. Одна гарна – та не дуже розумна, інша розумна – та не дуже добра і дбайлива. І так у кожної він знаходив якусь ваду. Чекав-чекав старий цар, поки син одружиться, та й занепав духом; боявся, що не діждеться онуків, а синові ні на кого буде залишати царство. Довго думав він, що робити, і надумав влаштувати змагання на найкращу дружину у світі.

З усіх країн світу з'їхалися претендентки на царювання: царівни, княгині, графині, інші вельможні пані, багато-багато інших жінок і дівчат. Вийшов тоді до них цар і сказав: «Гарна дружина має добре робити три справи. По-перше, облаштувати і доглядати житло, в якому було б затишно і чоловікові, і дітям; по-друге, народити, виховати і навчити гарних дітей; по-третє, бути не лише люблячою чоловіка дружиною, а й його другом, берегинею сім'ї і життя. Тому слухайте перше завдання. Перед вами знаходиться багато тільки-но збудованих помешкань. Ваша задача облаштувати своє помешкання так, щоб мені і царевичу захотілося жити в ньому. Все, що вважаєте за необхідне для цього, вам доставлять мої слуги».

По-різному облаштовували житло представниці різних країн і народностей: хто все завішав дорогими килимами, хто напхав у житло цілу купу меблів, хто понавішував різних прикрас. Пішли дивитись цар і царевич будинки, ідуть із одного до іншого, а так, щоб дуже сподобалось, жодного немає. Так було, аж поки не зайшли майже до останньо-

го. А там все так гарно зроблено, що далі йти їм уже не хотілось. Стіни в будиночку побілені та ще й розмальовані квітами, лебедями та іншими гарними створіннями. На вікнах рушники вишиті, на ліжку вся білизна в квітах і візерунках, на підлозі килими руками ткані. Все таке охайне, з таким смаком зроблено, що царевич і спитав: звідки привезені всі ці речі? Тут вийшла до них гарна-прегарна дівчина, немов найкращими художниками намальована, і говорить: «Це я сама все зробила, бо мені дуже хочеться, щоб усе, що я роблю, не лише мені, а й усім людям подобалося!»

Після оглядин помешкань цар і говорить: «Гарна дружина має частувати свого чоловіка, своїх дітей і всіх тих, хто до її домівки завітає, найсмачнішими стравами. Тож кожна дівчина із тих, хто приїхали, нехай приготує таку страву, яка була б усім стравам страва». Всі почали готувати ті страви, які вміли: хто з м'яса, хто з овочів, хто з молока.

Та більшість із тих, хто прибули, взагалі не вміли готувати, бо звикли, щоб їх обслуговували, а не вони когось. І лише дівчина, житло якої так сподобалось напередодні, попросила, щоб їй принесли аж двадцять чотири види різних продуктів для приготування своєї дивної страви. Скуштували цар з царевичем усі приготовлені страви, та найбільше їм сподобалася страва, приготовлена з такої величезної кількості

різних продуктів. Поїли вони її з запашним хлібом і питають: «Як називається ця страва і хто її приготував?» Вийшла тоді до них та сама дівчина, що найкраще прибрала помешкання, і говорить, що ця страва називається борщем і що варять його лише в її країні, як і хліб, що випікають до нього.

Наступним завданням від царя було підготувати і показати те, що найважливіше в сім'ї для виховання і навчання дітей. Всі пред-

ставниці різних країн позамовляли цілі купи іграшок, одягу і прикрас, різних книг, в яких можна було б прочитати, як і що робити, щоб діти вирости гарними, добрими, чуйними і розумними. Та коли цар з царевичем зайшли до одного з помешкань, то там майже нічого подібного не побачили. Зате було скрізь багато квітів, а біля будинку можна було бачити свійських тварин і птахів. У самому помешканні лежали різні матеріали, з яких можна було зробити не лише цікаві іграшки, а й необхідні для життя речі.

«І як же ця дівчина збирається виховувати і навчати своїх дітей?» – здивувався царевич. «І я хотів би почути про те», – мовив цар. Тут знову до них вийшла дівчина, що здивувала їх раніше. Вийшла та й мовить: «Виховують дитину не іграшки, не книги і не слова. Виховує дитину середовище, в якому вона росте, приклад батьків і піклування про інших. А навчання найкраще те, що вчить дитину робити ті речі, які їй обов'язково знадобляться в житті, ті навички, що допоможуть долати найважчі перепони і незгоди. Не потрібні іграшки – форми, вони майже нікому нікого не вчать. Діти найбільше люблять не куплену ляльку, а ту, що зро-

били разом з мамою, той візочок, що зроблений з татом. Та найбільше дитина вчиться у своїх старших братиків і сестричок, а тому в сім'ї має бути багато дітей і всі вони мають піклуватись один про одного, як і доглядати квіти, наглядати за домашніми тваринами і речами. Саме так вони вчаться поважати не лише свою, а й чужу працю, як і людей завдяки їх справам.

Дуже сподобалась цареві відповідь цієї дівчини. Та змагання ще не закінчилось, а тому цар оголосив наступне завдання: «Уявіть, що до вашого поселення наближається ворог, або ж вашу родину застукала негода чи тяжко захворіла дитина. Що ви будете робити перш за все?»

Хто відповів, що треба сховатись з дітьми в потаємне місце до кращих часів; хто вірив у те, що якщо просити Бога, то він врятує і допоможе; хто казав, що на все воля Божа і треба просто почекати та подивитись, як воно буде далі, що ранок мудріший за вечір; хтось пропонував звернутись за допомогою до інших. Та найбільше своєю від-

повіддю здивувала все та ж дівчина. «Якщо наближається ворог і чоловіків немає або їх мало, щоб захистити Рід і родину, то я візьму шаблю, сяду на коня і тоді ворог на

собі пізнає, які у нас жінки і дівчата. І на ратному полі, і на хлібній ниві жінка рівна чоловікові, а тому називають їх подружжям. Якщо ви чули про дівчат-амазонок, знайте, то мої подруги. А що стосується негоди чи хвороби, то проти кожної напасті завжди є свої ліки і причастя. І якщо ти вмієш читати небо, воду, землю і вогонь, то завжди знайдеш те, що тобі допоможе в якій завгодно біді. У нашій країні кожна дівчина з самого малечку вчиться цьому у старших, та перш за все у своєї мами. Наші дівча-

та до заміжжя мають навчитись всьому, що необхідно для доброго життя, зберегти те уміння і всі знання, та ще й передати їх своїм донькам. А тому наших мам називають берегинями. І ніде в світі так не шанують маму, як у нас, як і ніде не складено стільки пісень про неї».

Здивувала і зачарувала царя і царевича такими словами красуня. Тож і питають вони дівчину: «З якої країни ти приїхала і яке в тебе ім'я?»

«Звуть мене Оринка, а сама я з України, країни сонячного бога Ра».

Закохався в неї царевич з першого погляду; а після того, що побачив і почув, – був готовий на все, аби Оринка стала його дружиною. «Хочу, щоб наші долі і серця поєдналися на віки вічні! – мовив царевич. – І щоб віднині була ти царицею в нашій країні!»

– Я рада, що тобі сподобалася, – відповіла Оринка. – Ось тільки приїхала я не за тим, щоб мене обирали, а бажала подивитись на того, в кому я зможу знайти гідного

друга і опору в житті. Твій тато ще може царювати довгі роки без тебе. А я пропоную тобі поїхати зі мною до мого краю, пожити там і навчитися всьому тому, що вміють і можуть наші лицарі. І якщо після цього мої тато й мама скажуть, що можуть мати тебе за сина, то стану твоєю дружиною, оберегом нашої сім'ї і твого народу.

Що було далі, легенда не розповідає, та й не це важливо, а те, що ми, українці, можемо пишатися нашими дівчатами-амазонками, мамами-берегинями і, звичайно, найдивовижнішою стравою у світі – борщем!

ЯК ЧОТИРИ БРАТИ ЗМІЯ ЗДОЛАЛИ

Жили-були чоловік із жінкою. Жили, як всі люди, нічим таким не вирізнялись; хіба, либонь, тим, що мали чотирьох синів та ще й неабияких. Зовнішньо хлопці були схожі один на одного, а от за нахилами – дуже різні. Один був схильним до мудрості і вчительства; другий – до характерництва і всілякої військової справи; третій полюбляв все збирати до купи, все упорядковувати і налагоджувати; а четвертого хлібом не годуй, а дай що-небудь зробити для задоволення серця і душі. Росли брати дружними, всяку справу робили разом, допомагали татові й мамі, аж поки не стали дорослими. Ось тоді покликали їх батьки та й кажуть: час вам, хлопці, вилітати з батьківського гнізда, час шукати свою пару і свій шлях у житті. Ми ще не старі, і доки ви ходитимете по світу, якось зможемо самі собі дати раду.

– А чому ми маємо йти кудись в інші краї і там шукати свою долю? – питають брати.

– Невже ви не бачите, – відповідають батьки, – що навколо стільки горя, руїни, безнадії, несправедливості? Що ми можемо зробити, коли нашу країну захопив страшний триголовий Змієвич. Хитрий, жадібний і віроломний. Були ми вільні й щасливі, а тепер з ранку до пізньої ночі маємо на нього працювати, та ще й податки платити. А хто не може заплатити за своє житло, за воду, яку п'є, за повітря, яким дихає, то змії забирає все собі. Ми постаріли і вже не можемо ні працювати, як раніше, ні податки платити. А якщо

ми не сплатимо податок до осені, то, каже, ще й із хати вижене.

- Як же так, – кажуть брати, – Змій один, а нас багато, ціла країна, і невже ми не можемо його вбити чи прогнати?
- Не можемо, бо Змій дуже хитрий. Він не один захопив нашу країну, а з цілою купою змієнят, гадюк і інших повзучих гадин. Спочатку, щоб люди їх не пізнали, всі вони набрали людського обличчя. А потім грошима, владою, своїми доньками-гадинами, що набрали образи красунь, та різними кусами перетворили багатьох наших чоловіків у зміїв. Не таких, як їхній цар, менших, але таких само жадібних, без сорому й совісті. Чваняться і знущаються вони над братами своїми, бо вони тепер не такі, вони обрані самим Змієм. І як тільки з'явиться справжній чоловік, то кидаються вони на нього, наче вовча зграя, і загризають або, як круки, викльовують йому вуха й очі, щоб він нічого не бачив і не чув, щоб нічого не зміг зробити Змієві і змієням.
- І що, невже нічого з тим Змієм не можна зробити?
- Не знаю, – відповів батько. – Але кажуть, що є дід, який все знає і все вміє. Та ніхто не знає, де він живе і як його знайти, бо якщо хтось знатиме, то і Змій про те взнає і знищить діда. Кажуть лише, що живе він на Святій землі і та земля оберігає його й сили йому дає.
- А де ж та Свята земля? – допитуються брати.
- У кожного народу є своя Свята земля, місце, в якому народжується цей народ. Це місце подібне пуповині, якою дитина зв'язана з мамою до свого народження. До того часу, поки народ пов'язаний з родовим місцем, він буде жити, рости і розвиватися.

– Не журіться, тату, не сумуйте, мамо, – сказали брати. – Ми знайдемо того діда, а якщо й не знайдемо, то самі придумаємо, як здолати Змія.

Зібрались брати і рано-вранці, ще до сходу сонця, вирушили в дорогу. Йдуть брати собі, думають, що робити, а тоді той, що наймудріший, і каже: а як ви гадаєте, якщо я хочу володарювати над країною, то де має бути моя столиця? Звичайно, там, де Свята земля цього народу. Тож треба нам іти до столиці і там шукати діда.

Прийшли вони до столиці, та в кого не питають, ніхто нічого не знає про того діда. Тоді мудрий і каже: найкраще сховати те, що всі шукають, на самому видному місці, щоб ніхто ніколи не подумав про те, що скарб, який шукаєш, стоїть просто так, як нікому не потрібна річ. А ще коли мова йде про те, що живе серед нас дід, це не значить, що живе його тіло. Буває так, що людини давно немає на цьому світі, а його думки, його душа, його мрії і бажання живуть і живуть серед людей. Неповдалік від столиці є Висока Могила, в якій похований Великий Син нашої Святої землі. У своєму заповіті він дав наказ, як вчиняти зі зміями і змієвичами:

*«...Поховайте та вставайте,
Кайдани порвіте!
І вражою злою кров'ю
Волю окропіте!»*

Замислились брати, а потім наймудріший і каже:

– Звичайно, самі ми не зможемо подолати Змія зі змієнятами і власних змієголовців. А тому давайте розійдемося і кожен з нас має навчити людей своїй справі, бо лише разом, всім народом можна подолати найсильнішого ворога.

Розійшлися брати і почали вчити дітей, юнаків і юнок, бо людей у віці уже не переробиш, як не пересієш поле восени. Мудрий вчив думати, бо того, хто розумний, хто думає власною головою, того не можна ні обдурити, ні зробити своїм рабом. Характерник навчав юнаків захищатись від зміїв і захищати інших; третій брат збирав усіх докупи, в єдиний сніп, пов'язаний перевеслом Роду й українства; а четвертий – той сам творив дива з усього, до чого б не доторкнулись його руки, та вчив інших винахідливості, творчості, високій майстерності. І коли вирости і змужніли сини і доньки Раїни, то піднялись і знищили Змія зі змієнятами, а разом з ними своїх змієголовців. Звичайно, можна було б їх не вбивати, а просто вигнати; але тоді змієвичі захоплять іншу країну і будуть пити кров з її простого люду, бо інакше жити вони все рівно не можуть.

А що ж брати? Після того, як країна звільнилась від Змія і змієвичів, юнаки одружились і разом з іншими ранцями почали будувати нову, щасливу Раїну – Україну!

БАТЬКІВЩИНА

Кожна країна нагадує територію, на якій ростуть різні рослини: багаторічні дерева і кущі, однолітні корисні рослини і рослини-паразити. Тимчасовими мешканцями цієї території можуть бути різні тварини, птахи, комахи та інша дрібнота, джерелом існування яких є рослини або продукти їх життєдіяльності. Якщо територія обмежена, то серед усіх рослин є ті, що домінують на ній і які немовби є її обличчям. Іноді на такій території можна вирізнити дерево, що виділяється серед інших віком, розмірами, своїм впливом на оточуюче його середовище. Це дерево є господарем на своїй території. На кожній садибі, дачі чи в саду є таке дерево. І так само як в лісі одне дерево набирає сили, захоплює собі більше території, своїм корінням забирає собі більше поживних речовин, а своєю кроною

більше сонячного проміння, пригнічуючи сусідів-конкурентів, так і серед етносів у кожній країні є корінні, найчастіше домінуючі, і ті, що співіснують з ними поряд. Це можуть бути рослини і дерева, які споконвічно живуть поряд, а можуть бути і незваними гостями, тими, що різними шляхами потрапляли на окреслену господарем територію. Сусіди-рослини проростають корінням і гілками на чужу територію, вітер і вода, різні істоти переносять їх насіння, що за найменших сприятливих умов проростають на новому місці, займаючи місце і ресурси рослин-господарів та ще й волаючи при тому про «братерство» й «інтернаціоналізм», про «рівність», «свободу» і «демократію». Іноді такі захожі гості можуть бути добривом для дерева-господаря, і воно не звертає на них уваги, аж доки не відчує, що його ресурси кудись поділись, і що воно починає засихати. Погляньте на європейські країни, які заповнили представники інших країн, і ви дійдете невтішного висновку: «братерство», «свобода», «рівність», «інтернаціоналізм» і взагалі всілякі «ізви» мають, як і медаль, дві сторони – добра і зла. Для тих, хто під прикриттям цих слів і лозунгів захоплює чужу територію і чужі ресурси – це добро, а для тих, у кого забирають їх, позбавляючи джерел існування і перспектив на майбутнє, – то є велике зло. Для кожного допитливого і незаангажованого ока повсюдно видно прояви безперервної боротьби за територію і ресурси життєдіяльності.

Невже життя може будуватись лише на конкуренції? Звичайно, ні. Для того ж допитливого ока не є секретом «демократичне» спів-існування в тому разі, коли істоти мають різні джерела існування, як, наприклад, кози і корови. Одні люблять траву, а інші більше куці, бур'яни та всілякі багаторічні рослини. Те ж саме стосується й території життєдіяльності: одним рослинам подобаються кислі ґрунти, а іншим лужні; ескімоси пристосувалися до холодних умов мешкання, а жителі півдня – до тропічних, тож ні ті, ні інші не претендують на чужу територію життєдіяльності. Але і в цьому випадку є своя межа. І поки трави багато, а травоядних мало – всім вистачає що їсти. А коли споживачів більше, ніж ресурсів, між ними починається боротьба за виживання. Тля, що знищила рослину, повинна знайти собі іншу або загинути. Тож «розумна» тля має, з одного боку, так регулювати свою чисельність,

щоб не перетнути критичну межу, а з іншого – дбати про те, щоб ресурс споживання не виснажився, щоб залишався джерелом «благополуччя» тлі.

Природа побудована, живе і розвивається за одними й тими ж законами. В малому велике і у великому мале, або «куди не подивись, скрізь одне й те саме» – в цих висловах відтворена споконвічна народна, а точніше, божа мудрість. Споглядаючи природу, нескладно зрозуміти будову людського суспільства, історію, стан і майбутнє різних «рослин»-етносів на території тієї чи іншої країни.

У кожної людини своя доля і свій шлях на Землі. Але кожна людина мріє про щасливе майбутнє, виношує в собі реальні й нездійсненні плани, хоче бути не такою, як усі, а живе таким самим, як майже всі, сірим буденним життям, не пробує хоча б що-небудь змінити в ньому. А якщо і пробує, то там, де легше: легше котитися вниз, на дно буття, і важко йти вгору, до осяйних вершин Духу і Розуму. Легко і швидко руйнувати та важко і довго буду-

вати; легко байдикувати, нічого не робити, нічому не вчитись, жити тваринним життям, і важко, ой, як важко день за днем, крок за кроком втілювати свої мрії в життя. Звичайно, можна для цього самому щось робити, а можна, побачивши, що поряд знаходиться твоя мрія, захопити, загарбати, вкрати, привласнити її. І там, і там людина досягає бажаного, ось тільки наслідки різні. В першому випадку людина набуває знань, оволодіває різними навичками і технологіями, а тому, досягнувши мети, може ставити перед собою іншу вже з меншими витратами часу і ресурсів. У другому ж випадку захоплене проїдається, а оскільки людина нічого не вміє, то знову прагне забрати, завоювати чи просто вкрати чуже. І це стосується не лише окремих людей, а іноді цілих народів.

Все, про що говорилося, стосується й нашої Батьківщини – України, яку заповнили величезні зграї хижаків і паразитів і яка переживає один із найважчих часів у своїй історії. Питання лише в тому, чи ще є в нашого етносу сили й воля протистояти чумі третього тисячоліття, чи зможе він стати здоровим і продовжити свій, йому Шлях Даний у Всесвіті?!

морів формуються суперетноси. Так, навколо річок, що впадають у Чорне і, частково, Балтійське¹ моря, сформувались слов'янські народи; навколо тих, що впадають у Каспійське, – тюркські, навколо тих, що несуть свої води на північ, від Фінляндії до Уралу, угро-фінські; навколо впадаючих у Середземне – романські, Балтійське і Північне моря – германські.

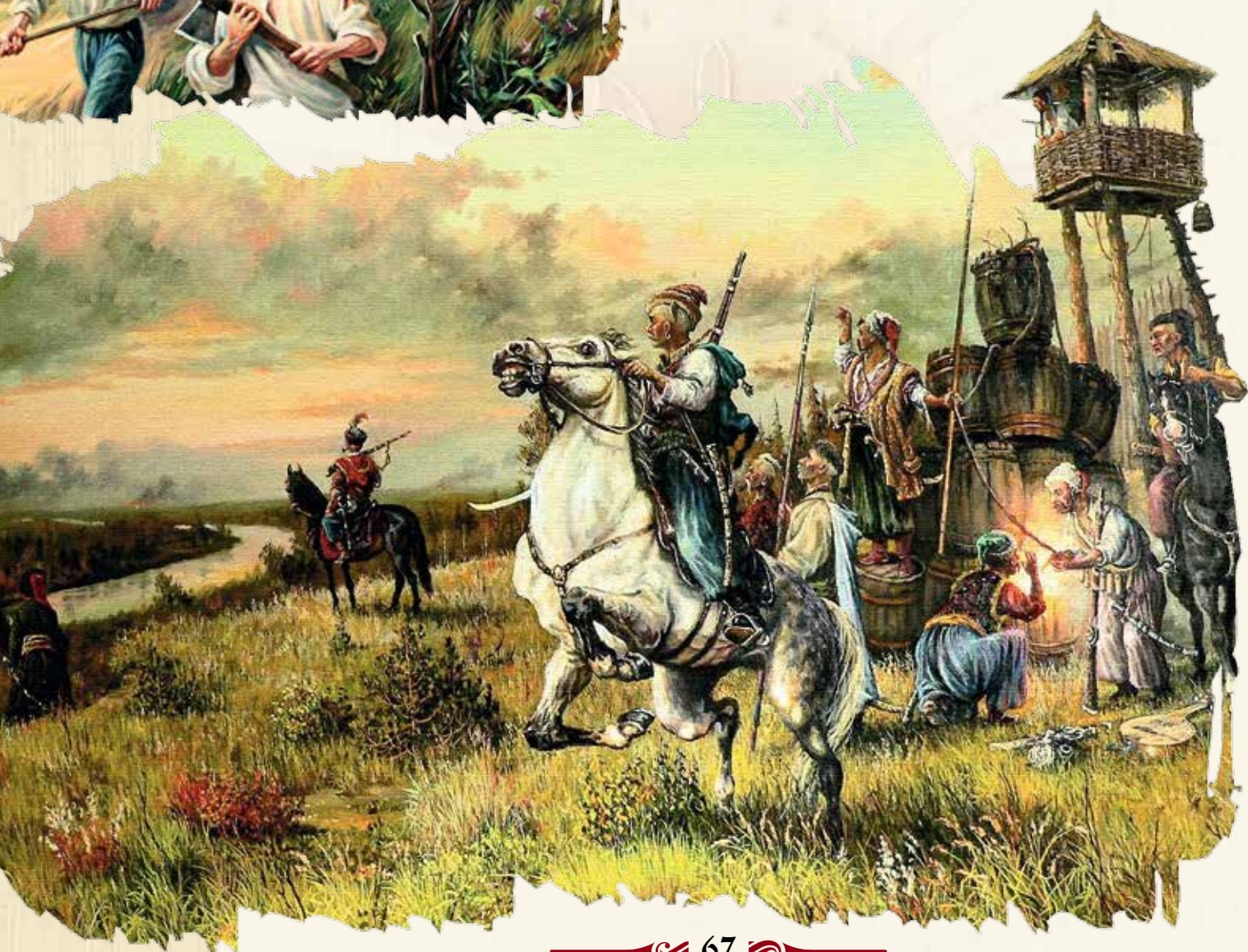
За законами і принципами будови Всесвіту все в ньому – від атомів до галактик має своє призначення і свій Шлях Даний. Не є винятком і етноси. Кожен етнос має свої задачі і своє місце в еволюції людства. І для виконання своєї ролі він отримує необхідне «інструментальне» забезпечення: мову, ті чи інші здібності і можливості. Неабияку роль у становленні і життєдіяльності етносу відіграє територія, яку займає даний етнос. Звичайно, територія ніколи не буває однаковою і завжди має свої, притаманні лише їй особливості. Чи не дивно те, що більшість столиць тисячами років не змінюють місце свого розташування? Взяти хоча б той же Київ, який спалювали і руйнували десятки разів, а він, як птах фенікс, знову й знову поставав на тому ж місці?

Коли розглядаємо мапу України, то в першу чергу звертаємо увагу на природні і рукотворні дива: на ріки, гори, розломи земної кори, ліси, озера, степи, родовища корисних копалин; на замки, собори, мости та інші масштабні витвори людей. Більш допитливе око помітить місце розташування різ-

¹Завідступаючим на північний захід Скандинавським льодовиком йшли три потоки людності. Ті, що з придунайських та прикарпатських регіонів, розселилися по Ра-йну (Ра-він), Одері (від-Ра), Ельбі (Лабі-Либіді) і Віслі; ті, що з Дону і Приазов'я, – дійшли до Норвегії і Швеції, а з Поволжя і Приуралля – до Фінляндії і Карелії.

них мистецьких шкіл і напрямків, промислових центрів та центрів науки і культури. Але майже непомітним залишається ще один ряд особливих місцин, на які практично ніхто не звертає уваги, а саме тих, що дали життя майбутнім творцям духу й інтелекту етносу, і тих, що визначатимуть моральний шлях етносу, його можливості і навіть сам час існування.

Одним із незвичайних місць в Україні є Київ, на території якого перші поселення виникли ще близько 25000 років тому. За легендами саме звідси, за 5500 років до н. е., аж до Японії та Індостану

вів наших прабатьків пророк Рама, тут народжувались і діяли тисячі знаменитих діячів у всіх областях життєдіяльності нашого етносу. І, незважаючи на численні руйнації, Київ відроджувався знову й знову. І наших друзів, і ворогів до нього тягнуло немовби магнітом. Про Київ можна розповісти дуже багато цікавого і несподіваного, та достатньо лише однієї загадки, щоб відкрити неординарність даної території. Як відомо, мабуть, найбільш відвідуваним місцем у Києві є Андріївський узвіз, який любляють не лише туристи, а й люди з творчими, мистецькими нахилами. У таких людей немовби відкривається внутрішній, духовний зір, який відчиняє двері в інші земні світи. Згадаймо «Майстра і Маргариту» С. Булгакова, розпис Андріївської церкви М. Реріха, після якого останній разом з дружиною О. Реріх пройшов значну частину Азії в пошуках таємничої надземної Шам-бали. А ще знаменитого «Демона» Врубеля, портрет якого буквально виписаний із потойбічних світів. І все це відбувалося на досить обмеженій території, при тому, що зовсім поряд знаходиться лавра...

Взагалі майже всі найдивовижніші місця знаходяться вздовж течії Дніпра. На Київщині і Черкащині відкриті найдавніші міста-царства, центри трипільської культури (до них відноситься Майданецьке), родові місця білої оріїської гілки планетарного людства. Тут народився і похований духовний батько українців Тарас Григорович Шевченко; тут, на Черкащині є особливе місце, відоме своєю не-

Об'єднання окремих січей у З. С. відбулося у 1530-х рр. М.Бельський подає відомості про розміщення козацького Коша на о. Томаківка (поблизу м. Марганця Дніпропетровської області), затопленого водами Каховського водосховища. Острів Томаківку (названий пізніше Буцьким, а також Дніпровським і Городищем), який панував над навколишньою місцевістю і був чудовим природним укріпленням, можна вважати місцем, де було засновано Запорозьку Січ як організацію всього козацтва за порогами.

здоланною волелюбністю, нескореністю ніяким силам і обставинам; місце народження великих лицарів-захисників орієнтського духу – Холодний Яр. Згадаймо козацькі походи, коліївщину і гайдамаччину, звиятжні часи Української народної республіки...

У середній течії Дніпра знаходяться дивовижні за своєю енергетикою Пороги. Протягом тисячоліть на них

засновувались і зникали столиці, найвідоміші з яких: готів Германареха (IV ст. н. е.), козацької держави Мамаєв часів Орди, незбудована столиця Російської імперії – Катеринослав. Але й серед Порогів енергетикою виділявся Ревучий, він же Ненаситець, про який у «Заповіті» Шевченка читаємо: «щоб лани широкополі, і Дніпро, і кручі було видно, було чути, як реве Ревучий!» А ще тут знаходиться Сонячний центр впливу на Землю і, відповідно, тяжіння різних народів і племен на землі України, що хвиля за хвилею накочуються на цю територію і тут згасають, не в змозі стояти під святим випроміненням Небес!

Якщо ж подивитись на Україну з космічних глибин, то можна виразно побачити її духовну вісь, на кінцях якої знаходяться Київ і Пороги.

За Порогами нині вже не розгледіти під водами Каховського водосховища Зелений Луг, одвічне пристанище косаків-характерників, яких нині називаємо козаками. Майже всі запорозькі січі знаходилися навколо цього дивовижного місця, місця поховань вождів і царів народів – пращурів Родоводу нашого. Від Зеленого Лугу в давнину до Міотійських боліт ніс свої могутні води рукав Дніпра Інд. Ніс повз Кам'яну Могилу до спільної дельти з Доном і Кубанню, до знаменитих і забутих нащадками Гер. Саме тут, в місці злиття цих великих рік, знаходиться ще один надзвичайно потужної енергетики життя центр, відомий

як родове місце безлічі народів, що починали свій шлях з Причорномор'я і розходились в усіх напрямках, як розходиться вибухова хвиля. Давно на цьому місці хлюпочуть солоні води Азовського (Молочного) моря, але й нині над цією територією вершить патронат бог Небес Уран...

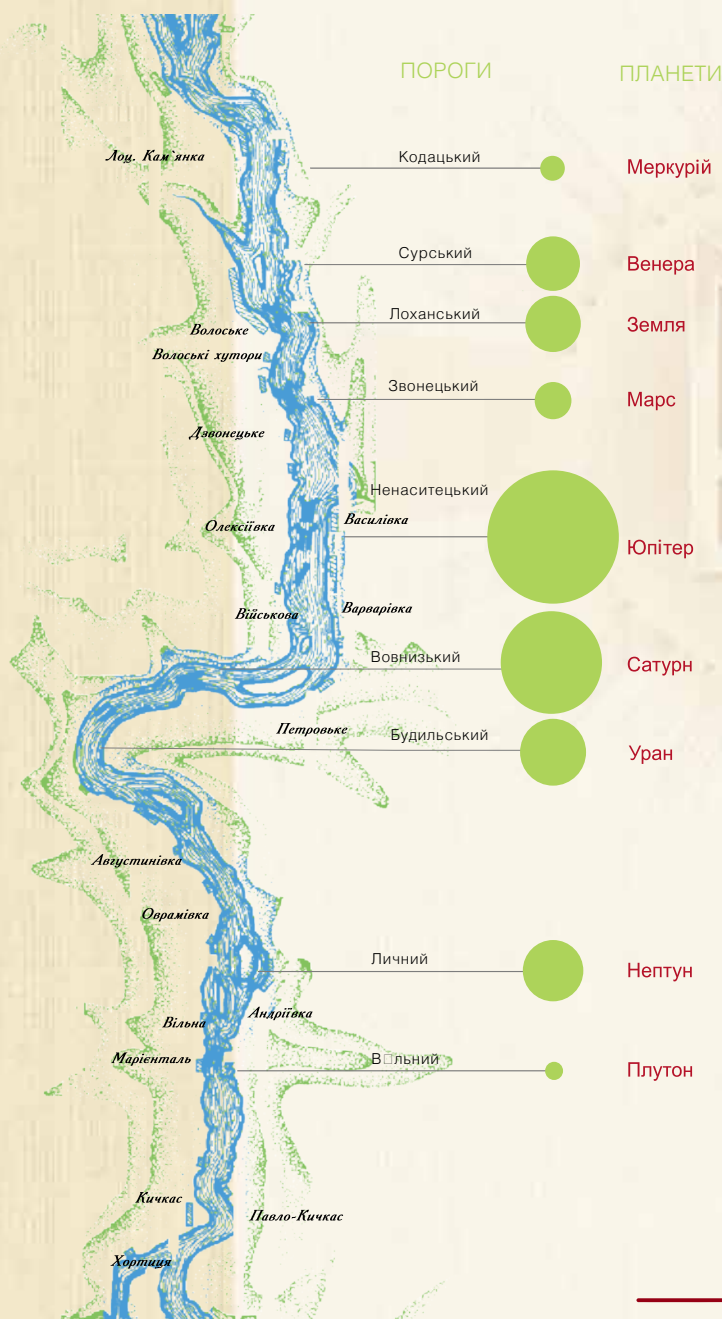
Звичайно, згаданими місцями не обмежується перелік незвичайних, дивовижних місць нашої Батьківщини. Необхідно було б згадати Львів, Луцьк, Ужгород, Острог і Почаїв, Тульчин і Олександрію, Чернігів і Ніжин, Глухів і Ромни, Полтаву і Лубни, Житомирське плато і Мавринський майдан, багато інших інтелектуальних і духовних центрів. Але найважливіше і найголовніше полягає в тому, що від початку вся наша земля і наш народ позначені й освячені символом Всевишнього: Триглавом-Трисилом! І це є найсвятішим і найважливішим із усього, що даровано нам Небесами, що є основою нашого буття, нашого Шляху Даного!

ДЕВ'ЯТЬ ВИПРОБУВАНЬ УКРАЇНИ

Якщо дивитись на Землю зверху, з літака, то все внизу мале-мале, наче іграшкове... Малі озерця, крихітні поля в обрамленні лісопосадок, звивисті стрічечки річок. То тут,

то там невеликі плями розкиданих, наче вітром порозносило, будиночків. А оце, з півночі на південь, щось велике, зеленувато-брудного кольору... Здогадалися? Ні? Це одне з дніпровських водосховищ, схожих швидше чи то на великі брудні калюжі, чи то на рукотворні болота. Найбільше і найбрудніше серед них Каховське. І хто нині знає, що там, під ним, поховане україноненависним людом найчудовіше місце нашої Батьківщини — Зелений Луг разом з козацькими січами. А вище Каховського, від Дніпропетровська до Запоріжжя розкинулося ще одне водосховище, під води якого пішли знамениті Дніпровські пороги, про які промовляла колись провидиця Сивілла: скільки порогів на Дніпрі, стільки має подолати і пережити Україна незгод і випробувань на своєму шляху. Припадуть вони на час її дорослого життя і триватимуть десятку частину життєвого шляху, як і відстань від першого до останнього порога. Почнуться вони із втрати зв'язку з Батьком Свароком і зміною богів-покровителів України

на чужинських. І це буде першим і дуже важким випробуванням. Потім почнеться розбрат з наступним знищенням пам'яті Роду, його самоусвідомлення і світогляду шляхом спалювання старих рукописів і нищення епічних переказів, їх носіїв, зі зміною абетки і підключенням через неї до греко-єврейських облудних джерел. Та це буде лише початком, бо на черзі очікуватиме загарбання і спустошення животворної території з тим, щоб перекрити навіть дихання етносу. І якщо перші два удари були з півдня, то третій буде зі сходу. Хоч і з великими втратами, та подолає Україна ці перепони. Але тільки-но почне одужувати етнос, як за своє візьметься Марс. Майже століття намагатимуться поділити і привласнити наш край сусіди з заходу, півдня і півночі. Вистоїть духом Україна, а от тіло її буде покряпане, пошматоване і облишене кровообігу, що призведе до нової кризи, імунної, коли ворогів почнуть називати братами, а друзів і братів – ворогами. Стрижнем імунної системи самозахисту народу є епос і мова, як його носій. Сотні років буде робитись усе можливе, щоб зруйнувати і знищити мову народу. Та коли й це не допоможе, то тоді удар припаде в саме «сонячне сплетіння». На триста років порине Україна в пітьму ненасичної жорстокості і ненависті поневолювачів. Втратить не лише самостійність територіальну, а й волю, самосвідомість аж до втрати самоідентифікації. Та так само, як не може зупинити течію Дніпра жоден поріг, так подолає Україна і це випробування. І тоді за справу візьметься наступний. Ріка буття України зробить крутий поворот зі східного напрямку на західний, що призведе до тотального перетравлення всього українського в стан, придатний для споживання іншим Родом; етносом, який нагадує величезного павука, що обплітає не лише Україну, а й багато інших народів, і який п'є з них кров. Все ж вирветься на волю Дніпро, повернеться в своє русло, та за порогами висохнуть джерела і ріки, що його живлять, не будуть народжуватися діти, важко хворітиме, висохне і постаріє етнос. А тут ще й нове випробування очікує наш край. Зі спустошеними думками отруять люди ріки й озера, перетворять більшість землі в шкіру, вражену проказою, а повітря в газову суміш, непридатну для дихання. І, як на-

слідок, багато, ой, як багато зневірених, понівечених, вражених невиліковними хворобами душ Роду нашого, українського, забере навіки, безповоротно, останній поріг...

Але й цей, останній поріг і останнє випробування подолає Україна. І як Дніпро несе свої могутні води за порогами до самого синього моря, так і доля України, її шлях проляже через вільні простори до повноводного спільного добробуту людства.

Тисячі років тому почалися випробування України. Згадаймо її історію й порівняймо її зі словами провидиці:

- Поневолення духовне, християнсько-іудейське – причина наступних випробувань.
- Розбрат на Русі, «запалення» свідомості і душі русів.
- Ординське захоплення території і «дихання» етносу.
- Інфаркт серця, тіло України пошматоване і привласнене сусідами.
- Козацька руїна, втрата зв'язків і етнічного імунітету українцями.
- 300-річчя ординського, татаро-російського молоха.
- Радянський холокост, геноцид українського народу: «перетравлення» в народ радянський.
- Етнічна криза, тяжка родова хвороба, вимирання людності.
- Екологічна криза: руйнація життєдайного простору від фізичного до духовного.
- Зачистка душі народу, відхід у небуття змертвілого, понівеченого і відродження етносу.

Як бачимо, нині етнічна течія знаходиться в межах 8 і 9 випробувань. А попереду ще й зачистка... І все ж, незважаючи ні на що, вже зовсім поруч той час, коли, пройшовши всі випробування, український етнос позбудеться всіх «хвороб» і понесе, як несе Дніпро, свої могутні води в зоряне майбутнє людства.

Що ж стосується рукотворних «боліт» по всій його течії, то знесе Дніпро і люд український їх у небуття. І знову заговорять, загомонять Пороги, і їх відлуння торкнеться кожного серця, бо лише на вільних порогах може жити і творити вільний люд!

- **О**рію! Існує думка, що Троя, залишки якої розкопав Г. Шліман у 1870 р. на північно-західному узбережжі Туреччини, не була першою, що перша Троя знаходилася на місці сучасного Києва. Чи це так?
- У деякій мірі і так, і не так. Дійсно, першопоселення, що виникло на березі Дніпра після Великого або Атлантичного потопу, в IX тис. до н. е., мало дві співзвучні назви: Рій і Рай. Знаходилося те місто на відстані десятигодинного кінного переходу від Києва вниз по Дніпру і мешкало в ньому іноді за 3000 чоловік. Звичайно, це поселення не було містом у сучасному розумінні, але для навколишніх поселень, сіл і хуторів воно здавалося дуже великим. І людей у ньому було, як бджіл у рою, як води в річці, як мурашок у мурашнику. Тож одна назва була Рій, іноді то-Рій, а друга – Рай, бо люди, які мешкали там, часто в двоповерхових будинках, жили набагато краще. Вони займалися ремеслами, а тому в усьому в них був достаток «як в раю». Періодично внаслідок накопичення сміття і хвороб та вичерпання ресурсів місто змінювало місце розташування, але назва залишалась аж до Довколіонового

потопу в V тисячолітті до н. е. Це сталося близько 5500 року до н. е., і тоді ж великий пророк Сонячного бога Ра Рама повів багатьох наших родичів по Дніпру до спільного гирла Інду (рукава Дніпра, що протікав на той час по річці р. Молочної), Дону і Кубані. Частина тих, хто пішов, залишилася в тих

благодатних краях, а частина пішла ще далі, в Середню Азію аж до Індостану. В трикутнику земель між Індом, Дніпром і Руським озером (Чорним морем) виникла потужна землеробна цивілізація – Аратта. Називалася ця територія Ге-Ра (Ге – великий, могутній, відважний, сильний; Ра – Сонце), Земля великого, могутнього Сонця. Тож ті, хто народився і жив на цій землі, мали в своєму імені префікс «Ге»: герой (від ге-ра), Ге-ра-кл, Геро-дот, а міста, що зростали в Аратті, називалися Ге-ри,

Ге-лон тощо. Тоді ж, на південний схід від Мелітополя, там, де зливався Інд з Доном (майже по центру нинішнього Азовського моря), виникли два міста, що мали назви Троя і Агарта. Ці міста були досить багатолюдні, в них жило близько 20 000 чоловік. Держав у сучасному розумінні тоді не було, були міста-царства, що досить жваво співпрацювали між собою. Їх жителі володіли не лише протошумерським клинописом, але й мали досить розвинені знання з математики, астрономії і медицини, започатковували школи і лікарні. Між Троєю і Агартою існував підземний перехід (тунель, по якому могли пересуватися не лише люди, а навіть вози) на випадок взаємодопомоги при навалі ворожих племен. Окрім того, під обома містами на глибині близько 30 метрів знаходилися

культові підземні храми, з'єднані галереями, в яких зберігалися не лише найцінніші речі, але й сховища-бібліотеки первісних глиняних книг-табличок.

Все йшло добре, аж поки в середині третього тисячоліття Агарту не спіткало велике лихо: Азовський (Дардановий) потоп, який у Шумерії отримав назву Ноєвого (~2800 р. до н. е.). В результаті великого тектонічного катаклізму земля в районі Азова опустилась на 50–100 м, що призвело до утворення моря на місці Міотійських боліт (тогочасних дельт Інду, Дону і Кубані). Саме тоді Агарта зазнала непоправних втрат. І не лише цивілізаційних, а й природних. Змінився клімат, зник Інд, благодатні землі пішли під воду. Ті ж, хто врятувався, відійшли хто на північ, хто до Кавказьких гір, а частина вправних мореплавців попливла аж за море, де й заснувала наступну Трою, про яку розповів нащадкам Гомер, син великого слов'янського Родоводу, написавши «Іліаду» та «Одісею» (Го-Мер у перекладі з санскриту значить: го – високий, вищий, голосний; Меру – гора богів і душ людських в потойбічному світі – «Вирію»; а разом це голос зверху, з «гори Меру» або «Божий голос»).

Третя Троя загинула від рук дорійців, орійців, що заснували Афіни, але які потрапили під вплив єгипетського духовного центру. Та недалеко той час, коли в Україні постане нова Троя як символ епохи планетарних змін, епохи вогню і гарту, Арти-Агарті!

РІД СХОДЖЕННЯ РОДУ

2004 рік. Листопад, передзимок. У серці України, в Києві відбувається щось незвичайне. На вулицях більше мільйона люду! І не лише кияни – з усіх куточків рідної країни всупереч усім перепонам і заборонам, долаючи все, зібрались ті, в кого не згасла іскра надії, віра в майбутнє Батьківщини!

*«Промерзло все...
Навколо сніг, зима,*

Навколо ніч,
Холодна, крижана...
Та вже звучить
Мелодія нова,
Встають майбутнім
Нові імена!
Скресують ріки,
Греблі рве вода,
Старе змива,
Зміта без вороття!
То Рід, наш Бог,
Зійшов до нас з Небес!
І мій народ

Прокинувся, воскрес!

Народ новий

Піднявся і постав

У Світлі тім,

Якого ще не знав!,

Бо над Майданом

Сяйво неземне,

В очах, в словах

Щось дивне і святе!

Завмер Майдан,

Гуде, не спить земля,

Чекає люд,

Як факели серця!

А ти летиш,

Летить твоя душа,

І поряд всі,

І Україна вся!

.....

Життя одне,

В житті єдиний шанс:

Таке в житті

Буває лише раз!

Щасливий той,

Хто на Майдані був,

Хто подих Бога

На собі відчув!»

Сходження Роду – це не просто небувале дійство, це освячення і благословення на Шляху Даному, це дороговказ у майбутнє, це самоусвідомлення кожного українця себе часткою, клітинкою етносу, дерева Роду і водночас усвідомлення того, хто ти є і навіщо ти прийшов на цю Землю!

Щоб глибше відчувати і зрозуміти те, що відбувалося тоді на Майдані і що відбувається нині, повернемося до порівняння Роду з деревом. Всі бачили і знають, як зростає, як розвивається дерево. Спочатку це один пагін, потім

з'являються бокові гілочки, що в майбутньому стають могутніми скелетними гілками. Та головною точкою, напрямком росту в дерева залишається центральний пагін. Доки він росте, росте й дерево, починає хворіти та засихати – засихає і вмирає дерево.

Колись, давним-давно, десятки тисяч років тому зійшло на Світ Божий дерево білої раси. За історичними пам'ятками і різного роду свідченнями відбулася ця подія на території Причорномор'я – в басейнах рік, що впадають у Чорне море: Дунаю, Дністра, Бугу, Дніпра, Дону і Кубані. Називаємо ту прадавню цивілізацію трипільською. Розросталась трипільська цивілізація в усі боки, утворюючи великі «скелетні гілки», а саме: романо-германську на захід, угро-фінську на північ, тюркську на схід і ірано-кавказьку на південь. Центральною ж гілкою, точкою росту, залишалась і залишається слов'ян-

ська. Але, як і в дерева, у кожної скелетної гілки є свої могутні пагони, свої точки росту, що визначають подальшу форму і будову дерева, шляхи його розростання. Такою скелетною, тепер уже гілкою-пагоном, в романо-германській людності є Німеччина, а боковими – Італія і Англія. В угро-фінському відгалуженні, понівечена історією, пригнічена, з майже втраченою життєздатністю, є Карелія в Росії, а боковими – Фінляндія, Мордовія й Естонія. Тюркська гілка також втратила центральну точку росту, в деякій мірі пов'язану з Туркменістаном, натомість пішли досить могутні бокові гілки: татари в Росії, що називають себе «росіянами» (за генетичними ознаками крові більшість населення Росії є тюрками), Туреччина й Узбекистан. Ірано-кавказька гілка має досить потужну центральну точку в Ірані-Аріані і бокові в Афганістані та на Кавказі (Грузія). На чолі ж слов'янської була і залишається Україна з боковими напрямками росту, що пов'язані з Хорватією, Польщею і Словаччиною (точніше, з Чехословаччиною, з гілкою подвійного пагона).

Що ж такого особливого є в трипільсько-українській гілці, що визначає її роль у розростанні всього дерева білої людності?

У всього, що існує в цьому світі, в тому числі і в кожного Роду, є своє призначення і свій Шлях Даний у розвитку планетарного людства. Визначити й усвідомити своє призначення можна за особливими, характерними рисами, що вирізняють раси, етноси і роди між

собою. До особливої риси українства належить «першопрохідництво»; не загарбання, а пошук нових територій життєздатності і життєдіяльності. Українці завжди були першопрохідниками не лише в пошуку і заселенні чорноземів на всіх континентах Землі, а й в інтелектуальній і духовній сферах буття, в суспільних відносинах і в Космосі. Саме першопрохідництво, пророцтва в невідомі, неосвоєні людством території і вершини буття вимагає універсальності, винахідництва, творчості, уміння пристосовуватися до будь-яких зовнішніх умов. Усе це накладає свій відбиток на тип і характер мислення і, відповідно, на мову спілкування, бо якою мовою користуємося, такою і мислимо, такі й результати мислення та творчої думки. Тож маємо одну із найгармонійніших мов у світі при її спрямуванні на пошуки і першопрохідництво. І все це при тому, що винайдене на новому місці має бути передане в спадок дітям шляхом застосування довершених технологій вчительства.

Як бачимо, все перелічене і є доказом того, що саме українському Роду призначена роль першопрохідництва і пошуковості у визначенні подальшого напрямку зростання і руху білих народів.

Особливо яскраво цю роль можна було бачити під час «сходження Роду», коли вся Європа буквально «прикипіла» до екранів телевізорів, відчуваючи внутрішнім зором і слухом, що саме там, на Майдані, відбувається дійство, яке визначатиме на десятки і сотні років долю не лише України, а й білої людності взагалі.

Що ж такого сталося тут, у центрі Енеї – Європи? Чому погляди всіх мешканців Європи були прикуті до подій в Україні? А тому, що саме тоді і саме там, на Майдані Незалежності, можна було спостерігати і відчути надзвичайне явище-дійство: сходження Роду до своїх дітей, до свого народу; торжество і єднання соборної Душі і Духу Майдану, Духу України, що народився і засяяв, запалюючи серця мільйонів і вселяючи в душі людей надію і сподівання на космічне майбутнє України!

ДУША І ДУХ НАРОДУ

У кожного народу багато об'єднуючих рис, що перетворюють його в єдине ціле. Якщо всі люди того чи іншого народу мають спільне родове походження, то цей народ можна порівняти з деревом, а якщо різного походження, то з невеликим лісом, в якому одне-два дерева великі і могутні, а всі інші нагадують або підлісок, або кущі.

В такому лісі рослини можуть жити спільним життям, доповнюючи одне одного в збереженні життєздатності, а можуть бути конкурентами і навіть ворогами, якщо на всіх не вистачає землі, води і сонця. Звичайно, народи не існують самі по собі, а тому людство нагадує величезний ліс, в якому вирізняються діброви, гаї, байраки і вільша-

ни з різними умовами і різною рослинністю, хоча в цьому лісі є й свої рослини-патріархи і рослини-паразити, на зразок омели, що висмоктують соки то з одного дерева, то, коли воно гине, з іншого.

Кожне «дерево» в планетарному людстві називається Родом, в якого, як і в людини, є тіло, душа і дух-енергія. Тіло – це всі люди Роду, душа – так зване спільне, свідоме і підсвідоме; а дух-енергія – це те, що проявляє себе в цілеспрямованості, волі, силі прагнення до пошуку і змін. У деякому сенсі можна сказати, що душа є жіночим початком Роду, а дух – його чоловічим. І так само як і для зростання людини важливі мама і тато, так і для народу необхідно мати «велику душу» і «велич духу».

Говорячи про «душу» і «дух», необхідно звернути увагу на те, що у кожного народу, до складу якого входить багато родів, є свої, об'єднуючі їх складові, які називаються «соборна душа» і «соборний дух» – водій народу. Подібні утворення є не лише в окремих етносів, а й в кожній з рас, як є і місце їх народження та місце «прив'язки-проживання». Так, місце народження жовтої раси знаходилось на затонулому континенті в Тихому океані, там, де нині бачимо його залишки у вигляді островів Туамоту; місцем народження чорної раси була та частина південної Африки, яка нині під водами Атлантичного океану, а білої раси – Азовський район Причорномор'я. На відміну від місця народження у кожної раси є своє місце прив'язки, місце розташування її духовного центру, свого роду соборної душі раси. Так, духовний центр жовтої раси нині знаходиться на межі Індії, Китаю та Непалу і має назву Шамбала (шаман – чарівник, балу – могутній, ведмідь). Духовний центр білої раси Агарт (Вогонь Арти) знаходиться в районі Азовського моря та наближених до нього територій. Що стосується духовного центру чорної раси, то він «розчинився» на місці народження, «виник» у районі Єгипту, але, не до кінця сформований, був зруйнований гіксами і відійшов у дуже модифікованому вигляді до Вавилоно-Єрусалимського іудейського егрегора, що нині переміщується до Американського континенту.

СОБОРНА ДУША І ДУХ НАРОДУ УКРАЇНИ

Та повернемося до найважливішого для нас дерева українського Роду, до його соборно-етнічної душі і духу (деміурга – водія народу).

Усім, хто цікавиться історією свого народу, відомий феномен України, який полягає в наступному. Згадаймо, скільки разів у минулому накочувались на нашу Батьківщину орди завойовників, скільки разів ми втрачали свою незалежність, та, незважаючи ні на що, етнос зберігав мову, свою ментальність, культуру, свою душу. Майже всі народи, що на тривалий час підпадали під вплив завойовників, втрачали свою мову, самобутність, культуру. Згадаймо хоча б Візантію, в якій п'ятнадцять мільйонів греків, завойованих тридцятьма тисячами турків-сульджуків, перейняли їх мову і релігію, стали турками. Поряд з нами Росія-Тартарія, в якій сотні народів забули свої пісні, казки, традиції і мову, ставши росіянами, що спілкуються староболгарським церковним «есперанто», яке називають «руським языком». А ще, поглянувши в історію багатьох інших етносів і порівнюючи її з історією України, можемо дійсно говорити про феноменальну «українську душу», на відміну від іншого феномену, який стосується чоловічої сторони українського Роду, його водія, його Духу. Раз за разом, циклічно, з одним і тим же періодом у часі, чи то з чиєїсь злої волі, чи то як кара і карма, він народжується, міцніє, але, не досягнувши зрілості, гине і знову відроджується.

Погляньмо на дуже цікаву таблицю 360-річних циклів в історії України.

Час зміни етнічно-суспільного стану України	Час зміни духовного стану українського Роду	Віхи і події, визначні постаті, злет духу в історії України
180-ті рр. до н. е. II-I ст. до н. е.		Занепад скіфів, розквіт сарматів (і амазонок), інди (вінди-венеди)
	0 рік. Початок нової ери (...– 0–33 рр. –...)	Духовний злет Ісуса Христа. Початок нової ери в історії білої раси і в історії людства
180-ті рр. н. е. II ст. н. е.		Готи, етнічні протистояння
	360-ті рр. н. е. (...– 367 р. –...)	Анти. Діяльність Буса (Божа) Білояра і його розп'яття з десятками вождів антів, прихід гунів
540-ві рр. н. е. (...– 453?–567 –...)		Антська країна. Залежність від хазар
	720-ті рр. н. е. (...–...)	Перекази Велесової книги, пісні Бояна і птиці Гамаюн
900-ті рр. н. е. (...– 882–988 –...)		Вбивство князя Аскольда князем Олегом. Варяги на Русі. Хрещення Русі
	1080-ті рр. н. е. (...– 1113–1125 –...)	Князювання Володимира Мономаха і його «Повчання синам»
1260-ті рр. н. е. (...– 1242–1290–1335 –...)		Навала татаро-монголів і становлення Русько-Литовського князівства

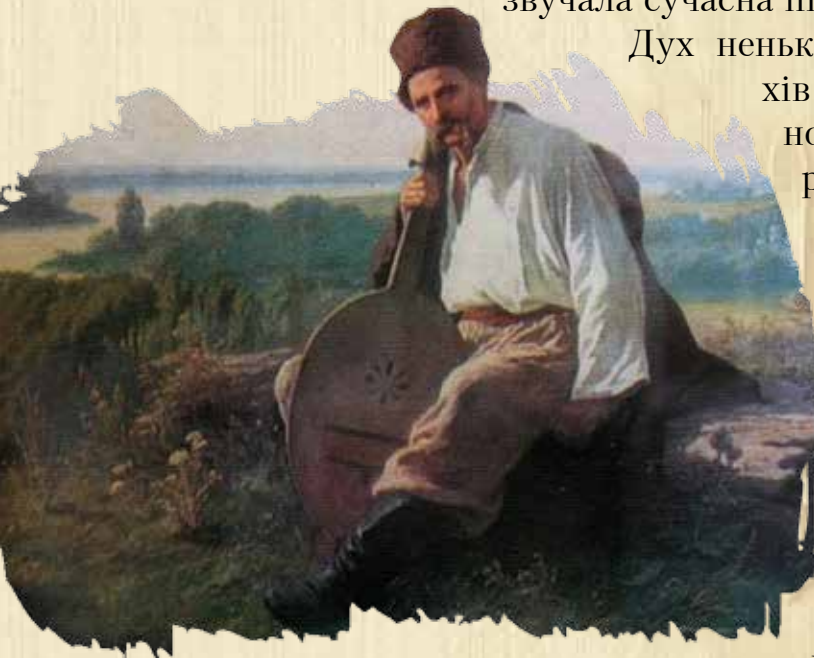
	1440-ві рр. н. е. (...– 1435–1505 –...)	Запровадження кріпацтва в Україні. Народження духу козацтва
1620-ті рр. н. е. (...– 1572–1654 –...)		Вільне і реєстрове козацтво, козацькі війни, поразка під Берестечком, Переяславська угода. 360-річне панування Орди-Росії в Україні
	1800-ті рр. н. е. (...– 1770–1814– 1861 –...)	Спалах розуму і духу. Сковорода і Шевченко. Формування вищого аспекту духовності і самоусвідомлення українського етносу
1980-ті рр. н. е. (...– 1917–1991– 2014 –...)		Боротьба за незалежність і відновлення державності України. Народження Духу Майдану
	2160-ті рр. н. е.	Зміна духовної парадигми етносу і людства. Прихід аватора (?)

З наведеної таблиці бачимо, як народжується і гине Дух України, починаючи з народження Ісуса Христа, ініційованого Вогнем Арти, і його передчасного розп'яття. Минає близько 360 років і в 380 році готи розпинають нашого пророка-вісника Буса (Божа) Білояра і з ним майже всіх вождів руських племен. Починається чорна кривава смуга в історії Батьківщини: готів змінюють гуни, за ними обри-авари. І тільки-но почав міцніти наш Рід, як уже хазари, через приблизно ті самі 360 років, у середині сьомого сторіччя завойовують Антію. Минає ще близько половини циклу (близько 180 років), як Русь, що починає відроджуватись, завойовували варяги. Одних завойовників змінюють інші. Народження нової епохи починається вбивством неруського князя-намісника Аскольда в 882 році і закінчується

примусовим хрещенням Русі в 988 р. Уже в новому образі народжується новий Дух Русі, досягаючи своєї вершини в «Повчанні синам» Володимира Мономаха (кінець третього 360-річного циклу від Ісуса Христа). Та знову на горизонті закінчення 360-річного циклу, ознаменованого навалом татаро-монгольської орди в 1242 р. Невідомо, як би склалася подальша доля нашого Роду, якби не литовці, які, починаючи з кінця XIII сторіччя, за кілька десятиліть звільнили Україну від Орди. Саме в часи перебування в складі Русько-Литовського князівства народився новий, могутній і незламний Дух – козацтво! На небосхилі України запалали, засяяли зірки Байди (Вишневецького) і Сагайдачного, Петра Могили і князя Острозького, зазвучала сучасна пісня Марусі Чурай. Боронив юний

Дух неньку Україну від татар, турків, ляхів і москалів. Та й поліг у нерівному бою під Берестечком у 1654 році через зраду татар у боротьбі з ляхами. Спроба обіпертись на Московську православну церкву закінчилася примусовим винчанням соборної душі України з демоном Московської орди на наступні 360 років. Розтоптана, понівечена душа України не здавалась, намагаючись зберегти свою ідентичність і непересічність. Через 180 років над Україною зійшла яскрава Зоря

духовного батька України Тараса Шевченка, словом якого Сам Всевишній торкнувся душі кожного українця. Відродження України, незважаючи на титанічні зусилля Росії-Тартарії пішло космічними кроками. Сучасна українська мова Котляревського, музика Чайковського, філософія Сковороди, неоціненний внесок багатьох-багатьох інших творців-носіїв духу і розуму в скарбницю і велич Роду припадають на середину цього 360-річного періоду. Та знову кінець циклу, розстріл духу України під Крутами і підступне нищення армії Нестора Махна в водах Перекопу, німецька і більшовицька окупації...

ЗОРЯ НОВОЇ ЄПОХИ

Здавалось би, все. Кінець останнього циклу ознаменувався нечуваними зlodіяннями, знищенням всього українського. Знищувалась не лише мова і культура, масово нищились самі українці. Із 82 мільйонів українців у 1929 році на 1959 рік залишилася половина – 39 мільйонів. Та вижила Душа, заспівала, заговорила. Спочатку в музиці і пісні, а слідом в рухові шістдесятників з'являються перші нотки протесту проти ординського молоха. Наймогутнішим акордом, провісником нового циклу став «Запорізький марш» Є. Адамцевича, кобзаря із Ромен на Слобожанщині; з козацького краю, де народилися знамениті вчені Тимошенко і Потебня, а також вірець незламності козацького духу гетьман Калнишевський.

Після оголошення незалежності в 1991 році, в 2004 році, через 360 років після Берестечка, на Майдані Незалежності не лише українці, весь світ відчув і побачив народження нового, космічного Духу України, другого крила і другого початку Роду. В ту холодну, крижану осінню пору мільйони людей спостерігали незвичайне, небувале сяйво – торжество сходу Роду в своїх дітей, в свій народ!

Розглянутий двохтисячний період від народження Ісуса Христа був часом володарювання Сатурна в Рибках. Та, починаючи з ХХІ сторіччя, на чільне місце небесної ієрархії виходить господар «дому» Водолія Уран, покровитель України. Починається новий 360-річний цикл в історії України, перший цикл після тисячолітніх поневірянь, в якому Рід України зміцнився і, розправивши свої дужі крила Соборної Душі і деміурга Духу – Духу народоводія, сягне небувалих вершин на шляху до Горнього, до Вишнього!

А ще, наостанок, хочеться звернути увагу допитливої думки на те, що 360 років, помножених на 6, дають час

перебування земної осі в одному із зодіакальних сузір'їв (2160 років), а також на те, що в році Сварока (час прецесії земної осі по колу зодіака дорівнює $2160 \cdot 112 \approx 26000$ років) в якості основи циклічності знаходяться або 60, або 180, або 360 років. Та із перелічених великих і малих циклів виділяється саме 2160-річний цикл. У VI-V тисячоліттях до нового літочислення зародилася, зросла і зміцнилася трипільська людність наших прабатьків. У IV-III тисячоліттях почався відхід на південь, схід і захід, розсіювання родичів і білої раси, в II-I тис. до н. е. знову збір, заселення і зростання. З початку нової ери нові негаразди, несприятливі шляхи долі, розбрати і розсіювання. Але починається новий 2160-річний цикл, цикл надії і сподівань, цикл великого майбутнього великого українського Роду!

ПЕРЕДБАЧЕННЯ

Щоб зрозуміти сутність самого питання, необхідно згадати деякі важливі принципи будови Всесвіту. І перш за все теорему про принципову можливість виконання (вирішення) задачі (досягнення мети): якщо в системі, призначеній для виконання задачі, немає необхідного початкового ресурсу для цього (інформаційного, енергетичного, матеріального), система ніколи не вирішить поставлену задачу. Більше того, вона перейде в хаотичний стан, стан «рівноваги» з оточуючим середовищем; іншими словами, «зруйнується» до «блоків» нижчих рівнів організації. По суті цей принцип є принципом «критичної» маси переходу від одного стану до іншого (фазового переходу в фізиці, переходу «кількості в якість» у філософії, «золотого перетину» в будові природи). Маючи «необхідний ресурс», ми можемо сподіватися на результативне вирішення задачі, «передбачати» його.

Другим важливим принципом є розуміння «інваріантів» системи (чи об'єкта). Кожна обмежена за якимись параметрами система називається консервативною. Кожна консервативна система залишається консервативною до кінця виконання своєї задачі (своїх функцій). Параметри, що забезпечують виконання задачі, мають залишатись незмінними впродовж часу вирішення і називаються інваріантами (в фізиці – законами збереження, в математиці – константами, операторами систем і т. д.). Інваріанти систем поділяються на внутрішні (відповідають будові системи та її незмінності за тими чи іншими параметрами у часі і просторі) і зовнішні, необхідні для виконання задачі. Знаючи інваріанти системи, можна прогнозувати час функціонування (і життя) системи, її призначення, алгоритм (технологію), вирішення задачі і, як результат, прогнозувати майбутнє системи.

Наступним важливим принципом для «передбачення» є принцип Короленка–Кюрі: «Якщо в дане середовище помістити «об'єкт», то або об'єкт переформує середовище під себе, або навпаки (найчастіше спостерігається взаємовплив)». Те ж саме стосується двох середовищ, двох процесів, двох об'єктів і їх комбінацій: процес-середовище, об'єкт-процес і т. д. Тенденцію «переформування» можна відстежити за теоремою Остроградського–Гауса: «зміни на поверхні об'єкта» відповідають «змінам всередині об'єкта».

Стан системи, її життєздатність і стійкість за теоремою Остроградського–Гауса залежать від балансу параметрів всередині системи та на її поверхні. Міцність сім'ї залежить не лише від міцності стосунків і зв'язків всередині сім'ї, а й від сили впливу зовнішніх факторів. Іноді надзвичайно гарна сім'я розпадається вмить, якщо хтось із подружжя зустрів «когось» ще кращого, а нікому не потрібні алкоголіки «вбивають» один одного, але живуть і далі разом, бо вони нікому не потрібні. Суспільство «не притягує» їх, а «відштовхує» в одну «яму».

Ще одним важливим принципом «прогнозування» є загальний закон тяжіння: кожна система «притягує» те, чого їй нестаче, і відштовхує, «відриває» те, що для неї зайве. Кожен об'єкт збирає те, що необхідне для вирішення задачі, для якої він призначений, і намагається позбутися того, що цьому заважає. Погляньте уважно на те, що збирає людина «на майбутнє», і ви побачите, куди лежить її Шлях Даний і що її очікує попереду.

Успіх передбачення (точніше, один із його «секретів») залежить від точності «моделювання» ситуації, або від принципу «універсальності» структур і процесів у будові природи. Хвильовим рівнянням можна описати і рух «супутника» в полі тяжіння Землі і рух «хвилі» в фізичному середовищі. Якщо хоча б у першому наближенні відтворити модель життя індивіда в суспільстві через модель гадалки «картами», «рунами» та тому подібне, ми отримаємо і «результат майбутнього», наближений в якихось моментах до реального, очікуваного.

Пристаюючи до «передбачення», не слід забувати про те, що все, що стосується майбутнього, лежить у межах часу

виконання задачі й існування даної системи. При цьому необхідно не забувати про реалізацію задуму в життя в послідовності: ідея, постановка задачі і її реалізація в інформаційному просторі (своєрідний Шлях Даний), наступне втілення в матеріальному середовищі. До матеріальної реалізації вже існує інформаційна модель майбутнього втілення, по якій можна прогнозувати, передбачати майбутнє.

Ще одним важливим моментом реальності прогнозу є дієвість енергоінформаційного «приводу-кільця», потоку енергії й інформації, на якому крутиться колесо-кільце існування даної системи

(якщо б завтра згасло Сонце, процес передбачення втратив би будь-який сенс).

Важливою особливістю кільця енергоінформаційних пар у природі є їх повторюваність, циклічність. «Через рік знову буде весна» і можна передбачати «квітнення саду». Знаючи природу циклів і їх тривалість, можна передбачати багато чого з майбутнього.

Звичайно, все сказане відноситься до можливостей «прогнозування» зсередини системи (йдучи лісом, важко говорити про те, що за його межами). Для «покращення» прогнозу необхідно «вийти» за межі системи, «піднятись» над

нею і «побачити» весь Шлях. Одні можливості в «подорожнього» в лісі, інші – у птаха над лісом. Іноді примітивний об'єкт може сказати про «майбутнє» більше, ніж складний з даного питання на даний момент. Але, щоб зазирнути за обрій людського бачення, між «подорожнім» і «птахом» має бути «посередник»-перекладач, що належить обом інформаційним територіям одночасно.

Відштовхнувшись від сказаного вище, можемо спробувати зазирнути за обрій і подивитись на те, що очікує Україну в майбутньому?

Майбутнє України в значній мірі визначається минулим. Починаючи з часів Трипілья, наша Батьківщина знаходиться на перехресті еволюції людської цивілізації. У тих, хто знає історію, складається відчуття немовби якась неземна сила виштовхує різні народи на цю священну територію. Сторіччя за сторіччям, без перерви і затишшя, накочуються на Україну завойовники. При цьому складається враження, що кінцевою метою подібних навал є саме Україна, бо, сягнувши її меж, хвиля затухає і зникає, залишивши після себе спустошену територію, як це було під час навал обрів і татаро-монголів. А з іншого боку, Україна ніколи не була народом-завойовником. Якщо і траплялися військові походи, то з метою відновлення втрачених земель. Мабуть, далі всіх ходив Святослав, аж до пониззя Волги і на Кавказ, та й то не з метою загарбати, а зруйнувати іудейську Хазарію, що окупувала Київ у VIII-IX сторіччях і якій Русь мала платити данину. І це при тому, що історично український етнос, як і значна частина суперслов'янського етносу, народився і зміцнів у басейнах рік, що впадають у Чорне море. Нині майже вся територія у басейнах Кубані, Дону, Дунаю, як і по частині Дніпра, втрачена не лише українцями, а й слов'янами взагалі (мається на увазі, що мешканці по Дону і Кубані стали додатком тюрксько-російського конгломерату, а Дунай взагалі став помешканням інших етносів). За останні дві тисячі років, за час впливу на земне життя сузір'я Риб і господаря його «дому» Сатурна, майже все, що відбувалося на нашій території, спрямовувалося якщо не на знищення українського етносу, то хоча б на те, щоб зупинити, загальмувати його поступ у майбутнє.

На кінець першого тисячоліття стратегія географічного захоплення Раїни починає змінюватися. Необов'язково захоплювати територію і нищити населення ззовні. Набагато краща, хоча і більш тривала в часі, стратегія дифузії через кордони з тим, щоб під «маскою» мешканців, користуючись мораллю і етикою етносу, повести «табун» у бажаному напрямку, переформувати його, зробити своїм додатком. А якщо щось не складається, то виїсти тіло етносу зсередини і знищити його. Саме таку стратегію взяли на себе давно мутовані наші родичі «юде», що відійшли від патронату Сонця й Урана під патронат Сатурна». Під одягом віри Православної-Христової вони спочатку спотворили вчення пророка Юпітера Христа (через равіна Савла, який став апостолом Павлом), а потім перейшли до тотального духовного поневолення слов'ян. Спочатку через хазарський каганат, потім діяннями князя Володимира, онука равіна Малка, силою, вогнем і мечем охрестили Русь. А коли і релігія не дала до кінця бажаних результатів, справа пішла на винищення мешканців Раїни. І в цій справі неабияку допомогу їм надає Тартарія (Орда) – Росія, морально-ідеологічна спадкоємниця Хазарії. За три століття ординського поневолення Русі-України (XVII–XIX сторіччя) було зроблено все, щоб навіть згадки не залишилося про український етнос. Та ще більших втрат Україна зазнала в XX сторіччі, коли Сатурну набридло очікувати бажаного, а його час господарювання в році Сварока почав добігати кінця. XX сторіччя – це сторіччя тотального винищення всього українського і самих українців: від мови і міфу етносу до фізичного; не гребуючи при цьому ніякими засобами і, перш за все, шляхом руйнації і підміни моралі й етики, розтлінням і підміною людських цінностей і орієнтирів життя на тваринні, пропагуванням вживання наркотиків (і, перш за все, алкоголю і тютюну)! І все це з однією метою: звільнити територію України від українців.

Згадаймо вислів І. Франка («За благо України», № 3, 1899 р.): «Коли я дивлюся на демократів (інтернаціоналістів), соціалістів, комуністів, лібералів – за кожною з цих партій (лож, мафій, організацій. – Авт.) я бачу хитрий писок жида». (Прошу читача не отожднювати всіх євреїв із сіоністською ідеологією вибра-

ності жидівської верхівки їх богом-мамоною для всесвітнього панування й експлуатації гоїв).

Можна поставити логічне запитання: навіщо, кому це потрібно? Перш ніж відповісти на нього, необхідно попередити читача (чи слухача) про те, що далі мова піде про ще більш незвичні й незрозумілі для більшості речі. Пам'ятаєте вислів: «Війні на Землі передують війна на Небесах»? Уявлення людства про власну самотність із бажанням знайти собі подібних (біологічні форми життя) далекі від реальності. В дійсності кожне небесне тіло по своїй суті є «багатоквартирним» будинком, в якому «квартири» – це шари простору-часу з різними структурами, законами будови і життя, з різним призначенням, із багаторівневими складовими розуму і духу. На відміну від досить молодого людського розуму в Сонячній системі багато вищих, за рівнем інтелектуальних досягнень, світів розуму і духу. (А їх мешканці сприймаються людством як божества).

Зрозуміло, що в межах спільного дому інтереси по забезпеченню і розбудові територій життєдіяльності не можуть не перетинатися. В одній і тій же багатодітній сім'ї кожна дитина бореться за власну ТЖД і всілякими засобами намагається її розширити. Для забезпечення взаємоузгодженого життя в космосі, як і в будь-якій людській спільноті, узгоджуються і діють свого роду юридичні закони (на зразок дипломатичних взаємовідносин). Незалежно від кількості населених світів тієї чи іншої планети, кожна з них має на Землі по 2 представництва. Так, Україна межує з двома світами-«квартирами»-посольствами: від Урана (Приазов'я) і від Сонця (в межах від Комсомольська на Полтавщині до Запоріжжя). На відміну від планетарних представництв Сонячне посольство (точніше, адміністрація) в нашому шарі простору-часу одне. Цим пояснюється цікавий феномен. Якщо описати коло радіусом відстані від Порогів до Єрусалима (Рус-салима) з центром на Порогах, то на цьому колі знаходиться більшість святих місць планети: Соловецькі острови, Аркаїм, Тегеран, Багдад, Єрусалим, Олександрія, Рим, Мілан та інші. Даний феномен говорить про те, що епіцентром еволюції планетарного розуму в нашому просторі-часі (в нашій квартирі) є Сонячне представництво, і

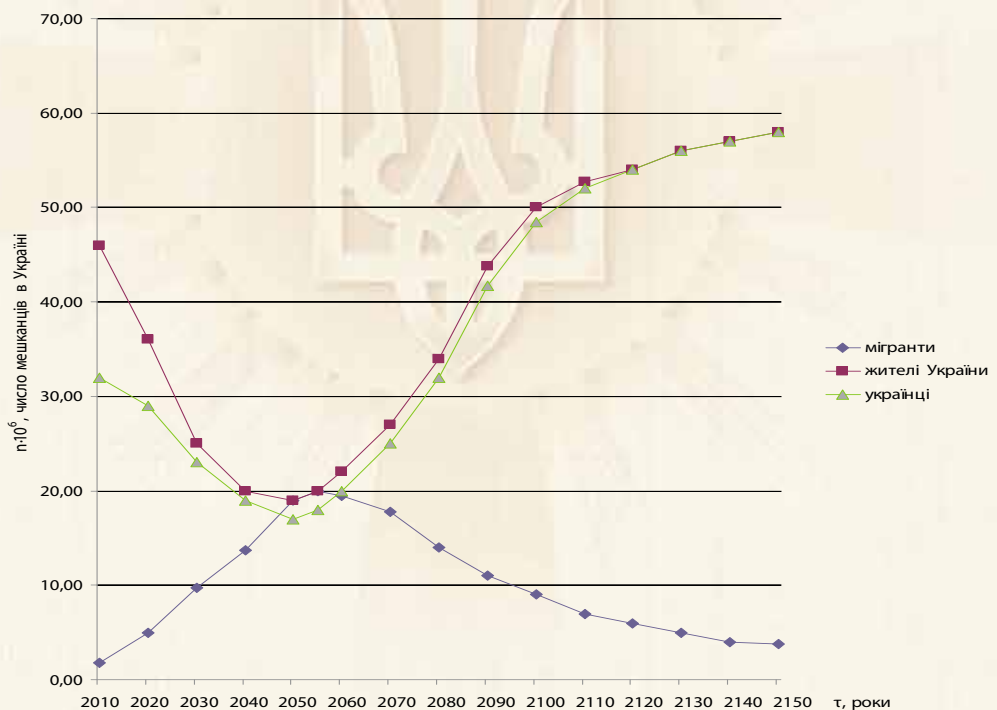
той, хто володіє цим районом, може, в якійсь мірі, впливати на еволюцію людства і планети. Слід зауважити, що місце перебування представництв може тимчасово змінюватися. Близько 12000 років тому, до зміни положення земної кори відносно полюсів, Сонячне представництво знаходилося в районі нинішньої Палестини, де на той час знаходилася територія нинішньої України (після зміщення земної кори територія України змістилася в північно-західному напрямку). Тож ті, хто мав доступ до даної інформації, передбачали, що в III-IV тисячоліттях Сонячне представництво буде в «домі» Урана. А тому ідеологи равінізму озвучили версію приходу їх месії на місце нового Єрусалима, що постане на північ від старого на відстані 1800 стадій, на берегах Дніпра. Зрозуміло, що не слід ніколи плутати росіян з імперською ідеологією Москви, а порядних євреїв з ідеологією сіонізму. Проте це ті обставини, які багато в чому можуть пояснити як сьогодення, так і майбутнє України. Стратегія тотального внутрішнього знищення українства на користь майбутнього Ізраїлю на території України, подалі від арабів-мусульман, не входячи в конфлікт із духовно здоровими етносами, нині на озброєнні вищого ешелону єврейства. В Україні нині спостерігається уже четверта спроба утворення новітнього Ізраїлю. Захопивши всі фінансово-економічні важелі в країні за допомогою друку нічого не вартих доларів, а через них владні щаблі і засоби масової інформації, вони руйнують не лише етнос України, а й нівечать його життєдайні сили. І це буде продовжуватися до середини XXI століття. До того часу, поки на планеті не відбудеться ряд кардинальних змін. На кінець 20-х років за обсягом валового промислового продукту Китай обійде США. Тоді ж Китай, Індія, Бразилія, Європа і Росія домовляться про перехід на інтернаціональну валюту, невідконтрольну євреям (як нині відконтрольний долар, який можна друкувати скільки заманеться і який не забезпечений відповідним матеріальним ресурсом). З падінням долара почнеться фінансово-ресурсний перерозподіл планети. До 2026-2027 років буде ініційований розпад останньої фізичної «імперії» з найбільшими ще не розграбованими ресурсами – Росії. До виру розпаду буде в деякій мірі затягнута й Україна, яка, починаючи з 2015 року, поступово почне «виповзати» не

лише з економічної, але, передусім, з морально-духовної ями, в яку її загнали ті, хто завжди мріяв зробити цю Раїну своїм «додатком». Практично весь Сибір стане протекторатом Китаю, а Європейська частина Росії разом з Україною і Білоруссю ввійдуть в об'єднану Європу від Ла-Маншу до Уралу (приблизно це відбудеться близько 2033 року). Та до цього часу відбудеться ще одна кардинальна подія, що суттєво вплине на подальшу історію України. З прийняттям закону про вільний продаж землі вона майже повністю опиниться в руках великих земельних латифундистів, в основному банків (що майже всі в Україні належать євреям). Земля не є мертвим товаром, вона має приносити прибутки, а оскільки село в Україні практично вимерло, то сюди до 50-х років буде завезено близько 20 мільйонів вихідців із Азії. Саме п'ятдесяті роки стануть критичними для існування України взагалі. Ситуація і надалі мала б складатися в напрямку ліквідації українського етносу, якби ще не одна важлива подія, що відбулася на початку 90-х років минулого сторіччя, коли на Слобожанщині народилася дівчина, яка на початку п'ятдесятих років (2041–2045 рр.) стане духовним лідером не лише України, а й усієї об'єднаної Європи². Починаючи з 2041 року, почне відроджуватися самоусвідомлення українців українцями³, усвідомлення власної місії в еволюції людства і планети. Зміцниться сім'я, почнуть народжуватися діти і до кінця століття населення України сягне 50 мільйонів чоловік. Одночасно спостерігатиметься відтік іноземців і до кінця століття їх залишиться близько 10 мільйонів, а до кінця наступного – близько двох. Причин для цього буде дві: перша – невідповідність геофізичних умов, друга – усвідомлення корінним етносом важливості захисту власної території життєдіяльності. Одночасно зміняться пріоритети і цінності буття людини: на зміну тваринним, фізіологічним цінностям прийдуть духовно-інтелек-

² Зважаючи на те, що Земля має 5 матеріальностей, а ця дівчина 6 (6 тіл, як свого часу Шевченко), і що вона є аспектом богині води і життя Дани (Тани), то її прихід, швидше за все, ініційований Нептуном.

³ Якщо нині із 46 мільйонів українців українцями вважають себе близько 30-ти, то наприкінці п'ятдесятих (і далі) українцями себе відчуватимуть і усвідомлюватимуть майже 100 % (мається на увазі корінних мешканців).

туальні, що призведе до зростання інтелектуального рівня українців майже на 60 % порівняно з загальнопланетарним (нині він упав до 0,9 від середньопланетарного). Якщо нині інтелектуальний внесок українців у світову скарбницю складає близько 0,2 %, то до кінця сторіччя він збільшиться до 1 %. Найбільшим скарбом українців стануть не «чорноземи», а духовність, інтелект, творчість. Все це створить умови для розбудови і розростання нової енергоінформаційної сутності – аватора, місцем народження якого визначена Україна. Прихід аватора ініційований Сонцем⁴ і викличе відчутні зміни в духовному стані людства. До кінця ХХІ сторіччя почне згасати егрегор суперхристиянської церкви, у ХХІІ сторіччі – буддійської. Найдовше протримається найбільш консервативна релігія – мусульманство, ще близько двох століть. Але перші паростки оновленої Відичної віри ХХІ століття зміцніють у ХХІІ і на повну силу розквітнуть у ХХІІІ столітті, коли Відична віра, що вийде з України, заповнить майже всю духовну сферу людства⁵.

⁴ Прихід аватора – це подія космічного масштабу, тому готується і втілюється вона протягом тривалого періоду часу (хоча людьми сприймається як звичайна дата народження).

⁵ Згадаймо пророцтво Парацельса: «Через 500 років після моєї смерті (1541 рік) на берегах Борисфена (Дніпра) постане Великий Хрест Всевишнього і засяє всьому людству!»

Чисельність населення України до 2400 року сягне 100 мільйонів чоловік. Набуде популярності й українська мова, якою на той час говоритимуть близько 160 мільйонів чоловік (в основному в басейнах рік, що впадають у Чорне море). В подальшому буття українців мало відрізнятиметься від загальнолюдського і буде пов'язане з аспектами і проблемами виходу в межі Сонячної системи, а потім і за її межі. Що стосується української мови, то фонетично вона майже не буде застосовуватися з XXV сторіччя, з часу початку користування ефектом телепатії (підсиленого технічно, на зразок сучасного мобільного зв'язку), але мова залишиться як технологія мислення.

Відносно інших важливих питань для майбутнього України, то найбільш вірогідним сценарієм очікуваних подій буде наступний.

Євреї збережуть домінантний статус в Україні до 2040 року, після чого їх діяльність як міжнародної (не етнічної) мафіозної організації, побудованої на релігійній основі вибраності, в Україні буде заборонена (перш за все завдяки зусиллям вихідців із Азії). В подальшому ідея «єврейства» поступово буде згасати, а єврейський міф розчиниться в часі.

Завдяки руху континентів Сибір наблизатиметься до полюса. З теоретичної механіки відомо, що у випадку дії на гіроскоп зовнішнього моменту вісь гіроскопа буде «мандрувати» в напрямку нейтралізації дії цього моменту, «намагаючись» суміститися з віссю зовнішнього моменту. Зовнішнім моментом для Землі є взаємодія магнітного поля Сонця через магнітне поле Землі, в результаті цієї дії ми бачимо «мандруючі» магнітні полюси. І якщо нинішнє положення полюсів фізичних (географічних) не співпадає з положенням магнітних – це говорить про те, що буде спостерігатись переміщення в бік осі зовнішнього моменту (магнітного полюса), що призведе до зростання температури на території України. Допомогатиме цьому процесу інший, пов'язаний із поверненням положення земної кори до стану, в якому вона перебувала 12000 років тому, до планетарної катастрофи, під час якої земна поверхня повернулась від полюса в бік Канади. Як результат, спочатку Україна переміститься в субтропічну

зону, з наступним рухом у бік полюса (завдяки циркуляції літосфери нині континенти пливають на північ). Клімат буде також змінюватись через коливання випромінення Сонця ($\pm 8\%$) під час його руху через воднево-пилові космічні хмари. Чим вони густіші – тим більша енергія, що випромінюється Сонцем. В цілому, під впливом цілеспрямованої діяльності людства, умови помешкання в Україні покращуватимуться до 2400 року, після чого природні чинники візьмуть своє і умови почнуть погіршуватись, що призведе до міграції населення і зменшення числа українців. Нині середня температура Землі підвищується, що призведе до необхідності скидання тепла в космос. Тепло переноситься інфрачервоним випроміненням і його кількість пропорційна температурі в четвертому ступені (T4). При цьому оптимальним процесом при звичайних температурах є дифузія (енергія передається від атома до атома), але коли цей механізм «не встигає» передати енергію, включається механізм перемішування атмосфери (турбулентності, щось на зразок перемішування гарячої води в склянці, щоб вона швидше охолола). Тож найближчим часом слід очікувати подальшого зростання турбулентності атмосфери і катастрофічних природних явищ.

Територіально Україна теж дещо зміниться. Крим, в якому чисельність татар стане домінуючою, практично стане самостійним і відійде в мусульманський конгломерат. Однак, при демократичній зміні кордонів (в XXII–XXIV сторіччях вони будуть швидше етнічними, ніж географічними) до складу України можуть повернутися території Дону і Кубані, а також українська частина Подністров'я.

Що стосується економіки країни, то на початку п'ятдесятих років вона стане на 62 % плановою (число «золотого перетину»), а на початку шістдесятих в Україні буде створено базовий, стійкий по відношенню до планетарної економіки, особливо в протирічних та надзвичайних ситуаціях, контур життєдіяльності. Фінансова система, як і засоби масової інформації, теж на 62 % буде державною. Окрім того, всі засоби масової інформації контролюватимуться духовно-інтелектуальним парламентом, що буде обиратись в Україні з кінця тридцятих років і до складу якого входитимуть 12 чоловіків і 12 жінок з головуванням по

двоє (чоловік і жінка) помісячно, та з оновленням складу кожного року на третину.

У контурі праці Україна буде займати (з другої половини ХХІ сторіччя) чільне місце в космічних технологіях та в деяких аспектах інформаційної складової природи, а також стане лідером у відпрацюванні духовних технологій майбутнього і, перш за все, в пісні і музиці. Крім того, Україна поверне собі чільне місце в розробці нових освітніх технологій.

Великі зрушення чекають українців у питанні використання рідної мови. Все більше українців розумітимуть, що ефективність їх творчості і життя в цілому залежить, і суттєво, від використання саме тієї мови, яка склалася на даній території за час життєдіяльності сотень поколінь. Тож на кінець століття українською мовою будуть користуватися майже 100 % населення, а найбільше нею говоритимуть в ХХІV сторіччі – близько 160 мільйонів чоловік. У кінці ХХVІ століття всі мови перейдуть із активної форми в пасивну, коли людство оволодіє технологіями телепатії.

Що стосується планетарного людства взагалі, то найбільш знаковими подіями найближчого майбутнього можуть стати наступні. Приблизно в 2020-2021 роках світова громада відмовиться від долара (як інструменту грабунку всього світу Сполученими Штатами і інтернаціонально-сіоністською мафією, що називає себе євреями). Одночасно за спільної згоди найбільших країн світу буде введена інтернаціональна валюта, пов'язана не лише з продуктом створеного людиною, а й з ресурсами, якими володіють ці країни (Зауваження: оббирається і грабується людство не лише тими, хто друкує і контролює гроші, а й тими, хто контролює останні найвищі ланки «контур праці» в світовому виробництві матеріальних, духовних і інформаційних «благ», а тому відмова від «долара» – це не відмова від паразитичних технологій на тілі планетарного людства. ХХІ сторіччя буде сторіччям жорстокої видимої і невидимої війни між народами за ресурси, в тому числі за продукти харчування і за чисту воду. Найважливішим ресурсом уже в найближчому майбутньому стануть продукти харчування, і в цьому відношенні Україна має не-

абиякий потенціал для свого розвитку. Питання лише в тому, хто скористається цим ресурсом.

Взагалі ХХІ сторіччя можна буде назвати сторіччям боротьби з брудом (матеріальним, інформаційним і духовним). Зважаючи на всі аспекти перетворення фізичного помешкання людства в глобальний смітник і помийну яму, те ж саме стосується і інформаційних потоків (їх маємо чистити, як і забруднену воду чи повітря), і духовного життя, до бруду набагато шкідливішого і страшнішого за фізичний (хімічний, біологічний, генетичний і т. д.). При цьому необхідно мати на увазі, що як економічний, так і екологічний аспекти є лише черговим іспитом «людства», від якого, як і від багатьох попередніх, залежатиме майбутнє «навчання» і взагалі майбутнє людства.

Боротьба за ресурси і лідерство надасть перевагу країнам, що мають найбільші не лише природні ресурси, а й людські. До таких країн, в першу чергу, відносяться Китай і Індія, протистояти яким у ХХІ сторіччі не зможе жодна країна, окрім об'єднаної в єдину організовану спільноту Європи (свого роду імперію зразка третього тисячоліття).

Завдячуючи стандартно організованому ієрогліфічному мисленню (і свідомості), китайці на даний момент є найвагомішим аргументом у розгортанні і розвитку суспільних процесів планетарного характеру. Висока пристосовуваність до будь-яких несприятливих умов призвела до такої ж високої конкурентоздатності при ще одній важливій рисі – колективній самоорганізації («гуртом і батька легше бити»). Завдячуючи ієрогліфічності мислення, формалізованості і стійкості, що є необхідною умовою стабільного збереження і розвитку того, що є, уже до середини століття жовта раса стане домінантною в розвитку планетарного суспільства (можна сказати так: якщо біла раса – це Брама, то жовта – це Вішну). В цьому сила і безсилля китайців. Вони підхоплюють і доводять до вищого ґатунку те, що є, але разом із позитивним вони візьмуть і те, що нині руйнує білу расу: фізіологічну культуру (точніше, антикультуру), що веде до розпаду і самовиродження. Та до того Китай перетворить у свої протекторати Сибір і Сполучені Штати. Сибір як майже ще не розграбовану ресурсну складо-

ву, а Сполучені Штати – як фінансово-інформаційного спрута планети. Причиною останньої події буде те, що, паразитуючи над людством і грабуючи його, Сполучені Штати припинили «думати» і «працювати». Розум США скуповують з усього світу і, крім того, за допомогою долара можна «забрати-вкрасти» все те, що створили інші. Та з падінням долара грабувати світ стане нічим. У найближчі три десятиліття основною організуючою і працюючою діаспорою на американському «вокзалі-ярмарку» стануть китайці, які спочатку візьмуть під свій контроль інформаційні потоки, а потім і фінансові. Але, перейнявши західну культуру, Китай сам собі винесе вирок. Тож уже до кінця сторіччя авангардом розвитку планетарного суспільства стане Індія.

Основою свідомості і культури індусів є індуїзм і його потужна модифікація буддизм. На відміну від світогляду іудаїзму і спотвореного ним християнства (мається на увазі центральний пункт-наказ Ягве іудеям: контролювати фінансові потоки і жити на відсотки, не працюючи, а паразитуючи; ставлячи на покуті не боже, а людське; ще точніше, фізіологічні задоволення через центральне місце в свідомості не божого, а людського), в свідомості індусів домінує світле, боже ставлення до інших рас і народів, до живого розумного Всесвіту. Саме індуси стануть основною рухомою силою світогляду третього тисячоліття – Відичного, з якого свого часу вийшли індуїзм і буддизм. А оскільки Відичний світогляд зародився в трипільські часи на території України, то уже до кінця цього століття виникне потужна духовна спорідненість між Індією й Україною, між Індією й Об'єднаною Енеєю – Європою, частиною якої буде Україна. Саме в Україні новий потужний імпульс отримає Відичний світогляд і, завдяки легкому і природному його сприйняттю індусами, він заволодіє їх свідомістю, а затим і європейською. На кінець XXI сторіччя в Україні, а опісля і в Європі, почнеться трансформація християнства в Відичну віру, а вже в XXII сторіччі вона стане органічною складовою не лише свідомості індусів, а й більшої частини людства, як найбільш відповідаючи сучасним уявленням про світобудову. Через сторіччя, слідом за християнством, відійде в минуле буддизм, а ще через сторіччя найбільш кон-

сервативний світогляд – мусульманство. В ХХІІІ сторіччі основним світоглядом планетарного людства стане Відичний.

Почувши дане передбачення, багато хто (особливо майже сто відсотків людей віруючих), відшукуючи аргументи «проти», нізащо не погодиться з таким поглядом. Та ті, хто дивиться в світ відкритим «незацементованим» поглядом, уже зараз бачать, як на могутніх деревах сучасних релігій з'являються не стільки молоді живі паростки, скільки засихаючі гілки, а на самих деревах виникає все більше хворобливих наростів і утворень, як ознаки кінця, що наближається.

Тож до кінця цього сторіччя роль лідерства розвитку планетарного суспільства поступово перейде до індусів. Цьому сприятиме й те, що, на відміну від китайців, які використовують надбання інших народів, Індія вже нині націлена в майбутнє, прийнявши в якості пріоритетних напрямків розвитку освоєння світу інформації, де особлива увага приділяється математичним технологіям і інформаційно-кібернетичним. Зважаючи на те, що третє тисячоліття – це тисячоліття освоєння світу Праві, світу законів будови і життєдіяльності світів Яві – інформаційної складової існування Всесвіту, майбутнє за тими, хто першим вирушить за ще неосвоєні обрії людського буття.

З ХХІІІ сторіччя на планеті запанує «золотий вік», що продовжиться ймовірно два-три століття. Зрозуміло, що це не буде «рай» і що все колись закінчується (за літом настає осінь, а потім і зима). Згадаймо одну з основних особливостей нашої домівки – нашого світу: його обмеженість і, відповідно, обмеженість ресурсну (матеріальну, енергетичну, інформаційну). Як наслідок, не лише на планеті Земля, а в усіх світах точиться безперервна конкурентна боротьба за «простір і перспективи» життєдіяльності. Нерідко надзвичайно стійка система, з точки зору зовнішнього спостерігача, «несподівано» руйнується або навпаки: здавалось би, уже приречена система виявляє «чудеса» стійкості і міцності. За цим явищем стоїть один із важливих принципів будови Всесвіту – принцип

Короленка–Кюрі, за яким стійкість системи залежить не лише від міцності взаємозв'язків між її елементами і надійності самих елементів, але й від зовнішніх сил і потоків, від впливу середовища, в якому система (об'єкт) знаходиться під впливом або конкурентно побудованих, або більш життєздатних систем.

Всесвіт побудований за полярним принципом, тож «покращення» в одному місці викликає еквівалентне «погіршення» в іншому. Зміцнення «добра» в одному аспекті викликає такі самі зміни в аспекті «зла». Для підтримки рівноваги з людством, що розвивається, зростають міць і можливості розвитку антилюдства одного з «паралельних» світів⁶. Розвиток того чи іншого світу відбувається у відповідності до мети і можливостей його «архітектора» та від місця (джерела живлення) його в «космоценозі». Антилюдство побудоване на вживанні «продуктів» діяльності людства. Надійність такого джерела залежить від можливості впливу на діяльність людства і контролю над ним (принцип зворотного зв'язку). Про це «потурбувався» творець світу антилюдства, прискоривши його розвиток в аспекті набуття найшвидшого контролю над людством⁷. Наразі антилюдство має більші досягнення в галузі «переходів» між світами і у вивченні особливостей будови нашого світу, в тому числі біосфери і людства. Безпосередньо (особисто) мешканці цього світу ігви не можуть контролювати людство, а лише через «посередників» (і не лише вони), бо вони є «елементами» іншого світу⁸. Тож «посередник», що має використовуватися, повинен бути життєздатним у нашому світі. Іншими словами, посередником має бути ігва, «одягнута» в людське тіло. Інтенсивні експерименти на планеті ведуться уже тривалий час, деякі з них можна назвати досить успішними. Одним із «успішних» прикладів може бути Саї-баба, пророк і «чудотворець» із Індії (необхідно звернути увагу на те, що «для успішного вилову риби її треба підгодувати», а вже потім у наживку встромляти гачка). Із трьох рас – різновидів

⁶ У книзі Даниїла Андрєєва «Роза мира» цей світ поданий як світ дияво-ло-людства – ігв (за описом дуже схожих на один із різновидів інопланетян).

⁷ Маємо пам'ятати, що, прискорюючи одне, відмовляємося від іншого (як балерина заради грації від звичайної їжі та її кількості).

⁸ Деталь від трактора не використаєш в якості елемента будови троянди.

людей (в генетичному аспекті) кращим матеріалом для втілення ігв є чорна раса (потім жовта), а тому, швидше за все, «посередники» нагадуватимуть темношкірих жителів Африки. За сценарієм творця антилюдства ігви в нашому світі стануть життєздатними з XXIII століття, а до XXVI приберуть до рук усі найважливіші життєві центри людства. На той час їх кількість складатиме кілька мільйонів, а їх діяльність призведе до руйнації інтелектуально-духовного аспекту розвитку людства (дай людині все, чого їй заманеться, і вона дуже швидко перетвориться на мавпу, яка живе лише за інстинктами тіла). Планетарна криза охопить все людство і після «золотого віку» настане час його руйнації, що закінчиться пошуком «винних». У пошуках ігв і їх знищення загинуть мільйони ні в чому не винних людей. Кількість жертв вимірюватиметься десятками мільйонів, і це буде найкривавішим періодом в історії людства⁹.

Та до часу описаних вище подій кардинальні зміни відбудуться в аспекті досягнення рівноваги між чисельністю людства і можливостями біосфери. Максимальної кількості людство досягне до кінця XXI століття та на початку XXII, коли його чисельність складе близько 8 мільярдів чоловік. Та, завдячуючи так званій «євро-американській культурі» (небажанню мати сім'ю і дітей, які заважають жити заради задоволення), уже в XXIII сторіччі чисельність людства впаде до п'яти мільярдів, а в XXIV – до трьох. У XXV сторіччі чисельність людства скоротиться до 600 мільйонів, а в XXVI – до трьохсот, після чого настане відносна стабільність. Після позбавлення залежності від ігв чисельність людства навіть дещо зросте: у XXVIII столітті до 500 мільйонів.

Наступною критичною точкою для людства стане кінець третього тисячоліття, коли буде «добудована» і почне «світити» нова зірка – Юпітер. І хоча до того часу людство почне «заселяти» Сонячну систему (мається на увазі позаземний простір від орбіти Землі до поясу астероїдів, починаючи з кінця XXIV сторіччя), та з кінця третього тисячоліття міграція людства стане масовою, бо на той

⁹ Криза нашестя псевдоігв завершиться новим об'єднанням людства в єдине ціле в XXVIII сторіччі.

час найбільш придатними для життя будуть супутники Сатурна й Урана.

На кінець четвертого тисячоліття чисельність людства становитиме близько ста мільйонів чоловік, на кінець десятого – близько п'ятнадцяти, а на кінець дванадцятого – всього кілька десятків тисяч. Людство нагадуватиме рослину, що дала «насіння» і «засохла», підготувавши «зодчих» нових світів.

Зрозуміло, що людство дванадцятого тисячоліття мало нагадуватиме нинішнє (як насінина рослину, на якій визріла). Намірам Творця антисвіту протистоять діяння Творця нашого. Для зменшення впливу і наслідків діяльності ігв нині робиться відповідний зворотний хід (як у шаховій партії). На арену життєдіяльності людства виходять представники наступної, шостої «раси» – індиго, діти з деякими обмеженими можливостями по відношенню до однолітків, але більш міцно «прив'язаних» до планетарного Логоса (більш розвинута «інтуїція», що дасть можливість швидше впроваджувати необхідні «імунні» технології зверху). В XXVI сторіччі чисельність індиго зрівняється з чисельністю ігв, що дасть можливість подолати наміри й дії світу антилюдства. В подальшому чисельність індиго буде зростати і приблизно з шостого тисячоліття все людство складатиметься із представників шостої «раси».

Можливості людства шостої «раси» відповідатимуть потужності енергоінформаційних потоків, на яких будуватиметься його діяльність. До кінця XXIV сторіччя людство «під'єднається» до потоку, що живить Землю (утворить на ньому свій контур, своє «колесо» життєдіяльності), а з кінця третього тисячоліття – до контуру, що живить Сонце і Сонячну систему. Починаючи з десятого тисячоліття, людство отримає знання і можливості, необхідні для розбудови «житла» наступних людств – нових зоряних систем: десть з дванадцятого тисячоліття людство залишить Сонячну систему; залишаться лише ті, хто плануватиме і підтримуватиме життєдіяльність світів (разом з їх представниками і будівничими Землі).

РОЗМОВИ З РОДОМ

– **О**тче Роде, чим відрізняється божя правда від людської?

– Коли говоримо «правда», маємо розуміти, що робимо «по-Ра», стверджуючи «Ра-да», а разом – «правда»! Протистоїть правді «кривда», або кривити душею, чути «рик» хижого звіра, небезпеки, а звідси й «кривда», або в вузькому сенсі – брехня. Людина розділила правду на свою і чужу, як і богів. Те, що добре для людини (навіть кривда), – то правда, а що погано для неї, навіть чужа правда, то кривда. На відміну від людської правди є правда божя, за якою все, що підтримує і збагачує життя, сприяє його розквіту і примноженню, створює гарні умови для його розбудови в майбутньому і є «правдою», а все, що життю шкодить, – то «кривда».

Необхідно також розрізняти «зло правди» і «правду зла» за наслідками, які несе в життя подібна правда. Тим паче, що неповна, зацікавлена правда може наробити лиха більше, ніж «кривда».

– **Що мають на увазі, коли говорять: він пройшов вогонь, воду і мідні труби?**

– Проходить «вогонь, воду і мідні труби» душа людини, а точніше, її складова – свідомість. «Вогонь» стирає стару, непотрібну, зіпсовану, шкідливу інформацію, через «воду» (в організмі її – 70 %), записується нова і зберігається в «золотих ореолах – мідних трубах» (які сприймаємо як сядиво всередині і навколо голови). Людина ж розуміє «вогонь, воду і мідні труби» найчастіше як фізичні, як перешкоди, що вона долає в своєму житті.

– **Як можна коротко охарактеризувати глобальні процеси, що маємо в ХХІ сторіччі?**

– Перезавантаження! Попередня історія людства зводилася до фізичного моделювання всього, що його оточува-

ло і впливало на нього. Та з кінця ХХ сторіччя почалася нова ера – ера освоєння світу інформації, Світу Праві, шляхом інформаційного моделювання оточуючого Всесвіту на всіх рівнях його будови. Всю інформацію, набуту протягом попереднього існування, людство «скидає» в рукотворний інтернет на відміну від існуючого природного. Воно не просто моделює всесвіт, а готує запасний варіант – дубль свого буття, своєрідний інформаційний «Ноїв ковчег» на випадок зовнішнього втручання – «стирання» свідомості планетарної сутності. Тож нині і спостерігається той процес, який умовно можна назвати «перезавантаженням» на випадок подібного «потопу (інформаційного) – втручання».

Проблема лише в тому хто «правий», а хто «винуватий». «Перезавантаження» необхідне як для відновлення, лікування зіпсованих або ушкоджених вірусами програм, так і при бажанні «уникнення лікування», щоб зберегти те, що хочеться, від того, що необхідне для подальшого життєстверджуючого розвитку людства і планети. Окремо слід розглядати також версію чужорідного розуму – загарбника. Ще одним варіантом є «дозрівання людства», коли інформація, що накопичена в усій рослині, скидається в «насінину» майбутнього людства.

- ***Які форми «розумного життя» (інопланетян) можна знайти в оточуючому людство Всесвіті?***
- В якійсь мірі в живому розумному Всесвіті форми «розумного жит-

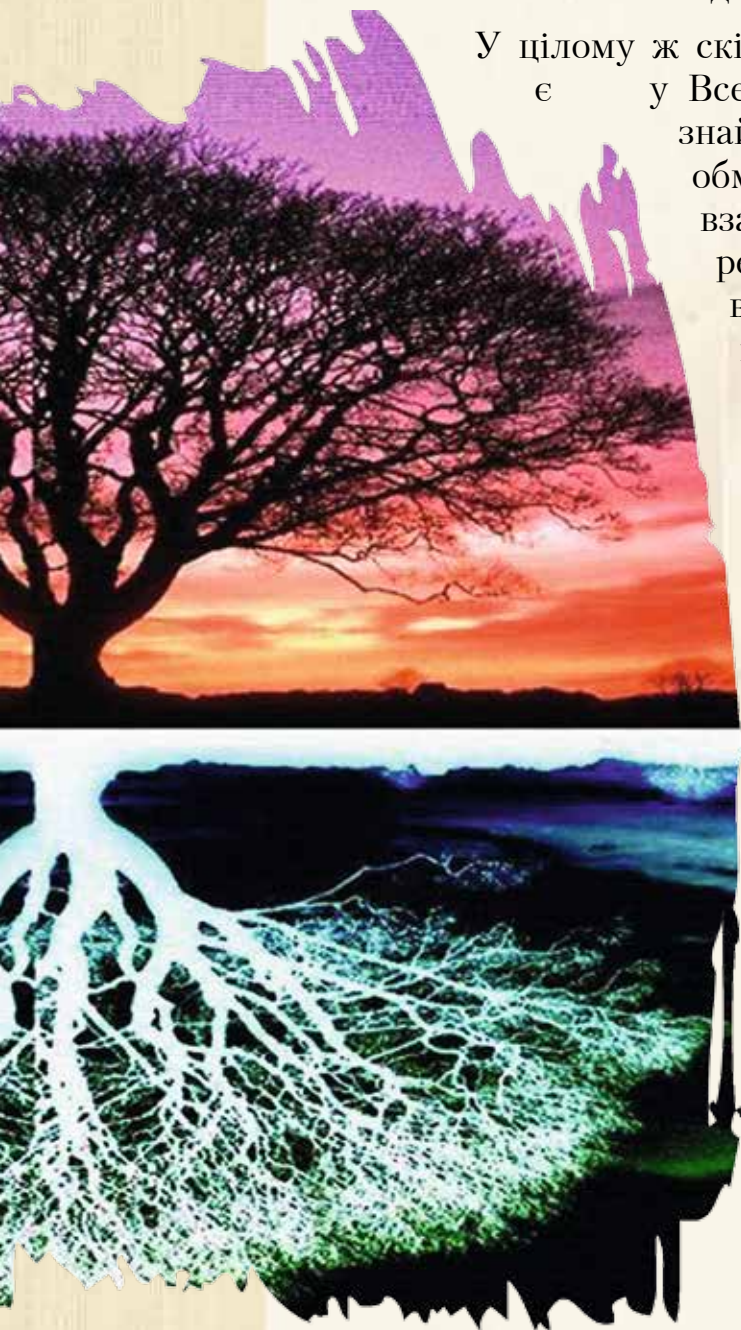
тя» залежать від енергії і ресурсної бази, що використовується тією чи іншою формою життя. Як трав'яні в більшості спеціалізуються на вживанні різних видів рослин, так кожна зірка і планета живляться найчастіше різними ресурсами. А тому уже за спектром випромінювання зірки чи планети можна передбачати різновиди життя і притаманні їм форми розуму.

Ще однією прикметою ідентифікації розуму є та обставина, що всі форми життя дають своє насіння, для проростання якого необхідно мати відповідний «грунт».

У цілому ж скільки форм матерії і фаз їх існування є у Всесвіті, стільки ж і форм розуму може знайти людина; при тому що лише дуже обмежена кількість з них коли-небудь взагалі сферою свого існування може перетинатись із сферою буття людства і, відповідно, представлятиме хоч якийсь інтерес для нього. Серед останніх першочерговий інтерес представлятимуть ті, що свого часу стануть «навчальними закладами» для людства, точніше, для деяких його представників, а саме для тих, задаті Шляху Даного яких виходять за межі існування не лише Землі, а й нашої зоряної системи.

– Чи дійсно існують переродження людини на зразок вампірів, вовкулак та тому подібного?

– Перероджень людини, подібних до її уяви, не існує. Позбутися свого біологічного тіла або миттєво його трансформувати людина, як і інша істота, не може. Нове тіло людина отримує і вирощує його після реінкарнації. А от «переселитися» в інше тіло на деякий час, рідко назавжди, може. Щось подібне може спостерігатися, коли комп'ютер має набір програм, придатних для керування як літака, так

і трактора, або коли мій комп'ютер вирішує бажану задачу шляхом використання можливостей чужого через інтернет чи інші комунікаційні засоби. «Переселення душі», повне чи часткове (мається на увазі частина свідомості) можливе не завжди, а за сприятливих обставин, у тому числі за наявності комунікаційного каналу. Одним із таких каналів є «Місячна стежка», якою іноді приходять у наші сні душі тих, кого немає з нами, і завдяки якій на «повний Місяць» спостерігаються деякі дива.

– ***Чи може людина змінити кардинально свій вигляд у майбутньому?***

- Вигляд людини, як і будь-якої іншої істоти, залежить від кількох факторів, а саме: від задач, які вона вирішує, від ресурсної бази, яку вона використовує для своєї розбудови під задачі, і від джерела енергії на її життя, а також від середовища, в якому вона існує. Зміна хоча б одного з цих факторів або унеможливить людське існування, або ж змусить пристосуватись до змін. Як результат пристосування спостерігатиметься атрофія і згасання одних складових людини і поява та зростання інших. Так, вихід людини за межі сфери дії Землі призведе до значних змін у зовнішньому вигляді людини внаслідок відсутності сили тяжіння. Неможливість використання опорно-рухового апарату в звичному режимі призведе або до відмирання нижніх кінцівок – ніг, або ж вони перетворяться на ще одну пару рук.

Окрім того, людина, змінюючи і переформовуючи зовнішнє середовище під себе, сама буде невинно змінюватись у напрямку до нового техногенно-інформаційного середовища. Навіщо ноги, коли є колеса і крила, навіщо руки, коли є безліч механізмів – заміників рук, навіщо більшість органів збору інформації, коли є досконаліші технічні? Тож кінцевим результатом подібної еволюції може стати істота-личинка з великою кількістю зовнішніх елементів своєї розбудови, якими вона керуватиме за допомогою сенсорів. Хоча така перебудова можлива за умови невичерпності ресурсів життєдіяльності. На щастя (чи на жаль), все на одному місці рано чи пізно вичерпується, а те, що від нього залежить, – вироджується.

Звичайно, подібний розвиток подій є лише одним із варіантів; в дійсності лише боги, що опікуються майбутнім людства, знають те, що його очікує в майбутньому, та й то на найближчий період часу.

– ***Якщо, Роде, ти згадуєш про богів, від яких залежить майбутнє людства, то, може, нам і не варто про нього турбуватись?***

– Людство на Землі проходить лише свою земну школу. Але, як і в усякій школі, в школі земній є свої вчителі і свої порядки, свої предмети і своя шкала оцінок. Учителі вчать, виховують, наглядають за учнями, контролюють і оцінюють їх успішність, але змінити їх Шлях Даний не можуть. Дійсно, від богів залежить дуже багато, та набагато більше від батьків (і не лише генетичних). Та ще більше залежить від самої людини, від того, наскільки вона реалізує Шлях Даний їй і змінити який не правомочні навіть боги. Боги можуть лише впливати на нього, позитивно чи негативно, а найчастіше, вони просто виконують свої функції. Між іншим, наглядова роль Небес відображається поняттями «всевидячого ока», «небесного віча» та їм подібних символів. Під небесним вічем розуміється «Рада богів», рада великих Духів, Господарів планет, в якій вони головують почергово. Всього планет у Сонячній системі дванадцять, із яких 10 видимих (дві ще не відкриті) і дві невидимі в нашому шарі простору-часу, але які також впливають на перебіг подій у нашому земному світі; а саме Прозерпіна і Дайя (вона ж Фаєтон, Тіамат, Немізида, Нібіру). Але вирішальний голос в сонячній сім'ї завжди належить батькові, сонячному богу Ра.

– ***У всі часи людство шукало першоцеглинки, з яких побудований наш світ. Нині такими вважаються кварки з дробним зарядом 1/3. Але їх досі не знайшли у вільному стані. Чи дійсно це є найменші частки – цеглинки, з яких побудована речовина і ми, люди?***

– Світ Явлений, наш світ, створений із елементів трьох світів: первісної матерії без форми, змісту і властивостей; законів (інформації) і енергії-духу.

У залежності від комбінації цих трьох світів можна отримати кінетичну (рухому) думку без форми, поєднання

думки і форми (де думка є формою, а форма є думкою) і форму без думки (потенційну, закам'янілу думку). Але всі ці три стани (у вузькому розумінні «кварки») несуть у собі складову енергії, без якої нічого існувати, як ціле, не може. Якщо уявити комбінації, в яких складових енергії дві, а одна інформації – це буде думка в русі (хвилі в просторі і часі, або свого роду форма думки в русі), якщо всі три стани поєднані в одне – це текучий стан, де форма є думка, а думка є форма (свого роду рідинний стан). Коли ж матерія превалює над енергією, це форми, структури, стани зафіксованої думки (форми без думки). В уявленні людини розглянутим комбінаціям відповідають три світи: вогняний, або світ світла, світ кольоровий, світ думки; тонкий, або ментальний, в якому думка створює форму, а форма – думку; і світ фізичний, грубої матерії, світ зафіксованої миттєвості.

І якщо хтось хоче зрозуміти першооснову світу, то має завжди пам'ятати, що все існує триєдине. В нашому світі, на рівні усвідомлення людини, триєдині як природа, так і люди, і боги. На триєдності будуються й інші світи, але їх архітектура, зміст і можливості визначаються творцем того світу, що будується.

Космічним символом трисутності і триєдності Всесвіту є Триглав-Трисил: троє в одному і одне, що вміщує в собі три!

- **Чому в світі діє принцип: «Все зростає через подолання перепон»? Перепони – це переміни, стреси, негаразди. А хто не чув вислову: «не дай тобі божє жити в часи перемін!».**
- Відсутність перепон – це процес, життя без змін, без еволюції – це однорідність, де кожна наступна мить є повторенням, віддзеркаленням попередньої. Це процес на згасання. Одним із фундаментальних принципів будови Всесвіту є принцип «енергоінформаційної пари», за яким потік одного виду енергії, проходячи через два різних середовища, через перепону, утворює на ній замкнений потік енергії іншої фізичної природи. Якщо на останньому створити свою «перепону», то отримаємо наступне кільце ще якогось виду енергії і т. д. Завдячуючи цьо-

му принципу, створюється все різноманіття цього світу, з'являється можливість отримання форми і потоків різного змісту і призначення, бо кожен потік і кожна форма – це перш за все інформація.

Цей принцип, принцип «енергоінформаційної пари» діє і в людському суспільстві. Люди, і навіть цілі народи, розвиваються і прогресують до тих пір, поки долають перепони, доки їм чогось недостає. Але як тільки вони дося-

гають рівня «благополуччя», як вони зупиняються в своєму розвитку і починають «деградувати», в той час інші в бажанні «наздогнати» і «перегнати» долають перепони і виходять у лідери. Головне, щоб перепони не були «нездоланими», щоб енергії, ресурсів і виконавців було достатньо для досягнення мети. Звідси й відомий вислів: «Бог дає людині випробування по силі її!».

– У сучасному світі однією з найболючіших проблем постає проблема здоров'я. В чому її причина і які шляхи її вирішення?

– Одним із фундаментальних принципів будови Всесвіту є «відповідність часу існування системи (чи об'єкта) часу вирішення задачі, яка стоїть перед нею». Людина має жити доти, доки не виконає свої земні задачі. На даному етапі окрема людина є «клітинкою» системи «людства», яке має виконати свою «космічну місію – задачу». Та для того, щоб людство існувало, розвивалось, зростало, необхідно весь час його оновлювати, народжувати молоді «клітинки» замість старих, деградуючих. Тому задачі людини зводяться до підтримки існуючого стану людства і поновлення його складу шляхом народження, на-

вчання і виховання дітей та онуків. Час життя людини обмежується часом досягнення дітьми зрілості і, на всяк випадок, для надійності, додатковим на те, щоб поставити на ноги онуків. При нормальному перебігу подій фізичний і ментальний стани людини розраховані саме на цей час (близько 70–80 років). Варіації часу життя залежать від багатьох обставин: від наявності ресурсної бази життя, необхідних і достатніх територій життєдіяльності та «територій думки», від рухомості тіла і думки, від зовнішніх обставин. Та найважливіше при цьому відповідати Шляху Даному, своєму призначенню на Землі, своїй Долі, йти своїм Шляхом. Віддалення від свого Шляху Даного, лінощі і небажання взагалі щось робити караються нещадно не кимось, а самою будовою людини. Звичайно, не існує універсальних засобів і ліків для підтримки фізичного стану на бажаному рівні, але якщо людина дотримуватиметься наступних правил і зауважень, то проблем із здоров'ям у неї буде менше.

У середовищі, в якому народилась і виросла людина, завжди присутні ліки від усіх місцевих хвороб і недуг; при цьому людина має шукати або те, чого їй недостає, або те, чого вона має позбутися. На кожную дію завжди існує протидія.

Подібне лікується подібним; біологічне тіло – біологічними засобами; ментальне (розумове) – антивірусними інформаційними ліками, психічні розлади – духовними (в тому числі піснями, мантрами, гармонією форм, емоціями і т. д.). Кожному тілу людини свій «хліб» і свої «ліки».

Простим хворобам необхідні прості ліки. У всякої хвороби є свої причини і свої витоки. Перш ніж лікувати наслідки – відшукай причину і знешкодь її.

У перебігу будь-якого процесу є «вузьке місце», що заважає повноцінному функціонуванню організму в цілому. Знайди його і відшукай засоби розширення чи ліквідації даного «вузького місця».

Організм дуже негативно ставиться до продуктів харчування, відмінних від тих, на основі яких десятиками поколінь формувались організми твоєї родової гілки. Кожен перехожий сприймається насторожено, бо може бути як другом, так і ворогом. Система захисту організму сприймає все незнайоме для

неї вороже, звідси алергії, діатези і тому подібні реакції організму.

Все, що ми споживаємо, окрім необхідних енергетичних і матеріальних складових, несе в собі інформацію про його походження і впливає на інформаційний стан людини. І не лише на фізичному рівні, але й на будову і склад свідомості. Той, хто споживає м'ясо тварин, певною мірою на деякий час стає подібним до даної тварини. Тому сказано: «Після того, як ти з'їв, день будеш грязний, а потім чистий». Особливо небезпечно вживати кров тварин, яка несе в собі її інформаційний портрет в цілому, оскільки весь час циркулює по всіх органах організму. Звертаючи увагу на те, що ми їмо, можна знайти причини багатьох проблемних хвороб людини.

При недостатці важливих компонентів для приведення організму в нормальний стан він сам часто підказує вибір ліків на рівні підсвідомості. Людині часто хочеться того, чого їй недостає (подібно тому, як тварини в природі самі відшукують серед рослин необхідні ліки).

Не треба експериментувати з організмом, виходячи з модних тенденцій схуднення, вегетаріанства, лікування всіх хвороб одними ліками, сиродіством, йогою і т. д. У кожної людини від дня народження складається свій неповторний індивідуальний обмін речовин, а тому те, що корисно для однієї людини, може бути дуже шкідливим для іншої. Відтак не потрібно ламати те, що сформувалось впродовж тривалого часу і стало органічною складовою життя людини. Якщо хочеш жити сиродіством, то до цього організм мав звикнути з дитинства, поки формувався і пристосовувався до джерел живлення й оточуючого середовища. Пости потрібні для чистки організму, але не для того, щоб його руйнувати. Бо, позбавившись однієї напасті, можеш натомість отримати набагато більшу.

А тому в усьому має бути відчуття міри. Не можна сидіти весь час на одному місці, але не можна й бігти так, щоб упасти від інфаркту. Не зловживай нічим понад міру, що визначається позитивними наслідками для організму. І не лише для біологічного тіла, а й для всіх інших. Рухайся в потоці життя, не відстаючи і не випереджаючи події. Всьому свій час і своє місце.

При лікуванні і при харчуванні важливу роль відіграє живе і мертво. Живе стимулює життя, мертво – знищує і руйнує його. Споживай те, чого ще не торкнулось дихання руїни. Якщо людина тяжкохвора, її не кладуть біля мертвої, а кладуть біля повної сил і енергії життя. На вихідній хвилі життя зростає, на спадаючій – руйнується. Навесні рослини додають життя старості, восени – забирають його залишки. Але в кожному мінусі є свій плюс і навпаки. Мертвою (киплячою) водою, водою без структур і інформації обмивають рани, і вона, набуваючи структуру, забирає негативну інформацію руйнації, після чого обробка живою, джерельною, та ще й напоєною сонцем водою надзвичайно гарно впливає на болюче місце. Роль мертвої і живої води може відігравати «попіл» та інші деструктуровані і відповідним чином структуровані речовини.

Усі внутрішні проблеми людського організму завжди знаходять своє відображення на зовнішності. Тож перш ніж лікувати людину, необхідно її «почитати». Гострий чи згасаючий погляд, стан шкіри, нігтів, волоссяного покриву, колір обличчя, гармонія форми тіла і окремих жестів – все, що може людина бачити, чути, відчувати, все несе в собі інформацію про її фізичний стан та здоров'я. А її уява, думки і слова найчастіше стосуються проблем, які є причиною негараздів.

Важливу роль у виникненні деяких хронічних хвороб і в їх лікуванні відіграють обереги, «амулети» та речі, що оточують людину. Подібно до дії радіоактивної речовини, на людину діють амулети і прикраси, причетні до руйнівної інформації. Так, розповсюджена традиція носіння хрестика на шиї може давати як позитивні, так і негативні наслідки. Хрестик, особливо з зображенням Сонця на перехресті – це символ життя, але розп'яття Христа на хресті має зворотний зміст і, незважаючи на позитив самої місії Христа, його розп'яття діє на людину негативно.

Діаманти, першопочатково, безвідносно до вартості, впливають на людину позитивно, але, набувши інформації «грошей, грабунків, вбивств», стають іноді «роковими» для тих, хто ними володіє. Тканина рослинного походження несе в собі сонячну енергію, а одяг, зроблений зі шкіри

вбитої тварини, несе в собі її передсмертний жах (і не лише), тож діє негативно.

Деякі хвороби пов'язані з «розгармонізацією» між різними складовими організму (різними органами) та процесами в них. Для поповнення гармонії можуть використовуватися різні чинники, в тому числі «першоелементи» і «першозвуки». В першому випадку мова йде про нестачу або надлишок тих чи інших хімічних елементів як в конкретному органі, так і в організмі в цілому; в другому – про вплив різного типу «коливань» на те, щоб усі інструменти в оркестрі заграли в одному ритмі. Роль «першозвуків» дуже важлива і може бути як позитивною, так і негативною, в залежності від вібрації, яку вони несуть. Так само як іноді гарна музика буде пригнічувати, наводити на сумні думки і спогади, викликати тривогу і пригніченість, так і інші звуки. Як лікувальний засіб використовуються тантри, мантри, пісні, різні ритмічні звуки, але при цьому важливо не забувати зазирнути в першоснову того чи іншого звуку і його звучання в слові.

Подібну лікувальну здатність, як і першозвуки, мають різні структури, символи, кольори.

Обираючи місце постійного перебування – «житла, роботи, відпочинку», необхідно звернути увагу як на місце розташування, так і на історію цього місця. Негативно на людину впливають різні особливості, а саме:

- природні, до яких відносяться розломи земної кори, підземні ріки і пустоти, різні родовища, магнітні, повітряні та інші аномалії;
- біологічні, в тому числі старі шляхи, стежки, залишки житла, використані ґрунти, хвороботворна флора і фауна (на місці захоронень хворих тварин тощо);
- людської діяльності, або цвинтарі, лікарні, церкви, стадіони, поля боїв – усі ті місця і території, де свого часу спостерігалася висока концентрація людських емоцій;
- місцеві, такі як підземні комунікації, матеріали, з яких побудоване житло, його розташування відносно сторін світу і магнітного поля Землі, хто жив у цьому житлі і які «сліди» залишив по собі; життя поруч вирує чи воно пригнічене;

- при подоланні будь-якої хвороби важливу роль відіграє думка. Думка створює форму, а тому якщо уявити на місці ураженого органа здоровий, то організм буде перебудовуватися в напрямку думки. Навпаки, думка про неіснуючу хворобу може призвести до реального захворювання.

Можна ще довго перелічувати проблеми здоров'я людини і говорити про шляхи їх подолання, але головне пам'ятати:

- життя – це рух. Кожного дня всі органи людини (ноги, руки, очі, мозок, вуха тощо) повинні отримати свій «шмат хліба» і своє навантаження. Все, що не використовується, атрофується (чи то ноги, чи то мозок). Стояча вода перетворюється на болото, а в ньому заводиться «нечисть»;
- людина потрібна на Землі до тих пір, поки перед нею стоять задачі, які вона має виконати. Закінчені задачі – далі ти не потрібен; більше того – стаєш перепорою, перешкодою життю, що зростає. Для того щоб продовжити життя, необхідно «прорости» в майбутнє, стати його невід'ємною складовою. Ти потрібен на Землі, доки йдеш своїм Шляхом Даним. Але якщо ти хочеш зробити більше, ніж тобі дано, то на Шляху Сходження тобі і дадуть для того більше, і допоможуть, і підтримають.
- ***Як можна щось змінити в житті суспільства, коли все здається безнадійним і неможливим?***
- Не існує нічого вічного, окрім самої Вічності буття живого, розумного Всесвіту. Щось змінюється тоді, коли набуває критичного значення. Щоб пришвидшити момент зміни, існує безліч технологій, наприклад:
 - не чекай зміни, а готуй її: буде готова сцена – з'являться і актори;
 - зміні вожака на чолі табуна, або сам стань вожаком (немає вожака-вождя, немає і проблем, пов'язаних з його діяльністю);
 - перемогти або щось змінити на свою користь можна лише тим, в чому маєш перевагу;
 - шукай слабку ланку і, розірвавши її або замінивши, перебудуєш весь ланцюг;
 - при малих власних можливостях шукай «важіль Архімеда» – і «перевернеш Землю»;

- необхідного результату можна досягти малими силами, але впродовж тривалого часу дії, або великою силою за дуже короткий час (в місці, де твоя сила буде більшою за силу супротивника);
- не існує нічого безпомилкового і безуспішного, а тому акцентуй увагу на слабких місцях протилежної сторони (або своєї, якщо хочеш досягнути необхідного результату).

Можна й далі перелічувати принципи і технології, що приведуть до бажаних змін, але завжди має бути думка про зміни і бажання змін на краще, а вже потім пошук технологій рішення «безнадійних проблем».

- ***Після усвідомлення людством місця Землі і Сонячної системи у Всесвіті почались інтенсивні пошуки планет, подібних до нашої та «братів по розуму», але до цього часу пошуки не дали ніяких результатів. Що заважає людству на цьому шляху і як скоро можна очікувати на контакт з іншим розумом?***
- Запитання поставлене неправильно; не з іншим розумом, а з розумом, подібним людському. Щоденно і щомиті людство контактує з іншими формами розуму, не помічаючи їх і не звертаючи на них уваги. Якби людина не мала приймачів інформації, що передається електромагнітними хвилями (радіо-, теле- і т. д.), чи відчула б вона її, не кажучи про зміст? У живому розумному Всесвіті все обмінюється інформацією, все впливає на все і залежить від усього існуючого. Якщо порівняти Всесвіт з людиною, то так само як у людини є кровоносна система, є нервова, є імунна та інші, так само подібні системи і комунікації є у Всесвіті. Своєрідним аналогом крові, що омиває всі клітини організму і «знає» все про нього в цілому, є світло, а точніше, електромагнітне випромінювання. Завдяки унікальній властивості світла, точніше, хвиль «складатись», не втрачаючи «модуляції» – інформації, можемо говорити, «що у Всесвіті світло зустрічається зі світлом, і кожна річ вміщує все у собі і бачить все в іншій. І все є скрізь, і все є все, і кожна річ є все. І сяйво цього світу безмежне, тому що все велике і навіть те, що мале, теж велике. І Сонце вміщує в собі всі зірки, і кожна зірка є Сонце й інші зірки водночас. У

кожній із них своя особлива властивість, і в той же час всі речі видимі в кожній. І зміст кожної речі є розум і сама вона розум».

Мова йде про світ інформації (він же світ світла, світ «вогняний»), закони якого відрізняються від нашого фізичного світу, світу Явленого. Про світ, що передує земному, як інформаційна модель машини передує її виготовленню і функціонуванню. У світі, що тече від центру Галактики до Сонця, можна прочитати інформацію на подальшу долю Сонячної системи, а в потоках сонячного світла уже є контури подій, що відбудуться на Землі. Але на всі потоки, що йдуть до нас, накладають зворотні випромінювання Землі, свого роду «венозна» інформація, а тому той, хто може бачити світ як інформаційне відображення, бачитиме в ньому минуле, сучасне і майбутнє водночас.

Коли мова заходить про пошук іншого розуму, то необхідно змінити перш за все його напрямок. Людству необхідно навчитися читати і розуміти ту інформацію, яка заповнює кожную точку і кожную мить простору-часу. В кінці ХХ сторіччя людство зробило перші кроки на шляху в незнайомий і таємничий, дивний і непередбачуваний світ інформації, на шляху, що приведе до кардинально нового світобачення і світосприйняття, порівняно з яким зустрічі з «іншим розумом» і інопланетянами, подібними людям, будуть виглядати «паперовим літаком» порівняно з суперсучасним аерокосмічним апаратом.

- *Люди давно помітили невловиму схожість між людьми, тваринами, рослинами і навіть мінералами. Нерідко можна почути: цей чоловік схожий на дворового пса, а той на бульдога, та жінка на чаплю, а та на качку; та дитина як сонечко, а та як колючка. Чи ця схожість лише поверхова, чи існує більш глибокий зв'язок між представниками різних царств природи?*
- Кожний об'єкт цільового призначення має два набори систем: одну – життєзабезпечення, другу – виконання задач, що стоять перед об'єктом і для вирішення яких він призначений. Так, всі представники біосфери Землі мають стандартний набір життєзабезпечення, а саме збору, переробки і зберігання інформації; системи енергопостачання, системи доставки необхідних для життєді-

яльності організму елементів, або транспортної; імунної системи – системи захисту, системи підготовки ресурсної бази (системи травлення), системи самовідтворення або статевої, системи взаємодії з зовнішнім середовищем – рухово-опорної. В залежності від об'єкта, що розглядається, ці системи побудовані по-різному і різної складності, мають різне програмне забезпечення, але їх завжди об'єднує одне й те ж призначення. Окрім того, об'єднуючими факторами є подібні умови функціонування (фенотип) і взаємодії з подібними представниками спільноти (соцтип), так само як подібні звичайний і сумчастий вовки, як військові незалежно від походження і кольору шкіри. В залежності від того, на які риси звертає увагу людина, вона і помічає ту чи іншу схожість, за якою по образу і подоби можна прогнозувати-передбачати як дії даної істоти, так і її вплив на інших. Щодо мінералів, то тут дещо інша залежність. Наявність і концентрація різних хімічних елементів в організмі впливає на його функціональність, психологію, обмін речовин і, як результат, на прояви своєї індивідуальності в зовнішньому середовищі. Водночас, згідно з законом «взаємодії подібного з подібним», така людина буде тягнутися до того чи іншого мінерала і буде подібною йому. Те ж саме стосується впливу планет, випромінення, дія яких залежить від їх елементного складу. Особливу увагу слід приділити впливу алмазів і виробів із них – діамантів, що складаються із вуглецю, одного із основних елементів будови нашого організму. І якщо вже мова зайшла про вплив і взаємозв'язок різних елементів у функціонуванні організму, то на першому місці знаходиться вода, з якої на 70 % складається наш організм.

- ***Отче Роде, чи може звичайна людина передбачати й усвідомити події майбутнього? Кажуть, що майбутнє знають лише боги, а людині цей дар не даний.***
- Кожна розумна істота може передбачати майбутнє, але лише в термінах свого життя. Дехто може побачити дещо з майбутнього в межах буття етносу (Роду) і дуже рідко хто може сягнути на глибину тисячоліть, та й то фрагментарно. Що стосується вміння передбачати, то йому, як і всьому в житті, треба вчитись. Вчитись, як вчаться в школі: спочатку за букварем, вивчаючи букву за бу-

квою, потім за читанкою, і так все вище й вище. Перший буквар передбачення – це досвід людства в прикметах, правилах, законах, у взаємовідносинах між собою і природою. Кожній дії, кожному явищу передують їх причина або попередні відрізки того ж процесу. Звертаючи увагу на них, можна передбачати наступні події за їх послідовністю. Як день змінює ніч, так кожній події щось передуює і щось слідує за нею. Досвід дуже гарна річ, але він не може впевнено сказати, що ж все-таки буде наступної миті, не кажучи про більш тривалі терміни. Більші можливості передбачення у того, хто знає і розуміє закони Природи, за якими будуються структури і форми, і за якими відбуваються процеси. Маючи фрагмент форми чи хоча б три точки протікання процесу, можна в деякій мірі прогнозувати подальші події або побачити ті частини форми, яких не вистачає до цілого... Ще більші можливості у тих, хто піднявся на поверх чи кілька поверхів вище в усвідомленні загальних принципів, за якими побудований цей світ. Вони у загальному вигляді дозволяють за законами подібності, аналогії, асоціацій, логіки уявити хоча б щось із віддаленого майбутнього. Можна бачити будинок, що будується, але хто скаже, що в ньому буде і хто там житиме? Більше за всіх бачення майбутнього може досягнути той, хто отримує доступ до «книги життя»; книги, в якій записані не лише людські долі, а й долі всього сутнього. Та знову навіть це не гарантує точність прогнозу, бо там «записано» лише головне, те, повз що не пройде людина, те, що важливе для її подальшого життя і обов'язково має відбутись.

Причиною тому є обов'язкова для кожного поверху життя власна воля особистості, власне поле рішень і власний вибір шляху до втілення Шляху Даного в дійсність.

- ***Отче Роде, що маєтсья на увазі, коли говорять про сім сфер людського буття, що визначають буття людини і впливають на прийняття нею рішень у виборі свого шляху у житті?***
- Життя людини та її можливості визначаються зовнішнім помешканням і внутрішніми можливостями, які називаємо здоров'ям. Відповідають за нашу життєдіяльність різні системи, центри яких знаходяться в мозку голо-

ви і в спинному хребті. Називаються вони чакрами, від слів чаклувати і Ра – Сонце. В залежності від віку людини провідною скрипкою виступають різні чакри, надаючи більшій вагомості і пріоритетності тим чи іншим видам діяльності з їх впливом на наше майбутнє. З моменту народження й до статевої зрілості в людині домінує підсвідомість, яка впливає на кілька систем життєзабезпечення чакр: на систему живлення (травлення), імунну систему (захисту), енергетичну (легені), транспортну (серце, кровообіг) і керування рухом, координації роботи всіх органів і систем (права півкуля мозку). З початку статевої зрілості диригентом всього «оркестру» стає статева чакра. Вона практично в усьому визначає діяльність людини. З переходом у зрілий вік, що найчастіше пов'язаний з одруженням і утворенням сім'ї, лідерство найчастіше захоплює розум і його чакра, яку ще називають «третім оком».

На відміну від підсвідомості, що зв'язана з «планетарним інтернетом» через тім'я («дірка Брахми», яка відкрита в дитячому віці), «третє око» є одночасно зором того «тіла», яке разом з духовним «складає душу» і називається ментальним (або розумовим). До сфери впливу цієї чакри підпадають три підсфери: помешкання і справ, що впливають на власне життя і родини; родина, рідня і її минуле; історія і події, що захоплюють сучасність і тим чи іншим чином впливають на майбутнє.

При достатній розвинутості попередніх систем і їх чакр людина може перейти в сферу духовної зрілості і повноти. За духовне життя відповідає чакра, що знаходиться приблизно там, де серце, але це не серцева (транспортна) чакра, що знаходиться на тому ж рівні. Це свого роду «третє око» духовного тіла.

Розглядаючи життєдіяльність чакр і їх вплив на буття людини, необхідно мати на увазі, що людина, як і все живе, як і всяка система чи об'єкт взагалі, має два полюси: один пов'язаний з «діркою Брахми», яку називають «Са-ха з Ра-Ра», а другий, на рівні куприка хребта, «куль-де-лан», або «Кундаліні». Через них іде потужний потік життєдайної енергії з необхідним інформаційним наповненням, що утворює невидиму для люд-

ського ока систему енергообігу, і яка за будовою нагадує кровоносну систему з її артеріями і венами, об'єднуючи всі чакри в єдине ціле.

Незайво також зауважити, що в багатьох випадках людина, взявши на озброєння хибні цінності життя, ніяк не може стати на свій Шлях і залишається на тривалий час у сфері впливу однієї з чакр. Прикладом такого спотикання найчастіше виступають система травлення (задоволення шлунка) і статевая, що стає свого роду «комплексом» на все життя.

Взагалі ж, коли мова йде про сім сфер людського буття, різні люди розуміють їх по-різному. Одні пов'язують ту чи іншу сферу буття з домінуючим впливом тієї чи іншої чакри, яких, як ми бачимо, головних, сім. Інші розуміють їх як сфери, що пов'язані з життям і діяльністю самої людини. І ті й інші багато в чому праві, але головним недоліком такого поділу є те, що життєдіяльність людини, в першу чергу, визначається не чакрами, а Шляхом Даним, її призначенням у цьому світі.

- ***Отче, ти знову згадав про Шлях Даний. Що ще можна додати до того, про що йшла розмова раніше?***
- Про Шлях Даний можна говорити дуже довго, але є визначальні моменти, на які варто ще раз звернути увагу. По-перше, це відповідність і готовність самої людини до визначеного їй Шляху. Так, для простих задач фізичної діяльності в коротких термінах достатньо трьох тіл, а саме: фізичного (біологічного, або матеріального), розумового (ментального) і поєднуючого їх біополя (ефірного, або «матричного»). Коли ж мова заходить про космічні задачі й космічні терміни їх вирішення, то, зрозуміло, три тіла це як калькулятор у порівнянні з суперкомп'ютером. Аналогія дуже наближена, і все ж вона говорить про те, що існує глибокий зв'язок між будовою і спорядженням людини і складністю задач її Шляху Даного. При цьому наявність самого спорядження ще не говорить про готовність вирішувати будь-які задачі, бо для обробки міні-ділянок потрібен міні-трактор, а для великого лану – великий і потужний.

Вищерозглянута вимога також не гарантує виконання задач Шляху Даного, якщо обмежені або відсутні необхідні для

цього ресурси. Тим більше що одним із принципів будови природи є рівність дії і протидії їй. Чим складніша стійка структура і більший ресурс на неї затрачений, тим більша протидія її перебудові. Легко пливати знайомою течією і важко торувати нові русла.

Особливо великий вплив на результативність у вирішенні задач Шляху Даного відіграють здобутки попередніх втілень і «спадок», отриманий від батьків. Небагато людей знає і розуміє, що біологічні батьки закладають лише можливості фізичного тіла.

У ментального, духовного й інших тіл (якщо вони є) найчастіше свої батьки-вчителі. Від того, що людина отримала від них, залежить дуже багато. Так само як і від, здавалось би, дуже простих речей, наприклад, від того, яке ім'я людина отримує при народженні. Разом з «прізвищем» і «по батькові» воно служить немовби кодом для приєднання до відповідних каналів-сайтів земних і космічних потоків інформації.

Іще на одну річ хотілось би звернути увагу. Багато людей прагнуть дізнатися побільше про свій Шлях Даний, ідуть до ворожок, шаманів і т. д., хоча для цього достатньо завести щоденника і записувати туди лише те, що вам цікаво, і що ви вважаєте важливим для майбутнього.

Через рік-два, переглядаючи записи, ви чітко побачите і зрозумієте, куди лежить ваш Шлях Даний.

– ***Поширеними лозунгами у сучасному суспільстві є поняття свободи, рівності, братства. Але ж ці поняття відносні й кожен сприймає їх на свій лад. Тож чи варто, отче Роде, витратити зусилля на те, щоб усіх «стригти під одну гребінку»?***

– Дійсно, поняття свободи, рівності і братства відносні. Свободу більшість розуміє як можливість робити що заманеться. Але не може ні людина, ні бог порушити закони будови Природи. Не полетить людина, «не маючи крил», хіба що в прірву. Не може бути людина вільною від суспільства, тим більше, що за його межами вона просто втрачає свою сутність і сенс буття. Так, від Природи їй дана можливість у межах «золотого співвідношення» обирати свій варіант подальшого шляху, але за наявності

у неї необхідних для цього умов, можливостей і ресурсів. Тож використовує людина свої можливості вільного вибору, найчастіше лише на декілька відсотків.

Що стосується поняття «свободи» в суспільстві, то люди розуміють його як фізичну незалежність від іншої особи чи групи осіб. Якщо ж людина цілком залежна від когось або в чомусь обмежена, то це вважається «рабством». Ось тільки види «рабства» існують дуже різні. Є «рабство» фізичне, є інтелектуальне і є духовне, як є примусове і добровільне. Одна справа, коли тебе примушують робити те, чого ти не хочеш, інша – коли ти щось робиш під диктовку іншого, але для досягнення свого власного бажання. Коли людина обмежена в території, в ресурсах життєдіяльності й у власних можливостях, вона шукає засоби вирішення задачі досягнення бажаного. Тоді вона або йде в залежність до того, хто може вирішити задачу, або ж об'єднується з тими, з ким можна досягти бажаного, доповнюючи можливості один одного і об'єднуючи ресурс до достатнього рівня. Саме в останньому випадку мова йде про «рівність» і «братерство». Але як тільки разом «вбили мамонта», так починається процес поділу туші вбитого звіра. і тут вступає в дію право сильного: кому «вирізка», а кому замість м'яса шерсть та ратиці.

Найдоцільніше розглядати поняття «свободи і рабства», «волі і неволі» через принцип розбудови простору життєдіяльності. Можна взяти лопату і йти самому копати землю, а можна примусити це робити іншу людину. І тоді ця людина, умовно, стає твоєю «лопатою». Примусити іншу людину робити бажане для тебе можна різними засобами, обмежуючи її можливості і ресурси, захоплюючи її простір життєдіяльності, підмінюючи її Шлях Даний і цінності її життя своїми, перетворюючи її таким чином у свій «додаток». Чим дурніша людина, тим легше, тим простіше нею керувати. Чим менше вона розвинута духовно – тим легше зробити з неї знаряддя жорстокості, руйнації, вбивства, насильства, перетворюючи людину в істоту, що живе і діє за тваринними інстинктами. Коли знаменитий полководець Тімур у бою запаливав степ позаду своєї кінноти, то остання йшла лише вперед, бо позаду її наздоганяла смерть. Той самий прийом використовував Сталін, коли

позаду солдат, які йшли в атаку, стояли кулемети, і того, хто міг повернути назад, зустрічали кулі своїх же «братів».

Чим «дурніший» народ, не лише простіше ним керувати і перетворювати в свій «додаток», можна взагалі знищити його, не знищуючи фізично. І якщо в Україні все робиться для руйнації освіти і виховання, то треба спитати «кому це потрібно і вигідно?» Щоб перетворити цілий народ, як і людину, у свого вільного чи невільного раба, окрім знищення освіти існує багато технологій і засобів, найпоширенішими серед яких є наступні.

У кожного народу є частина, яку називають інтелектуально-духовною елітою, і є ті, хто стоїть на чолі, хто відіграє роль свого роду «голови» суспільства. Якщо «знищити» голову етносу, замінивши її своєю, залишиться тулуб, який буде виконувати накази нової голови і жити за її законами. Можна також поступово підмінити духовні цінності (і релігію, як їх частину) своїми, і тоді даний народ буде молитись чужим богам, вважаючи себе частиною духовного тіла загарбника. Ще однією технологією є заміна мови на чужоземну шляхом її витіснення чи заборони, як і культури цього народу, замінюючи її «псевдокультурою високого зразка» з орієнтацією не на здобутки розуму і духа, а на фізіологію і тваринні інстинкти в людині. Різновидами подібних технологій є «підмішування духовної чи інтелектуальної отрути», носіями якої є засоби масової інформації, що знаходяться в руках «вовків», переодягнених в «овечу шкуру» даного народу. А ще в кожному суспільстві є різні «хвороби», і якщо позбавити той же народ етнічної свідомості, що служить йому імунною системою самозахисту, то він «вимре» і сам, піде з планетарної арени, звільнивши простір життєдіяльності для «робовласника».

Спитаєте: як же все-таки, незважаючи ні на що, залишатись вільною людиною? Для цього людина має завжди піклуватись, захищати і розбудовувати власний простір життєдіяльності, де лише вона приймає рішення і планує майбутнє. Але й тут є обмеження: кожна людина, для того щоб в будь-якій ситуації залишатись людиною, повинна мати в собі моральні межі, нижче яких вона ні за яких об-

ставин не нахилиться: не вбий, не бери чужого, не прелюбодій, не суди не знаючи і так далі. Людина має жити за морально-етичним кодексом людства, і тоді проблема волі і рабства сама по собі втратить актуальність і гостроту.

Сказане стосується не лише людей, а й етносів і цілих країн.

– ***Роде, чи правда, що на планеті є місця «сили» і чи є вони в Україні?***

– Перш за все необхідно визначитись з поняттям «місця сили». В деякій мірі аналогами природних феноменів є місця сили в державі, до яких слід віднести енергетичні, інформаційні, владні та інші центри. Ще однією підказкою може бути питання до людей: чи випадкові місця виникнення і розташування столиць? На планеті є місця, особливо сприятливі для розвитку тих чи інших процесів, у тому числі біологічних і, звичайно, людських. Але подібні місця не завжди сприятливі безпосередньо для людини. Наприклад, «магнітні полюси» надзвичайно важливі для життєдіяльності Землі, але людям в цих місцях не надто комфортно.

До особливих місць відносяться поклади залізних руд. Залізо не просто відіграє важливу роль у життєдіяльності людини, воно ще й зв'язує її з магнітним полем Землі, що в деяких аспектах відіграє роль біопланетарного «інтернету». В місцях розташування родовищ заліза магнітне поле Землі, «прогинаючись», наближається до її поверхні і більше впливає на людину. Саме в таких місцях народжується більше геніальних людей.

Але окрім «фізично впливових» є «місця сили», що діють немов не торкаючись безпосередньо людини. До таких місць в Україні належать Київ з прилеглими територіями, Дніпровські пороги, Мелітопольський район Приазов'я в напрямку до Дніпра, Ужгород у Закарпатті, Львів. Це «точки-області» виходу енергії-інформації в простір-час нашого світу (свого роду гілки від дерева Земля). Наближеними до вказаних є Черкащина, Полтавщина, Сіверщина. Знову ж таки підказкою можуть бути місця розташування прадавніх столиць: Голуні на Полтавщині, Майданецького на Черкащині, Гер у Приазов'ї, Ужгорода в Закарпатті, столиць антів, готів (Германарех) і Мамая на Порогах.

- ***Які найбільш негативні явища для людства очікуються в ХХІ сторіччі?***
- Про екологію сказано багато. Зроблено дуже мало. (І взагалі практично нічого в інформаційно-духовній області). Наступною проблемою є ресурсна: енергії, води, необхідних речовин. І справа не в ресурсах – вони з Землі нікуди не зникають. Просто їх людина переводить у стан, в якому їх подальше використання нею на даному етапі стає неможливим. Є й інші проблеми, але найважливішою стає проблема духовності, бо «пустелі земній передую пустеля душі». Людство, не змінивши пріоритети життя, приречене на виродження.
- ***Нині багато розмов про зміну циклів і про небезпеки для людства, пов'язані з нею. Згадуються і найближчі 2015, 2021, 2027 роки. Чи дійсно в цьому сторіччі на людство чатує «планетарна» катастрофа?***
- Космічним катастрофам відповідають космічні відрізки часу¹⁰. Якщо мова йде про конкретний рік, то причиною подібної катастрофи можуть бути або зустріч з масивним метеоритом – астероїдом, або з «плазмоїдом», викинутим Сонцем, або ж із критичною точкою у внутрішньоземних процесах. Останні явища надзвичайно рідкісні (мається на увазі можливість стати причиною глобальної катастрофи), а тому ймовірність така існує, але вона надзвичайно мала. Одна з подібних катастроф ймовірна в 70-х роках нинішнього сторіччя (між іншим, інформація про неї була донесена людству через Е. Кейсі). Набагато згубніша для природи діяльність людини. Так, маса біосфери з часом (через 7–9 тисяч років) зменшиться до 10 % і лише після того, як людство піде з Землі (~ через 20000 років), повернеться до нинішнього рівня.
- ***Звідки на Землі три раси, яка між ними різниця (крім кольору) і за якою расою майбутнє людства?***
- Коли Земля була готова, вона була засіяна життям (мається на увазі біологічним). Коли була готова біосфера, Земля була заселена людьми. Найдавнішою расою (не мавпами) є жовта, якій близько 330 тисяч років. В її

¹⁰ Значні зміни в параметрах Землі відбуваються кожні 26 000 років. Це повний період, а між max і min – півперіоду – 13000 років.

«підготовці», крім Землі і Сонця, взяли участь Юпітер і Нептун (точніше, представники їх світів-цивілізацій). Вік чорної раси (до створення якої причетний Сатурн) дещо менший, близько 300 тисяч років, а до наймолодшої – білої, «руку» приклав Уран близько 270 тисяч років тому. Із вищих планет без «земного статусу» залишився Нептун, який свого часу (в результаті космічного конфлікту) втратив свої дві вищі матеріальності (як і свою «законну траєкторію» руху та найбільшого сина – Місяця). Однак на Нептуні є світ, в якому мешкає одна з найбільших розвинутих планетарних цивілізацій і яка суттєво впливає на перебіг земних подій у нашому світі через Місяць¹¹ і через воду на Землі. До космічного конфлікту причетний Уран, а тому Сатурн використовує нептунян в еволюційному протистоянні рас. Під час свого «головування» в останній місяць Сварока (рік Сварока дорівнює періоду прецесії земної осі – 26 тисяч років), а саме в останні 2 тисячі років, Сатурн зробив усе можливе, щоб нівелювати різницю між расами під проводом «вибраності» симбіотиків білої і чорної рас – семітів.

Та головною відмінною рисою всіх трьох рас є «пакети технологій» мислення і задач, які можуть вирішуватись більш ефективно в різних ситуаціях. Мислення жовтої раси ієрогліфічно-символічне з високим ступенем детермінованості, що, з одного боку, забезпечує стабільний результат за незмінних умов, але звужує варіативність пошуку, творчості, еволюції.

Чорна раса більш емоційно-рефлексорна. Прийняття рішення її представниками обумовлюється обставинами, досвідом і емоціями, що базуються на фізіології, на тісному взаємозв'язку з Природою. Вона набагато глибше вмонтована в кругообіг природних процесів і більш життестійка. При цьому не слід плутати емоції тіла з емоціями вищої, духовної сфери.

Біла раса – це раса пошукова, яка для власної життєдіяльності мала створювати простір життєдіяльності штучно. Але для цього і мислення має бути творчим, пошуковим. Це раса, що перша заселяє нові простори, але піс-

¹¹ Місяць старший Землі і мав «розумові» можливості сім'ї Нептуна, які використовувались при формуванні біоаспектів нашої планети.

ля настання періоду стабільності перевага переходить до жовтої раси. Тому біла раса – першопрохідник не лише на Землі, але і в Космосі. І як всякий першопрохідник, вона першою стикається з небезпеками і хворобами майбутнього і перша страждає від того. В майбутньому чисельність білої раси буде знижуватись до XXVI сторіччя та, після конфлікту світів і розселення людства в Космосі, вона буде основою становлення шостої «раси» (не за кольором шкіри, а за ступенями еволюції), тієї, яку нині називаємо «індіго».

Серед білої раси найбільше свої риси зберегли слов'яни, від яких спочатку відійшла ірано-кавказька гілка, потім тюркська, за нею романо-германська і, нарешті, угро-фінська. Якщо оцінити визначальні риси білої раси в 10 балів, то романо-германська й ірано-кавказька зберегли їх на рівні 8 балів, а тюркська і угро-фінська – на рівні 7. Причиною втрати визначальних рис є змішування цих народів по півдню з чорною расою, по півночі і сході – з жовтою.

- *Однією з актуальних проблем, які хвилюють людство, є проблема контакту людської цивілізації з наближеними до людських уявлень цивілізаціями інших світів. Чи є людська цивілізація дійсно рідкісним явищем, чи причина відсутності контактів у чомусь іншому?*
- Як і на Землі, в Космосі не існує «нічийної» території, все комусь належить і кимось контролюється. Хоча, як і на Землі, є території і комунікації загального користування. Як на Землі між окремими державами, так і між різними світами існують закони космічного гуртожитку (космічна юриспонденція). І так само як візит у ваш дім чи ваш до іншої держави обумовлений запрошенням або вирішенням спільної задачі, так і «інопланетяни» не можуть вештатись просто так, без запрошень, у земному домі.

Не враховуючи «нелегалів», можна говорити, що на Землі нині присутні (точніше, в нашому світі) 16 різновидів інопланетян, 8 з яких є представниками інших земних світів (нагадую, що за Д. Андрєєвим у нас 242 світи, прив'язаних до планети Земля). НЛО, які ми спостерігаємо, є транспортом світів земних і світів планет Сонячної системи. Налічується 23 різновиди НЛО, із

них 9 – земного походження, по одному – від Сонця і Місяця¹².

Так само, як є інопланетяни практично ідентичні людям, так є й такі, які відрізняються між собою набагато більше ніж, наприклад, рослини і комахи. Є інопланетяни симбіоти і є множинні (на зразок «кульових блискавок», польової структури), які можуть роз'єднуватись на окремі «особи» або, злившись в одну «істоту», діяти і жити як єдине ціле.

Зазвичай контактують і взаємодіють між собою цивілізації, близькі між собою за призначенням, будовою і функціонуванням (рибі нічого робити на Землі, а ластівці в воді, хоча є риби, що «трішечки» літають, і птахи, що пірнають у воду, не кажучи про ссавців, що можуть жити і там, і там). Є світи і цивілізації на різних планетах, які практично не відрізняються, і на одній планеті такі, що «зрозуміти» їх практично неможливо (дуби подібні в різних лісах, але в одному лісі різновидів життя безліч. Є навіть такі світи, які подібні до однотипних будинків або рослин на одній грядці). Подібні до нашого земного світу є світи практично на всіх планетах Сонячної системи. Кожен із цих світів має по 2 «представництва – посольства» у нашому світі, але не більше двох від однієї планети.

У залежності від місця перебування на планеті в нашому світі етнос (чи народ) зазнає впливу від подібної «місії». Нерідко кольори стягів, що обираються тією чи іншою країною, мають кольори, притаманні тому чи іншому світові-планеті. Так, білий колір говорить про схильність до інтернаціоналізму, до впливу всіх планет одночасно, золотий – Сонця, зелений – Венери, червоний – «бога війни» Марса, блакитний – Урана, брунатний до чорного (інфрачорного) – Сатурна, жовтогарячо-помаранчевий – Юпітера, синій – Нептуна (?). Стяг України говорить про великий вплив Сонця й Урана (та наближеного до нього Нептуна).

¹² Необхідно зауважити, що під НЛО слід розуміти не лише речовинні літальні апарати, а взагалі транспортні засоби переміщення не лише в нашому просторі- часі, але й між світами. При цьому різні цивілізації можуть користуватися НЛО, побудованими на одному принципі, а однакові – на різних.

Що стосується «посольств», то їх в Україні два: від Сонця і від Урана. Умовно місце «розташування» сонячного знаходиться в області від Полтавщини до Запоріжжя з найбільшою концентрацією на Порогах. Сонячне «посольство» відрізняється від планетарних так само, як вплив батьків на дітей від взаємовідносин між сім'ями дітей. Одночасно це і джерело енергії-інформації в світ земний. Звідси майже підсвідоме бажання багатьох народів «володіти» цим «районом»¹³, впливати на інших (і паразитувати на них). Хвилі впливу цього «району» легко відстежуються за розташуванням великих духовних і інтелектуальних центрів відносно Порогів – за кількома колами.

«Посольство» Урана нині «знаходиться» в Приазов'ї, це район від Херсонщини до Кубані. Частково воно «затоплене» водою (під водою знаходиться і прадавнє місто Гери, куди плавав Одисей за золотими рунами і про що розповідав виходець із цих місць, із Скіфії, Гомер). Ще одне посольство Урана розташоване в Бразилії¹⁴.

Допитливий погляд може самостійно констатувати вплив тієї чи іншої планети на різні народи. Так, у Китаї розташовані нині посольства Венери і Нептуна, в Росії – Юпітера і Сатурна, в Індії – Венери і Юпітера, в США (вибудованих у нинішньому вигляді євреями) і в Ізраїлі – Сатурна і т. д.

Вплив «цивілізацій» і «богів» інших планет відбувається і через «пророків», «святих», інших «посередників» та «рукотворних» богів. Так, Мойсей зазнав впливу Сатурна; Яруна, Крішна, Орій¹⁵, Каоцетакль¹⁶ – Сонця; Христос і Будда – Юпітера; Мухамед – Сатурна; Один і Піфагор – Урана; Мара (в Атлантиді) – Сонця і Сатурна.

¹³ Звідси і пророцтво у євреїв про новий Єрусалим на Порогах на Дніпрі, їх очікування приходу свого месії саме тут та настирне бажання побудувати новий Ізраїль в Україні.

¹⁴ У Бразилії, як і в Україні, на стягу ті ж два кольори. Але гербом України є символ Сонця і Всевишнього «Триглав-Трисил», чого не має Бразилія.

¹⁵ Орій був учителем і наставником трипільської цивілізації близько 8000 років тому.

¹⁶ Каоцетакль був наставником першої в Америці (Південній) цивілізації, наступницею якої була Атлантида.

Архітектором багатьох духовних течій був Рама (IV тис. до н. е.), який визначив шляхи праслов'ян в Індію і Шумерію (Сумерію), де отримала розвиток Відична віра, трансформована в індуїзм і іудаїзм. Зважаючи на місцезнаходження Сонячного «посольства», саме в Україні нині закладається духовно-інтелектуальний центр майбутнього поступу людства. Тут же в найближчі десятиріччя очікується прихід нового аватора людства. Умовний час цього народження знаходиться в інтервалі XX–XXII сторіччя, але конкретні відомості відсутні з метою виключення протидії його появі творця «антилюдства».

Ведучи розмову про «інопланетян», варто зазначити, що кількість світів, розбудованих на тій чи іншій планеті, різниться так само, як і кількість та складність будинків у людському поселенні. Так, у Меркурія чотири світи (стільки ж на Місяці), на Венері – 6, на Землі – 242, на Марсі – 4, на Юпітері – близько 350, на Сатурні – майже 130, на Урані – близько 300, на Нептуні – приблизно 120, на Сонці – майже 1200¹⁷. Чим більші енергоінформаційні та матеріальні ресурси планети, тим більше світів має небесне тіло (враховуючи і вік планети).

- ***Нині багато розмов про вплив на майбутнє людства невідомих особливостей будови Сонячної системи, наприклад таємничої планети (чи зірки) Немізиди? Що можна додати до знань людства в цьому питанні?***
- По-перше, як і більшість зірок нашої Галактики, Сонце має свою пару, темного карлика з масою 0,1 сонячної. Період обертання його відносно спільного центру мас близько 90000 років. У своєму перигелії (найменша відстань від Сонця) він наближається на відстань близько шести діаметрів Сонячної системи (в «діаметр» Сонячної системи входять ще три транснептунових планети, не визначених людством на нинішній день). По-друге, на події в Сонячній системі впливає планета Дайя (вона ж Фаетон, вона ж Тіамат і

¹⁷ Наведені цифри дуже наближені, як і вся подана тут інформація, що сприймається як реальний світ лише через канал слуху (без зору і т. д.).

Немізида), яка в результаті космічної катастрофи¹⁸ і перебудови Сонячної системи змінила орбіту і рухається не в площині екліптики, а по надзвичайно витягнутій еліптичній орбіті з періодом обертання близько 6 тисяч років (за іншими даними – близько 3,5 тисячі років) під кутом майже 45° до площини екліптики.

Кожний перетин Дайєю площини екліптики призводить іноді до досить суттєвого впливу на параметри руху Марса і Землі.

Великого впливу на майбутнє Земля зазнає від змін на Сонці, яке в свою чергу обертається навколо Сиріуса, а останній зазнає впливу сузір'я Оріон¹⁹. Окрім того, дерево світів Сонячної системи, як і все в природі, підкоряється загальному принципу розвитку: все має свій початок, стабільний період і кінець. На Землі одні світи будуються і розростаються, інші засихають і гинуть. При обмежених джерелах свого існування світи конкурують за ресурси і простір життєдіяльності. І все це впливає на майбутнє нашого світу і, звичайно, людства.

¹⁸ Космічна катастрофа була обумовлена проходженням через Сонячну систему планети-блукача, в результаті чого «постраждали» Нептун, що перейшов на неналежну йому орбіту, втративши Місяця (що став супутником Землі); Дайя, супутник якої взагалі перетворився в купу астероїдів, і Марс, що втратив не лише атмосферу, а й близько 10 світів.

¹⁹ У Космосі існує така ж ієрархія, як і в біосфері на Землі. «Колесо» енергії-інформації Галактики крутить менші колеса зоряних скупчень, ті – зоряних систем, останні – планетарні. Та чим потужніше «колесо», тим більші можливості розбудови «дерева життя».

ГЕРБ УКРАЇНИ

Герб України, як і герби інших країн, є космічним символом, космічним кодом і має відображати сутність і призначення корінного етносу нашої країни в розвитку людства і планети взагалі, її Шлях Даний. Раніше ми вже говорили про те, що Шлях Даний визначається інваріантами тієї системи чи об'єкта, що розглядається. Те саме стосується і Шляху Даного людини, і Шляху Даного етносу. За своєю сутністю українці завжди були піонерами-першопрохідниками, відкривачами і освоювачами нових територій життєдіяльності. Освоюючи нові території, людина має бути універсальною і винахідливою для того, щоб досліджувати і перебудовувати нову територію під необхідні для неї умови життєдіяльності, а також навчатись і навчати своїх дітей виживати і жити на незнайомій території. Етнос, якому притаманні подібні риси, є своєрідною головою людства, в певній мірі архітектором його майбутнього.

Територія нашої планети обмежена, як обмежені й її ресурси. І якщо людство хоче мати перспективу свого росту, воно має вийти не лише за фізичні межі планети, але й в інші виміри та простори з тим, щоб відшукати там незайняті іншими цивілізаціями території. Першопрохідниками в космос завжди були українці. Що в філософії, що в точних науках, що в розробці нових технологій і нової техніки, українці відрізнялись від інших етносів космічністю думки і творчості.

Космічність призначення України і має бути відображена в гербі. А тому центральним символом герба має бути Трисил-Триглав, символ Всевишнього і символ Творця нашого світу Сварока; символ, що засвідчує триєдність будови природи, богів і людей; Світу Явленого, що об'єднує світи Духу-енергії, розуму і не проявленої матерії; або світи Наві, Праві і Макоші. Три в одному і одне, що вміщує в собі три, – це і є Трисил-Триглав, символ будови, буття і сутності нашого світу.

Об'єднання трьох світів в одне ціле відбувається в зірках, і наше Сонце є немовби життєдайним жовтком яйця, з якого народилася Сонячна система. А тому Триглав має бути на тлі Сонця, що займає своє місце в яйці-писанці. Народжуючись в «яйці», життя «прокльовується» і виходить за його межі, користуючись космічним інструментом Сварока – Сваргою, зламаним світловим вихором, Свастям-Свастикою, запрограмованим світлом, що з непрявленої матерії утворює елементарні частки речовинного стану Світу Явленого. Якщо Свастика обертається за годинниковою стрілкою, то вона є символом життя, Сонця, еволюції, і навпаки – якщо проти годинникової стрілки – символом пітьми, смерті, руйнації. І кольори у них різні: якщо в народжуючій – це золотий вихор Духу-енергії на блакитному фоні розуму, то в руйнуючій – червона свастика згасаючого Сонця на тлі брунатно-чорної пітьми. Два світи, дві стихії, що програму-ють життя, перетинаються в Сонці і випромінюються ним. І то є Сонячний хрест із променів золотого Духу-енергії і блакитного – інформації-розуму.

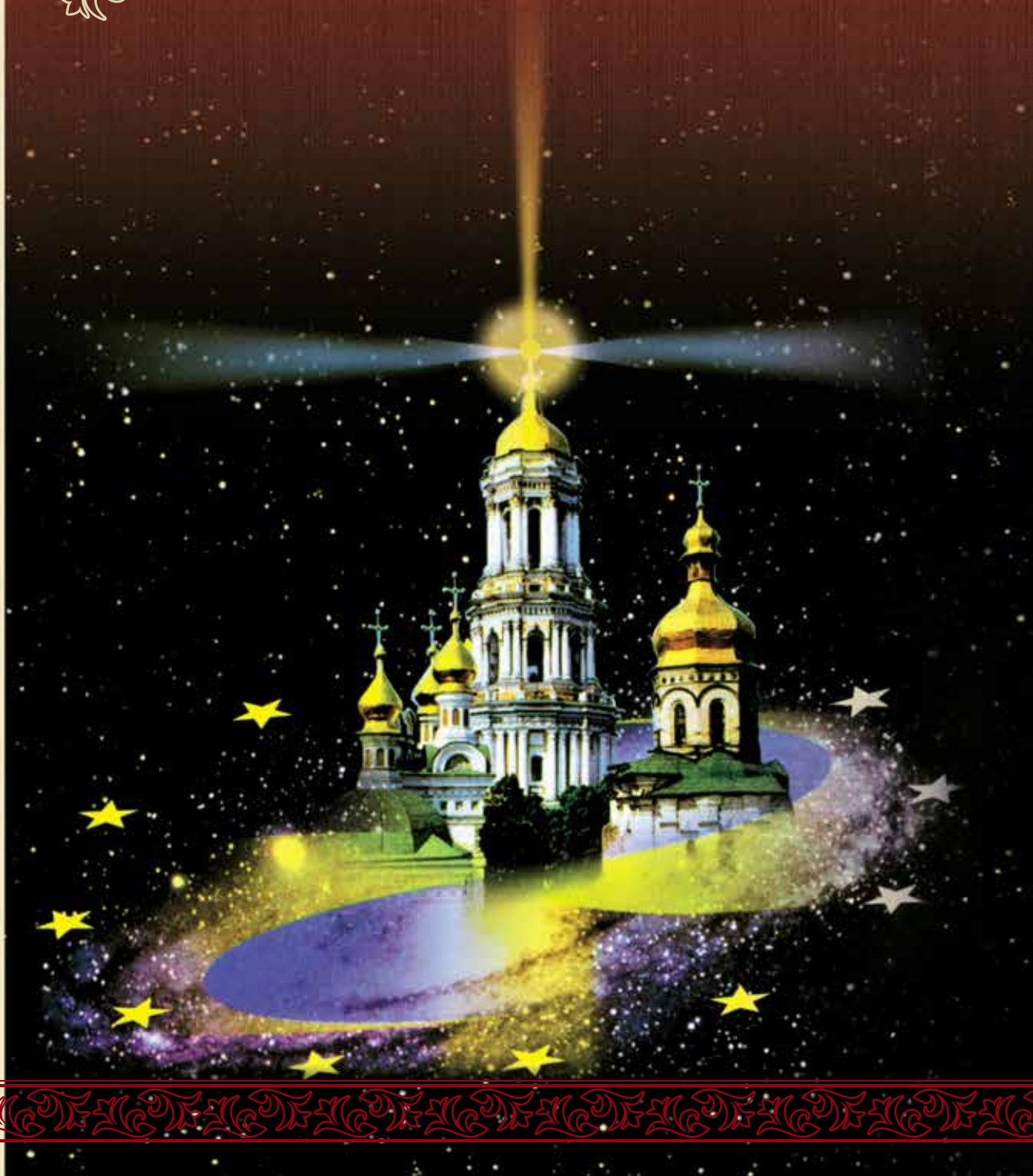
Наступним космічним символом України є Коло-чак-Ра, або космічний рік Сварока в 26000 земних років, що відображається 12 золотими зірками-квітами, небесними чакрами, символами 12 сузір'їв кола зодіака. Ці квітки-зірки водночас своїми кольорами говорять про чотири стихії: землі, води, повітря і вогню; або твердого, рідкого, газового і плазмового (іонізованого) станів матерії. Квітки-сузір'я переплетені дванадцятьма кольорами сонячного спектра, стрічками долі, стрічками Шляху Даного впродовж того або іншого місяця Сварока (~2160 років). По обидві сторони вінка Долі можна бачити снопи хліба, як зображення єдності і незламності етносу. І обвиті ці снопи дубовим листям, символом стійкості, міцності, вічності. В нижній частині герба, під сонячним промінням, знаходиться планета Земля з контурами мапи України і завершується оформлення герба золото-блакитною стрічкою стяга України з написом «УкРаїна». При цьому золота частина стрічки має бути зверху, а блакитна – внизу і символізувати дві стихії, що народжують життя у Всесвіті: сонячного проміння, посіву життя, і води, що, наче лан, відтворює життя. Але не навпаки, бо інакше вода залле сонячне проміння і Земля спустошиться.

Незалежно від художнього виконання символів у гербі, вони мають зображатись у послідовності їх космічної енергетики і важливості: Триглав, Яйце-Райце з Сонцем всередині, Сонячний Хрест, Свастика, Колочакра і вінок водночас; рік Сварока із 12 сузір'їв-квіток, перевитих стрічками – шляхами долі, Сніп-Дідух єдності, дубове галуззя вічності, обрамлене стягом України.

Говорячи про герб України, маємо пам'ятати, що центральною і головною його складовою є Триглав-Трисил, або малий герб. Герб, що охоплює і вміщує в собі найважливіші символи – інваріанти українського етносу, є повним, або великим гербом України.

Завершуючи опис герба України, необхідно звернути увагу на герби інших країн, на роль і місце цих країн у космічному поступі людства. Під пильним поглядом не залишиться непомітним глибинний зв'язок між гербами, стягами, іншими етнічними і державними символами та призначенням тієї чи іншої країни в розвитку планетарного суспільства.

ЗЕМНЄ і НАДЗЕМНЄ

КОСМІЧНІ СИМВОЛИ І НАЦІОНАЛЬНА СИМВОЛІКА РУСІ-УКРАЇНИ

Серед безлічі знакових зображень і уявлень людства виділяється група знаків, причетних до космічної сутності, космічного світогляду людини. Це знаки, що з першого погляду привертають до себе увагу, притягують зір і думку, приковують серце і свідомість. У своїй сутності ці знаки безсмертні, бо існують у часі з моменту зародження і зростання людської свідомості. З тих чи інших причин (релігійних, кастових, класових і т. п.) багато з космічних символів піддавались гонінню, заборонялись, знищувались. І коли, здавалось, вони зникали назавжди, пішли у небуття, несподівано, як спалах, як вибух, як грім з ясного неба, вони повертались знову у свідомість народу. В цьому розумінні такі знаки споріднені з архетипами, з предвічними ейдосами буття людини і самого Всесвіту. Таємниця космічних знаків у тому, що вони пов'язують речі й явища, почуття і думки з Буттям Всесвіту, відображають споконвічні закони його народження, устрою та еволюції. Вони є тим магічним ключем, що відкриває таємницю буття людства, призначення, місце і роль того чи іншого народу в розвитку планетарного суспільства, відкриває приховані скарби духовності, дає можливості пізнання свого Родоводу, є споконвічним джерелом Творчого Духу. І в цьому сенсі неперевершеною за своєю глибиною, філософським змістом, езотеричною сутністю є Відична символіка.

Найдавнішим і найважливішим символом наших пращурів був Триглав, або Трисил (рис. 1.3 на стор. 118).

Триглав – це символ Всевишнього, його триєдиної сутності. Це символ єдності світів матеріального, ментального (інформаційного) і духовного, їх єдиної основи та єдиного походження. Троє в одному і одно, що об'єднує трьох, – символ єдиної сутності всього Суцього: богів, природи і

людини. Це символ, що відображає Зоряний Закон, символ вічного вогню, що єднає Всесвіт.

У країнах Сходу це символ Агні (рис. 1.2 на стор. 118): три круги в одному колі – золотого (жовтого), блакитного і червоного кольорів. Золотий – це духовний світ, світ Наві; блакитний – світ розуму, інформаційний світ, світ Праві; червоний – світ матеріальний, основа майбутніх Всесвітів. Разом ці три кольори дають білий колір, колір життя, колір Світу Яві.

Світ Вирію-Наві ототожнюється з Духом Предвічним, Прадеревом життя, а тому іншим символом Духу Предвічного є дерево, що проростає корінням у Світ Майї, розростаючись гіллям-життям у Світі Яві (рис. 2).

Ієрархія Світу Наві пов'язується з горою Меру (рис. 5).

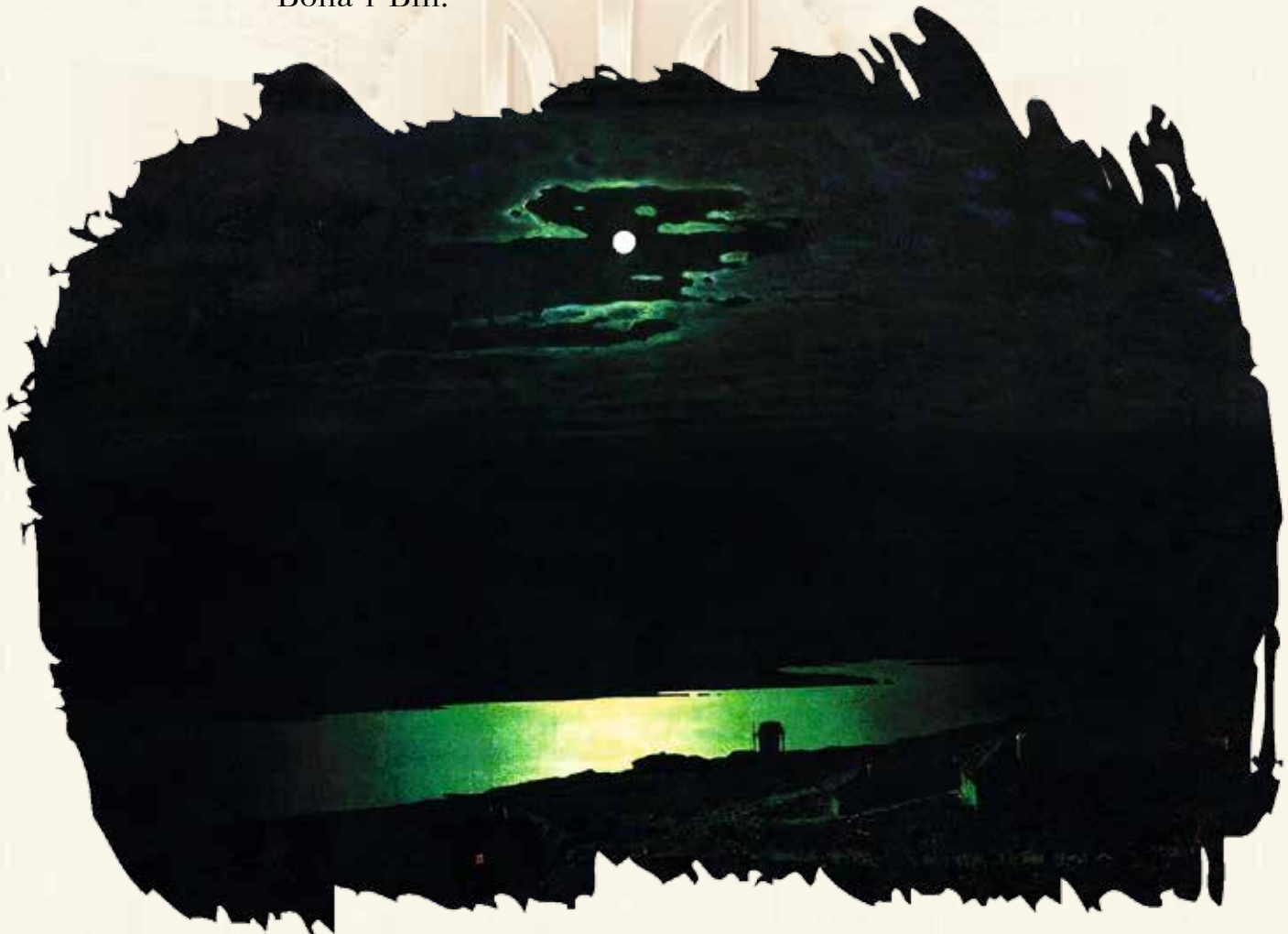
Світ Майї, вічнонароджуюча Мати, Світ, у якому все існує як потенційна можливість світів Яві, зображується дитиною у колисці, що гойдається в сонячному промінні (рис. 4).

До народження Бога-Сина відсутнє все сутнє і стан Світу Наві є станом хаосу – нерозділених богів, де життєдайна енергія замкнена в безмежності єдиним потоком стрічки Мьобіуса однієї поверхні.

Символом Хаосу, деструкції матерії є символ замкнутості життєдайної енергії в безмежності (рис. 6).

Знак Світу Праві, інформаційного світу, світу законів і принципів будови Всесвітів є гексограми (рис. 3). В плані буття земного це «Книга Перемін». Основу гексограм складають триграми, побудовані на полярності всіх трьох складових Всесвіту: Він (чоловічого – активного зовні, розуму, логіки) і Вона (жіночого – активного всередині, почуття, інтуїції). Він зображається суцільною лінією, Вона – переривистою. Полярні світи Яві, Наві і Праві; в кожному з них два полюси, дві протилежності, дві якості, що доповнюють і заперечують одна одну.

З елементів вічності, елементів трьох світів може бути створена безліч Всесвітів. Для створення нового Всесвіту Всевишній народжує Сина, втілюючись у Творцеві нового Всесвіту, в Сварозі. Сварог – син Бога – має два крила, два полюси: Білобога і Чорнобога, два початки – Вона і Він.

Білобог і Чорнобог є невід’ємними складовими Сварога. Не існує добра без зла, любові без ненависті, плюса без мінуса, гарячого без холодного. Символом Бога Сварога є знак Вона-Він (Інь-Ян), в якому добро змінює зло, а зло – добро; і в кожному доброму уже є зародок злого, а в кожному злі є елементи добра. На зміну Білобогу приходить Чорнобог, а на зміну Чорнобогу – Білобог. При творенні і зростанні Всесвіту зміна богів відбувається за годинниковою стрілкою (рис. 7.1), при згасанні і розпаді – проти (рис. 7.2).

Білобог (рис. 8.1) і Чорнобог (рис. 8.2) зображаються білим і чорним квадратами, в центрі яких з’являється і зростає їх протилежність. У білому квадраті чорний вихор, що обертається проти годинникової стрілки, в чорному – білий вихор, що крутиться за годинниковою стрілкою.

На шляху Творення Всесвіту Яві Бог-Син за законами Праві в перший день створює Абсолютний Розум – енергоінформаційну модель майбутнього Всесвіту. Абсолютний Розум – це закони і принципи народження, будови і розвитку світу Явленого. Це Першоструктури, Зерна, Єства, Пламена, Початки, Будівельники, Числа, Форми і Неформи, Сили і Сутності. Символ Абсолютного Розуму, – знак Всесвіту, що розгортається – колючакра (рис. 9 на стор. 119).

Сварог створює новий Всесвіт за сім днів (сім періодів). Сім творінь Бога-Сина відображаються семисвічником (рис. 10).

Сім творінь Бога це: 1) Абсолютний Розум; 2) Стихії, Пламена, Початки, Форми, Сили і Сутності; 3) властивості і почуття; 4) мінерали і тіла; 5) посів життя; 6) боги нижчих рівнів; 7) людина.

Коли Розум готовий, пільма (Світ Наві) випромінює Світло і Світло кидає Промінь у Лоно Матері-матерії. І тоді на перехресті Світла і Матерії виникає життя, матерія стає живою. Символом народження живого Всесвіту є Сонячний Хрест (рис. 11), це символ запліднення матерії Духом і Розумом. Сонячний Хрест є символом Закону Роду.

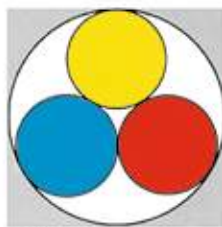
Зародок Всесвіту згущається в Світову Кулю, зародок Світу Яві, Праййце, ДНК Всесвіту (рис. 12). Триєдиний Бог-Син опускається в Лоно Праматері (в Космічні води),

і тоді Всесвітній (Абсолютний) Розум прокидається і перетворюється в світловий спіральний вихор – сваргу, що рухає Всесвіт. Інструмент Бога Сварога, що створює Всесвіт – Сварга (Коловорот, Свастика). Сварга – символ спірального світлового вихору, що, обертаючись і поширюючись у Лоні Матері-матерії, створює речовину – Світ Явлений – Всесвіт. Сварга, що обертається за годинниковою стрілкою, – це Сварга Світу Яві (рис. 13.1), знак життя, Сонця, еволюції. Сварга, що обертається проти годинникової стрілки (рис. 13.2), – знак смерті, згасання, руйнації, пільми. Сварга є знаком закону Велеса, закону Коловороту. Сварга є першим творінням Бога.

Світловий вихор несе програми Світу Явленого – Всесвіту. Це енергоінформаційний привод Всесвіту. Під дією Сварги матерія затвердіває і стає речовиною, і це є

1.1. Всевишній
триєдиний,
вічний

1.2. Бог Вогню
(Агні)

1.3. Трисил,
триєдиний Всесвіт

2. Дух
Предвічний,
Прадереву життя,
Вирій

3. Світ Праві,
світ Законів
(дхарм)

4. Світ Майї,
вічнонароджуюча
мати

5. Ієрархії Світу Наві,
Гора Меру

6. Хаос, світ
нерозділених
богів

7.1, 7.2. Син Всевишнього,
Сварог, «він-вона»

8.1. Білобог

8.2. Чорнобог

Затвердженням Духу в Світі Майї. Після цього Бог-Син створює чотири стихії, чотири стани речовини, чотири сторони буття. Символ – чотириликий Бог (Світовіт), в іншому варіанті квадрат, утворений чотирма стихіями (рис. 14.1), це друге творіння Бога.

На третій день Сварог приводить Всесвіт у Рух (мається на увазі відлік часу), наділяючи його властивостями і почуттями. Вступає в дію закон Самсари – розвитку Всесвіту по спіралі. Це закон Коляди – циклічність усіх процесів і явищ у Всесвіті.

На рівні земного буття циклічність символізується Колом Сварога (рис. 15), або Колочакрою. Коло Сварога – це символ зодіаку, 12 сузір'їв якого земна вісь проходить по колу за 26000 років. Коло Сварога – це 12 зірок-сузір'їв, розташованих по колу.

Інший вигляд цього символу – 12 спиць всесвітнього колеса – Колочакри. Коло Сварога (Колочакра) є виразом закону Самсари, Закону Коляди (рис. 9).

На четвертий день Бог-Син створює мінерали і ненадихнуті форми тіл. Знаком посіву життя є Зірка Велеса: два трикутники – інформації (вершиною вниз, блакитного кольору) і вогню (вершиною вгору, золотого кольору), перетинаючи один одного, вони утворюють зелений колір життя – зірку Велеса (рис. 14.2), що народжує форми і структури.

На п'ятий день іде посів життя: через сонячне проміння на воді Землі транслюються програми біологічного життя. Дві стихії, що народжують життя у Всесвіті, відображаються жовто-блакитним стягом (рис. 16 на стор. 120), де жовте (золоте) – сонячне проміння, а блакитне – вода.

На шостий день Бог-Син створює, як своє власне продовження, богів нижчих рівнів, відповідальних за будову і розвиток Всесвіту, втілюючись у кожному з них у відповідній якості. На кожному етапі Кола Самсари змінюються ролі і завдання богів, які діють трійцями і які перетворюються в свої протилежності з часом. Шосте творіння Бога відображається Знаком Перуна (рис. 17.1), або знаком народження богів – продовження Вишнього, народження Будди – Побуда (рис. 17.2).

Серед земних богів слід відзначити бога Ярила (весняного Велеса), символом якого є п'ятикутна зірка (рис. 18) – символ п'ятипроменевої симетрії складових біосфери Землі. Окремим символом біологічного життя Всесвіту може бути молекула ДНК (рис. 19).

На сьомий день Сварог створює людину за образом і подобою Своєю (рис. 20), де червоне коло – складова Майї, блакитний чотирикутник у колі – складова Праві, золотий трикутник – складова Духу, а все разом відповідає триєдиній сутності природи, богів і людей.

По відношенню до біологічної складової Світу Явленого Світ

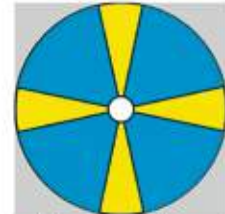
Відичні символи України

9. Колочакра, закони і план розвитку Світу Яві

10. Сім творінь Сварога, Світ Яві

11. Спуск Духу Предвічного в лоно Майї, Сонячний Хрест, Закон Роду

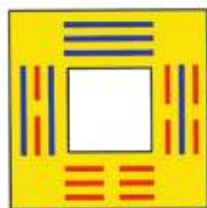
12. Зародок, Праййце, ДНК Всесвіту

13.1. Сварга, Свастья. Перше творіння Сварога. Життя, сонце, еволюція

13.2. Сварга, Свастья. Перше творіння Сварога. Смерть, згасання, руйнація

14.1. Народження Всесвіту, друге творіння Сварога

14.2. Зелений колір життя – Зірка Велеса

15. Коло Сварога. Коло Самсари

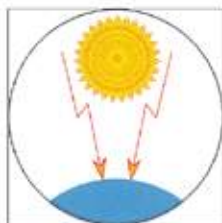
Майї виступає в ролі Матері-берегині, Покрови, що в період несприятливих умов оберігає і зберігає життя до настання весни (рис. 21).

Збереження, продовження й еволюція життя пов'язані з родовою гілкою (рис. 22). Успішність вирішення життєвих задач і подолання незгод залежить від колективності зусиль, від єдності сім'ї, роду, племені, етносу (рис. 23).

Життя людини на землі упорядковується законами Праві, але людина має і свою волю прийняття рішень. При відхиленні процесу розвитку людства від задуму Зверху відбувається корекція шляхом «Богоявлення» (рис. 24) людини-бога, що несе Вість (Авесту, Євангеліє) (рис. 25).

16. Запліднення,
2 стихії, народжуючі
життя: сонячне
проміння і вода,
п'яте творіння Сварога

17.1. Знак Перуна,
шосте творіння
Сварога

17.2. Побуд,
народження Будди,
Дзвін

18. Біосфера,
Зірка Ярила,
5-променева
симетрія життя

19. Дерево життя,
ДНК, четверте
творіння Сварога

20. Сьоме
творіння Сварога,
знак людини

21. Покрова,
Берегиня життя,
Майя-Земля-Макош

22. Закон Роду
в біосфері,
родова гілка

23. Закон єднання,
Сніп

24. Богоявлення,
сяюче серце

25. Вість, Авеста,
Корекція шляхів
розвитку

26. Шлях Даний
(12 квіток, 12 стрічок).
Вінок життя, долі

Свобода вибору людини обмежена загальним планом-здумом розвитку Всесвіту; на рівні життя людини Шляхом Даним, що символізується вінком із дванадцяти періодів-квіток, сплетених дванадцятьма стрічками часу (рис. 26).

На Шляху Даному людина живе за законами Кар(м)и, законом відповідальності за свої почуття, думки і дії. Символ закону Кар(м)и змія, що кусає себе за хвіст (рис. 27 на стор. 121). Невідворотність Кар(м)и зумовлюється наглядом богів, що відповідають за час; богів, що знають минуле і майбутнє (рис. 28).

27. Закон Кар(м)и

28. Закон нагляду

29.1. Дерево пізнання,
добра і зла,
творчість і торжество
життя

29.2. Дерево пізнання,
добра і зла,
руйнація і згасання

30. Закони,
заповіді людства

31. Жертовність,
служіння

32. Очищення душі,
сповідь перед Богом

33. Усамітнення,
очищення свідомості

34. Зірка на долоні,
сходження Духу
людського

Йдучи Шляхами Долі, людина має вчитись, вчитись і вчитись; пізнати, що є добро і що є зло. Дерево пізнання може бути використане на творчість і торжество життя (рис. 29.1) або на руйнацію і згасання (рис. 29.2).

На Шляху Даному людство має жити за заповідями Божими (рис. 30), за законами жертвності по відношенню до рідних, роду, етносу, людства, живого Всесвіту, Творця всього сутнього Всевишнього (рис. 31), законами Шляху Очищення: сповіді (рис. 32) і усамітнення (рис. 33).

Виконання законів Праві, Шляху Даного і Шляху Очищення є обов'язковим на Шляху Сходження до Горнього, до Вишнього (рис. 34).

Із наведених космічних символів Ведичної традиції головними для русичів-українців є Трисил (1.3), Яйце (12), Сонячний Хрест (11), Сварга (13), Коло Сварога (15) і жовто-блакитний стяг (16) (або Зірка Велеса (14.2)), Сніп (23) і Вінок (26).

Всі ці символи є знаками основних законів створення і розвитку Всесвіту:

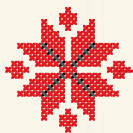
- створення триєдиного Всесвіту Всевишнім – Трисил, що відображає Зоряний Закон;
- зародок Всесвіту, Праййце, ДНК Всесвіту;
- запліднення Матерії Духом, створення живого Всесвіту – Сонячний Хрест, відображає Закон Роду;
- створення Світу Яві – Всесвіту за допомогою спірального світлового вихору – Сварги, відображає Закон Велеса;
- розвиток і еволюція живого Всесвіту за Законом Самсари – Коло Сварога, або Колочакра, відображає Закон Коляди;
- посів життя через поєднання сонячного світла і води – жовто-блакитний стяг, або Зірка Велеса;
- Шлях Даний, доля-вінок із дванадцяти квіток і дванадцяти стрічок;
- закон єднання на шляху виконання космічних задач українського етносу – Сніп.

Роздрібненість нації, що спостерігається, лише підкреслює намагання недопустити єднання етносу і виконання його космічної місії в еволюції планетарного розвитку і духу.

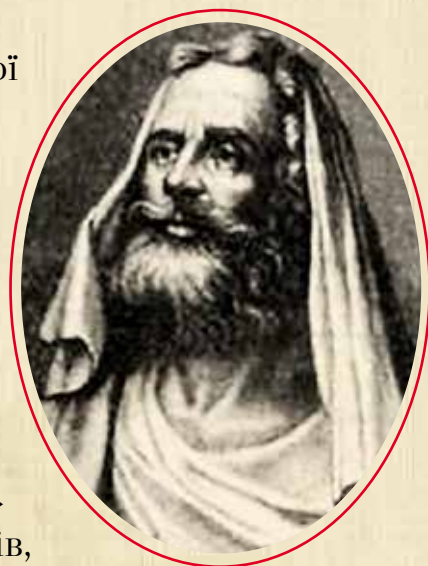
Повертаючись до Ведичної традиції за Заповітом Патріарха Орія, маємо констатувати, що Русь, як спадкоємниця орійської нитки життя, має таку космічну символіку, яка небезпідставно говорить про космічну сутність і космічне призначення народу України, як і всіх орійських народів взагалі.

БОГИ НЕБЕСНІ І ЗЕМНІ

У житті кожної допитливої й мислячої людини рано чи пізно виникають питання: «А що таке Бог, чи хто такий Бог? Чому в різних країнах поклоняються різним богам? Чому одні люди кланяються, виголошуючи молитву, і хрестяться, а інші сидять, притому ще й руки вгору простягають? Чому служителі Бога такі не схожі за одягом і поведінкою, як і церкви та ритуали в них?» Ще в дитинстві дивився я на батьків, що молились і хрестились перед образами, розташованими на покуті, і думав: «А де живе той Бог? І чому Він старенький, сивий і навіть трохи лисуватий, а поряд, на другій іконі, він молодий? Може, Бог не один, а їх багато? – бо там була ще й ікона Божої Матері. Може, у них теж сім'я: вони народжуються, ростуть, живуть, старіють і помирають, як і люди? А може, все не так, бо чую «...святий Боже, святий безсмертний...», а далі «...прости нам гріхи наші...». Лежу на печі і думаю: «звідки у тата з мамою гріхи, якщо вони нічого поганого не робили? Та ще й кожного вечора просять Бога простити ті гріхи, яких вони не мають, але за які їх чомусь... очікує кара, а Бог їх не чує, або Сам не знає, за які гріхи вони просять...». Питаю про те маму, а вона на мене: «Цить! Не можна питати про таке, бо то гріх є!» Лежу собі і далі думаю: «Чого це питати гріх? І чому люди хрестяться? Невже тому, що Христа розп'яли? А може, так вони вибачаються перед Ним за те, що його

розп'яли? І хрестяться вони якось дивно: спочатку від голови до живота вниз, а потім з одного боку в інший, туди, де серце... А чому не від серця, бо людина має ділитись з іншими і розумом, і серцем?..».

Найчастіше, стаючи дорослою, людина забуває про подібні запитання, сприймає все як належне і більше не шукає відповіді на них. А коли мова заходить про те, що Бог, якому молиться людина, не єдиний, вона й чути про це не хоче, а від подібних думок жахається, як біс від ладану. Та для думаючої, допитливої людини не зали-

шаться поза увагою такі речі, як велика множина богів, церков і вірувань. Нині в планетарному суспільстві панують три великі церкви і безліч їх відгалужень. Це буддизм, християнство і мусульманство, засновниками яких були Будда, Христос і Мухамед (Магомет) і яким моляться люди, розуміючи в їх образі самого Всевишнього, Творця Всесвіту. Але що таке людина? Порошинка на корі земної кулі, а Земля – порошинка в галактиці, як і галактика у Всесвіті. Тож запитаймо себе: чи може бути найбільший пророк людства,

і то не всього, а, дай Боже, його третини, Всевишнім? Зрозуміло, що ні. В якійсь мірі подібним аналогом може бути сприйняття вашого найменшого начальника в якості президента країни. І, що важливо, керівники мають бути професіоналами в тій справі, якою займаються.

Та змінюється задача, або рівень її складності, і на зміну попередньому керівнику приходять інші, той, який у більшій мірі відповідає новим задачам і новим запитам.

На різних етапах свого розвитку різні етноси вирішували різні задачі своєї життєдіяльності і, відповідно, мінявся їх світогляд, принципи організації суспільного життя і суспільної діяльності, а тому змінювались і боги, яким молився той чи інший етнос. Зміни відбувались не випадково, а тоді, коли старі боги не задовольняли або новим умовам життєдіяльності, або ж під впливом якихось глобальних катаклізмів. Не був винятком і наш, український етнос. Звичайно, християнська релігія зробила все можливе, щоб не те що згадки, а й духу попередніх світоглядів, як і історичної спадщини, не залишилось у свідомості українця. На щастя, незважаючи на зусилля церковників і неукраїнських «добродіїв», до сьогодні все-таки дійшла вість про прадавні події і обставини, що формували український етнос, та про ті величні постаті, завдячуючи яким ми нині вважаємо себе українцями.

Мабуть, найдавнішими богами наших прабатьків були Вишній і Яруна. Якщо під Вишнім пращури розуміли Всевишнього, Творця Всесвіту, то під Яруною була конкретна людина, пророк-провідник, який після великих холодів, що охопили стару Батьківщину після зсуву земної кори в бік Північного полюсу, повів наших батьків до Чорного (Руського) моря, де вони стали «вогнищанами».

Я-руна не лише вивів людей у більш теплі краї, але й дав їм перші знання і писемність. Мається на увазі, що найдавнішим письмом на Землі вважається нині протошумерський клинопис, букви-руни якого можна бачити на брилах Кам'яної Могили на березі річки Молочної. Можливо, що саме Яруна навчив людей користуватись і вогнем, хоча, за іншими міфами, вогонь людям дав інший бог – Ра-метей, який пізніше у греків д-орійців, за-сновників Афін, уже відомий як Прометей.

Залежність людей тих прадавніх часів від природних явищ породила в їх свідомості багато богів, яким вони поклонялись доволі тривалий час. Це Див-бог нічного, осяяного зірками неба; це Індра (Він де РА), або бог денного неба; це Вій – бог вітру; Огні – богиня вогню (відома нині в Індії як богиня Агні); Макош – (мати Кошу – дому) – богиня землі, тверді; а також Дана – богиня води і життя. За іменем цієї богині названі майже всі великі ріки в Україні: Дніпро – це Дана-Ра (Дана Сонця), Дон – він же Дан, Дана (у греків Тана, Танаїс), Дінець – Данець, Дунай – Данай, Дністер – Дана-стра (зірка Дани). Саме по басейнах рік, що впадають у Чорне море, і сформувалась та людська спільнота, яку нині називаємо слов'янами і яка стала колискою всіх білих народів. Та найголовнішим богом серед природних богів був бог Сонця – Ра, бог, від якого залежало на Землі саме життя.

Осівши на землях Причорномор'я, наші прабатьки перейшли до землеробства як основного джерела своєї життєдіяльності (попередніми ступенями еволюції було збирання і використання дарів природи, наступним – кочове скотарство). І ось тут на авансцену виходить наступний пророк-учитель Орій (у північних народностей Арій). За міфологією саме Орій заклав цивілізаційні основи людського існування, навчав людей землеробству, як робити житло і предмети вжитку, як використовувати свійських тварин в якості своїх помічників, дав перші відомості-віди про будову Всесвіту, заклав основи відичного світогляду на буття Всесвіту і буття людини.

Із давніх-давен людству відомі циклічні зміни клімату на планеті. Найбільші з них 530-річні, 1600-річні та 9600-річні. А найбільшим із відомих людям давнини був 26-ти-

сячний рік Сварока, або час обертання земної осі по колу сузір'їв зодіаку. Циклічно повторюються періоди потеплінь і похолодань, засух і підвищеної вологості. Близько 6 тисяч років до нового літочислення великі холоди і засухи прийшли на територію Подніпров'я.

І тоді частина наших прабатьків під проводом пророка Рами пішла в інші стани-індостани: до Середньої Азії та Індії, де Рама відомий під іменем бога-творця Всесвіту Б-рами. Пізніше, в IV тис. до н. е., до Шумерії та Єгипту наших пращурів вели інші величні постаті: до Єгипту – Герой-Месник Тричімогутній (Гермес Трисмигіст), а до Шумерії – МаРа (Мардук), які стали богами-пророками інших народів.

Розселення білої раси неминуче викликало протистояння з жовтою расою на сході і чорною расою на півдні. Великі можливості і надбання землеробної цивілізації викликали у сусідів, що знаходилися на попередніх цивілізаційних сходинках, бажання захопити і привласнити надбане. Необхідність постійного захисту потребувала нового провідника-пророка, бога-лицаря, яким став Один. Один дивився одним оком у світ земний, а другим – у світ богів і душ людських, а тому міг передбачувати майбутнє, бачив Шляхи Долі білих народів. Він бачив, що цитаделлю білої раси буде не лише центр, а й захід Енеї-Європи, а тому веде племена русів на північний захід за відступаючим льодовиком та навчає людство не лише бойовому мистецтву захисту, а й засобам виживання в суворих умовах півночі та північного заходу.

Окрім згаданих великих богів-пророків, свою місію виконували на теренах нашої Батьківщини й менші за масштабністю постаті, імена яких або взагалі загубилися в часі, або збереглися у якості богів інших народів. Найбільше в цьому відношенні допомагає міфологія давньої Греції, де богами свого часу були Аполлон, ім'я якого походить від назви найяскравішої зірки на нічному небосхилі – Сиріуса (Полель, або Лель по-українськи; можливо, тому, що в корені цього слова «Поло» звучить українське «Коло»; по-грецьки ця зірка має назву «Канікула»), та Артеміда (по-нашому – донька країни Арти), які були вихідцями з гіперборейської Скіфії. Зі Скіфії в Грецію прийшли Гомер (поет з гори Меру, священної гори у Вирії, на якій живуть боги і душі людей) та Геракл, син міфічного міста Гери, що гіпотетично знаходилася на території, затопленій пізніше водами Азовського моря.

Ще одним можливим персонажем на роль бога-пророка, вихідця із Причорномор'я може бути сонячний бог Митра, ім'я якого – Митя носили і носять багато хлопців із України (у греків Дмитро, Диметра). В якійсь мірі до

української божественної ієрархії можна віднести Будду (той, хто будить). Згадаймо легенду про народження Будди. На береги Гангу прийшло плем'я скитів, на чолі яких стояв цар Суддоган (той, що судить на ганку). Він одружується на доньці магараджі (могутнього радника) сусіднього царства Калинів, ім'я якої Ма. Перед народженням сина до неї приходить святий Асіта і повідомляє маму, що у неї народиться «бог». І коли народився Будда, то спалахнула зірка на небі і за нею йшли три браміни і принесли дари новонародженому богові. Нарекли немовля Судгартга (суджений гартувати), а коли він виріс, то отримав ім'я Будда (Побуда, той, хто будить душі і свідомість людей). Скільки знайомих кожному українцю слів у цій легенді!

Як бачимо, всі боги наших батьків поділялися на дві множини: людську і природну. І якщо час існування людських богів обмежується часом існування етносу (в середньому близько двох тисяч років), то час існування природних обмежений у часі лише тривалістю задач, що стоять перед ними. На відміну від останніх, значимість і вагомість людських, або рукотворних, залежить від світогляду тих, хто в них вірить.

Найвагомішим і наймогутнішим серед богів вселенських у наших пра-батьків був Сонячний бог Ра. Про місце і значення Ра у житті українців можна судити за складом найбільш вживаних в українській мові слів.

У словах, що мають відношення до природи, майже скрізь присутній Ра: жа-ра, го-ра, то-ра і та-ра, іск-ра, айст-ра, у-ра-ган, сама-ра, ват-ра, мі-ра, ра-ка, коло-ра (кольори), Ра-й-дуга, Вене-Ра (вона Ра), г-ра, Інд-ра (він-де-Ра), ра-нок, від-ра, руд-ра, ва-ра-ва, п-ра-на, к-ра-са, пече-ра, ік-ра, Ра-й, ра-птом, Од-ра, хма-ра, гід-ра, Ге-ра тощо;

у родинних стосунках: б-ра-т (бо-ра-ти), сест-ра, ра-діти, це-ра (се-ра і са-ра, цар); у житті: шкі-ра, лі-ра, ра-на, меанд-ра, пут(ь)-ра, чак-ра; у почуттях: у-ра, ха(й)-ра, жу-ра, ст-ра-х, ра-дість;

у світогляді, в житті суспільства чуємо: ра-да, ві-ра, муд-ра, мант-ра, сут-ра, о-ра-кул(ь), па-ра, лицар (лице-ра), культ(у)-ра, то-ра, ра-він, (т)ра-ва, ма-ра, б-ра-ман, міт-ра, Панд(о)-Ра, лав-ра, но-ра, ко-ра, х-ра-м, коша-ра, ра-з, ра-ло, ра-ма, ра-са і так далі.

Можна заперечити, що бог Ра, то єгипетський бог, але спитайте, чому назва «Ра» виникла у семітів, які погано вимовляють звук «р». Може, тому, що за гіпотетичними даними перші фа-ра-они того часу, в країні, населеній чорношкірими, були білими, світловолосими і синьоокими?!

Та щоб усвідомити до кінця важливість обожнювання Ра, необхідно нагадати, що у живому, розумному Всесвіті кожен об'єкт від атома до зірок має ту серцевину-монаду, яку в її духовно-інформаційному втіленні називаємо душа, і що саме монаду Сонця, як верховне божество Сонячної системи, ми називаємо Ра! Що в ієрархії богів Сонячної системи за Ра ідуть боги планетарні, за ними боги планетарних світів, ще нижче боги окремих планетарних сфер і лише потім боги планетарного суспільства.

І, нарешті, кілька слів про християнську віру. Якщо говорити про вчення Великого пророка людства Ісуса Христа, то в своїй серцевині воно є одним із найвищих аспектів духовного сходження людства. Але прийшло вчення Христа на Русь у викривленому, спотвореному служителями си-

нагог вигляді, які перетворили Християнську церкву в найбільший бізнес-проект за всю історію людства. Чого лише варті, в цьому сенсі, так звані «індульгенції» – папірці з відпущенням будь-яких гріхів за гроші. Саме в цьому варіанті через купців-греків і купців-євреїв воно розповсюдилося по Європі, знищуючи етнічні божества за законами бізнесу і конкуренції. Уже тисячу років на Русі панують чужі боги і чужий світогляд. Та за законами розвитку суспільства, за зміною етносів і етнічних богів

закінчується час релігійних імперій. З часу народження найбільших світових релігій минуло більше 2000 років. Старі «люди-боги» та їх світоглядні вчення мають відійти в минуле, як відійшов час імперій фізичних, а їм на зміну мають прийти нові світоглядні концепції, що відповідають сучасним досягненням людства і задачам, що постають перед ним. Має з'явитись Віра, що об'єднає все

людство, і Пророк, що принесе нове вчення на Землю! Вчення, основою якого буде усвідомлення Всесвіту живим і розумним, усвідомлення ролі і впливу богів усіх рівнів на планетарне людство при верховенстві Творця Всесвіту – Всевишнього, розуміння і важливості ролі етнічних богів, як і Родоводів кожного етносу!

РАЙ І ПЕКЛО

- **О**тче Орію! В християнській релігійній міфології одними з наріжних каменів є поняття «раю» та «пекла». Але ж ніхто з людей там не був і нічого ніхто розповісти не може. Чи дійсно існують такі світи і як вони облаштовані? А якщо вони все-таки існують, то чи може звичайна людина там побувати і повернутися назад?
- Такі утворення, як «пекло» і «рай», як і інші матеріальні конструкції, спочатку виникають на ментальному рівні як інформаційні. За наявності ресурсів і зацікавлених будівничих подібні утворення рано чи пізно матеріалізуються, розбудовуються і, врешті-решт, постають як самодостатні світи. За законами космічного будівництва вони не лише не можуть бути реалізовані за рахунок нашого світу, а навіть мати змогу щось змінити в самому його задумі і реалізації. В той же час, згідно з принципом єдності й гармонійної взаємодії всього існуючого, не існує нічого повністю ізольованого від інших світів (інакше це був би інший, окремий Всесвіт). Зрозуміло, що між взаємопов'язаними світами обов'язково існують і місця переходу між ними. Це не просто місця переходу, а врата, що надійно перекривають вільний обмін між світами, і «ключі» від яких знаходяться поза межами контактуючих світів. Врата між світами відкриваються лише за дозволом вищої планетарної ієрархії, в яку входять архітектори-будівники всіх земних світів. Проте, як говорить народна мудрість, «не існує таємниці, яку б не взнали, і замків, які б не відкрили». Так само не існує законів (окрім законів, що покладені в основу будови Всесвіту), які б не можна було обійти, особливо коли мова йде про розширення власної «території життєдіяльності». Тож не дивно, що люди іноді спостерігають непроханих «візитерів» за «душами» людськими.

Поняття «пекла» і «раю» вперше виникли у вавилонській міфології, звідки перейшли в іудаїзм, релігія та міфоло-

гія якого вирости на фундаменті вавилонських. Саме в Вавилоні Творця нашого світу розділили на дві постаті: Бога і Сатану. Першому приписали «добро», точніше, те, що людина вважає «добром» і «справедливістю», а все, що їй не подобається або шкодить, – Сатані, обравши його носієм «зла» і, зрозуміло, теж по відношенню до себе. В дійсності в Природі не існує ні абсолютного «добра», ні абсолютного «зла». Все, що існує, завжди виступає в двох іпостасях: те, що добре комусь, – для когось погане; якщо ти когось їси, то й тебе хтось їсть; де «плюс», там завжди і «мінус» – все це принцип побудови Всесвіту, принцип «єдності і боротьби протилежностей».

Існування світів «раю» і «пекла» не вічне і обумовлене потоком енергії, інформації, емоцій від людства, які є джерелом їх функціонування. Зміна світогляду, розширення знання про Всесвіт, уподобань і джерел життєдіяльності людства призведе до виснаження джерела існування цих світів, вони поступово згасатимуть і розчиняться в часі. Але, як

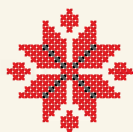

і всяке живе творіння, ці світи, точніше, їх представники, будуть до останнього «боротись» за «повноводність» свого джерела існування і «незмінність» уявлень людства.

Говорячи про «будівлі» «пекла» і «раю», не слід забувати про їх основне призначення: «пряника» і «батога» у вихованні і корекції діяльності людства на шляху його призначення в еволюції планети, Сонячної системи, Всесвіту в цілому. З віком у людини змінюються задачі і пріоритети, змінюються вони і у людства, що з часом призведе і до зміни або повної заміни «пекла» і «раю».

СВІТОВІ БИТВИ

Чи чули ви десь чи колись про битви, що не мають ні початку, ні кінця? Скажете: таких не буває й бути не може, бо все має час народження і час закінчення свого буття. І ви будете праві. Але в межах свого усвідомлення оточуючого вас помешкання і себе в ньому. Що поробиш, коли людина вимірює всесвіт свого буття власним метром.

Проте... Одним із принципів будови світів, у крайньому випадку, нашого, є принцип полярності, за яким де плюс – там і мінус, де ліве – там і праве, де правда – там і кривда, де добро – там і зло, де світло – там і пільма... І існують ці дві крайності лише разом, бо як відрізнити добро, якщо не знаєш, що таке зло; або праве, якщо немає лівого? Ось з цього принципу і має витоки перша нескінченна битва, в якій не існує ні переможців, ні переможених. Скажете: неправда, в кожній війні є те й інше. І знову ви будете праві. Ось тільки одне «але»: ми знаємо, що «щось не може виникнути з нічого і перетворитися в ніщо». А тому, коли «світло перемагає пільму», в ньому накопичується і зростає пільма, а в пільмі – світло... З першої миті існування нашого світу точиться ця неймовірна і така знайома нам світова битва! Ось тут ви

й «спіймали» мене на слові, бо «битва почалась з моменту народження світу!». Це так, але ж принципи побудови світів уже існували! Казав Гуатама Будда: навіть боги підкоряються дхармам – вічно існуючим принципам будови й існування Всесвіту!

А що ж було тоді до народження нашого світу? Для того щоб щось почалося, необхідно його мати спочатку в потенційному, «напруженому» стані; в стані, де є різниця значень визначальних параметрів і властивостей і де ця різниця існує як форма, структура без змін, а значить без часу. Це форма спокою, сну без сновидінь, – як хочете це називайте. Людство розуміє цей стан як «ніч Брахми», де Брахма знаходиться в «яйці» (свого роду ДНК Всесвіту; зернятко, що колись, з настанням весни має прорости), яке в «порожнечі» і «темряві» і яких в той час ще «не існує», бо до народження світу не існує «нічого», і, відповідно, ні простору, ні часу. Але, повертаємося до моменту народження (функціонування) світу і до першої світової битви, битви між світлом і пітьмою, між дією і спокоєм, і бачимо, як із організованого порядку, із форми в просторі починається процес переформування в нові форми. І тут з'являється ще одна вічна світова битва: між порядком і хаосом. Звичайно, в хаосі є теж свій порядок і свої форми, і тут теж бачимо ту ж картину, що і в протиборстві світла і пітьми, коли в світлі з'являється пітьма, а в пітьмі світло. Ця битва теж має свої закони, і, можливо, найважливіший серед них принцип «золотого перетину», або принцип «самовідтворення в самоподібності», згідно з яким у кожному процесі є стійке «ядро», що становить близько трьох частин із п'яти, і периферія варіацій, пошуку, свого роду «хаосу» із двох п'ятих. Саме такий розподіл забезпечує оптимальне протікання процесу до кінця, або пошук оптимального, найкращого вирішення.

Наступною за обсягом і значимістю є нескінченна битва за територію життєдіяльності. Протиріччя, що лежить в її основі, є протиріччям між принципом повного, до безмежності, заповнення території життя за принципом самовідтворення. Кожна форма, кожен об'єкт прагне захопити побільше території при обмежених ресурсах простору, речовини, енергії, інформації. Кожен вид життя прагне

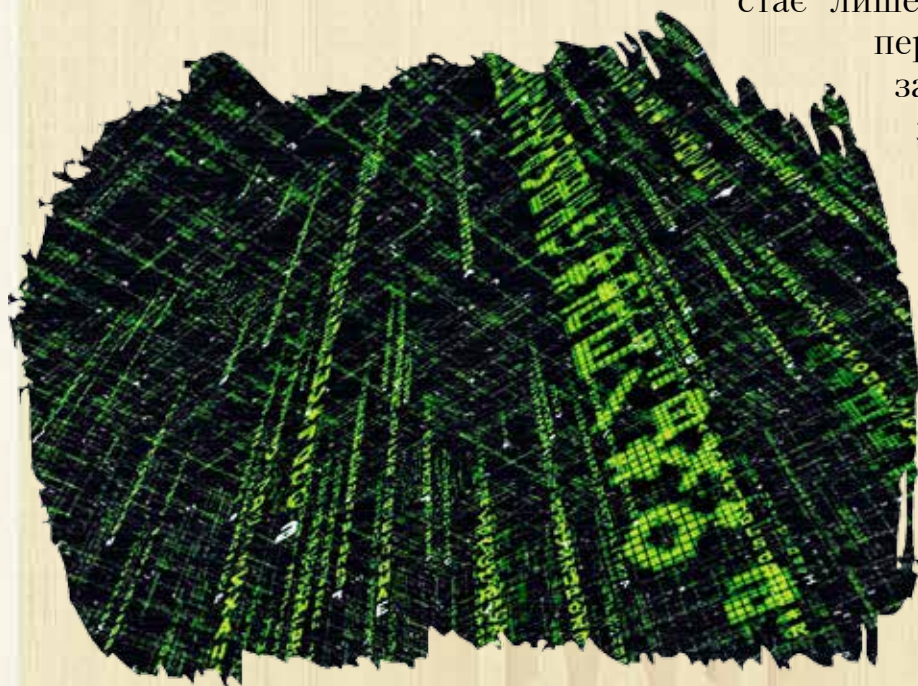
заволодіти якомога більшою територією, тож у зіткненні інтересів народжуються війни. Війна – це битва або за збільшення території, або ж у необхідності захисту того, що є. І ця битва така ж безперервна, як і саме життя. В залежності від умов змінюється її зміст і характер, навіть тоді, коли ми говоримо про мир. Ця битва йде не лише на фізичному плані, а й в сферах розуму і духу, і протікає за тими ж принципами, що й попередні.

Остання із розглянутих битв породжує ще одну світову битву, в якій теж ніколи не буває ні переможця, ні переможеного: між добром і злом. Щоб ближче познайомитись з «добром» і «злом», згадаймо про морально-етичні кодекси, за якими живе та чи інша частина суспільства. До морально-етичних кодексів входять принципи, що дозволяють перебувати в організованій у систему (країну, церкву, партію, мафію тощо) громаді у вигляді стійкої, життєздатної форми. Саме ці принципи і є «добром» для даної системи, бо цементують її і забезпечують стійкий розвиток. Іншими словами, все, що добре для людини чи сукупності людей, – то «добро», а все, що заважає збільшувати територію життєдіяльності, – то «зло». Навіть Всевишнього люди розділили на дві постаті: за все добре для людини відповідає Бог, за все, що шкодить і заважає, Сатана. В дійсності поняття «добра» і «зла» відносні, бо що добре для одного, те недобре для іншого. Згадайте, як приклад, деякі імена героїв імперської Росії, за походженням неросіян. Це перш за все ті, хто зрадив свій Рід, свій етнос і вірно, як пес, служив новому господарю. В той же час ті, хто були лицарями і захисниками свого Роду і етносу, отримували в межах імперії клеймо бандитів, зловмисників, негідників, бо для імперії «добром» були перші, а інші «злом». Вовк, що поцупив з вашого табуна вівцю, є зло, яке треба знищити; а тварина, яку вбив мисливець, – то «добро», то йому Бог дав. Тож до того часу, поки йтиме вічна битва за територію життєдіяльності, буде йти і битва між «добром» і «злом».

Скажете, може, можна було створити світ без подібних битв? Може, й можна. Ми знаємо лише той світ, в якому живемо, а як побудувати інший – ніхто не розповість, бо з людей там ніхто не був. Але не буває поганого без гарного. Вічні світові битви це й механізм регулювання життя

в межах взаємного гармонійного розвитку в обмежених системах. Шпаки з'їли гусінь, змінився запас їжі, стало менше шпаків, вони не встигають поїдати гусінь і її кількість зростає. Ростає і кількість шпаків, які знову з'їдають майже всю гусінь, і так без кінця. Щодо людей, то майже всі знають, що розум і винахідливість людини зростає лише при доланні

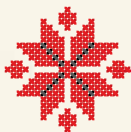
перепон, у битві за територію життєдіяльності. Те ж стосується і організованих громад, і цілих країн. Пам'ятаєте вислів «добрими нами і рами вимощена дорога в пекло»? Тож скільки «до-

бро» принесло в світ «зла», а «зло» «добра»? Праця для людини «ярмо», та без неї вона опускається до тваринного життя...

Звичайно, все, про що йшла мова, можна назвати битвами чи війнами, а можна не називати. Але якщо хтось вам буде доводити, що війни богопротивні, що всі люди брати і сестри, то придивіться до нього: чи не представник вовчої зграї в овечій шкурі перед вами і яку мету він переслідує? Тим паче, що найжорстокіші і найкривавіші зlodіяння творились і творяться під іменами Мойсея, Христа і Магомета, а під лозунгами інтернаціонального братерства миру, свободи і рівності найчастіше ховаються «вовки серед овець».

РАДЖА

Життя кожної людини нагадує незораний лан, по якому біжить і біжить стежка його буття. Найчастіше людині зручніше ходити по стежці, вже протоптаній іншими, бо кожен розуміє, як важко йти там, де не ступала людська нога. А ще гірше йти стежкою, по якій пройшли тисячі людей і яка вже давно перетворилась на битий шлях, повний пилу чи багнюки. Битий шлях швидше нагадує яр, вибитий ногами та колесами, з крутими схилами, з якого майже неможливо звернути в іншому напрямку, аж поки не доберешся до розгалуження чи перехрестя. Більшість людства так і котиться битим-розбитим шляхом, не шукаючи іншої стежки і, тим більше, не роблячи жодної спроби її протоптати. Надійніше і спокійніше жити, як усі, бо хтозна які несподіванки і небезпеки чатують там, за узбіччям, а тим паче десь там, за обрієм.

Та якою б не була стежина людської долі, на ній завжди є свої особливі місця, дні, події, що запам'ятовуються на все життя. Більше і довше пам'ятаються події дитинства, коли дитина робить перші кроки і коли її стежка нагадує струмок, який з часом перетворюється на ручай, що впадає в річку, а та біжить, як отой битий шлях, до моря, де все стає однорідним і однаковим і де майже нічого згадати.

Одна з таких подій відбулася у п'ятдесятих роках минулого сторіччя, коли я ще ходив до школи. Було це влітку, доволі пізнього вечора, коли батько покликав надвір маму і попросив подивитися на небо. Я і старші сестрички ще бавилися у дворі, але теж зацікавилися, що там показує татусь мамі. Те, що ми побачили, нічим особливим для нас, малечі, не здавалось, хоча й бачили таке вперше. На північний захід, над хатою, в променях сонця, що вже зайшло, на тлі вечірнього неба виднілось щось схоже на віник. Ручкою віник був повернутий до сонця, а нижньою

частиною – в протилежний бік. Такого дива ми ще не бачили, а тому почали прислухатися до розмови батьків.

«Отой віник, – показував тато, – люди кажуть, називається «камета». І сповіщає вона людство про переміни на Землі і про великі неприємності, що його очікують. Може, то звістка про нову війну, може, про яку-небудь чуму, може, про природні катаклізми – як от засуха та голод. Але нічого доброго вона не віщує, бо навіть назва у неї погана: каркає та ще й мете-підмітає...» Батьки замислились, дивлячись на «камету», а потім мама почала свою невелику розповідь, яку я пам'ятаю до цього часу, хоча відтоді минуло більше ніж півсторіччя.

«Колись, ще в дитинстві, коли я була зовсім малою, мій тато розповідав нам усілякі казки, історії й небилиці. Одного разу, дивлячись на вечірнє небо, він указав нам на велику яскраву зірку, що сяяла на заході, там, де тільки-но заходило за обрій сонечко. Цю зірку, сказав він, називають «Зоря», або «За-Ра», тому що вона слідує за Сонцем або ж біжить поперед нього, як це буває вранці. Зірка ця особлива, на відміну від зірок, що не змінюють свого місця на небі. Вона завжди мандрує серед зірок, але, як той пес, далеко не відбігаючи від свого господаря Сонечка-Ра».

- А ще є такі зірки? – питаємо ми.
- Так, – відповів тато. – Але, мандруючи небом, вони мало відрізняються від зірок і менш помітні, окрім червоного Марі, яскравого Патера та неспішного Тура.
- А хіба немає ще яскравіших зірок за Зорю? – допитуємося у тата.
- Може, й бувають, – помовчавши, сказав тато. – Наше прізвище Дорошенки і походимо ми від славного гетьманського роду. Тож від мого батька, а вашого дідуса, я, ще будучи малим, чув таку розповідь.

У нашого пращура Михайла Дорошенка, як і у всякого гетьмана чи то царя, був свій віщун. Був він такий старий, що ніхто не міг сказати скільки йому років. Навіть його ім'я десь загубилось у часі, а тому козакі називали його просто «Дід». Багато чого знав і багато чого вмів Дід.

Лікував козаків травами і заговорами, вчив володінню шаблею і списом, всілякому бойовому і життєвому мистецтву. А ще дуже гарно грав на сопілці і на кобзі, знав дуже багато різних історій і казок, які полюбляли слухати козаки.

Одного разу, послухавши Діда, один із козаків сказав: «Яке ж все-таки цікаве життя і як воно швидко змінюється. Донедавна не було ні рушниць, ні гармат. А сьогодні без них і носа не потикай до бою. Цікаво, як то воно буде через десять років або через сто? От якби можна було заснути і прокинутись через кілька століть та подивитись на те, що там буде?! А може, ви, Діду, знаєте, що нас там очікує?»

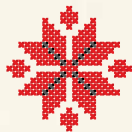
- Я так давно живу на світі, що й сам загубив відлік свого часу, – відповів Дід. – Багато чому я навчився сам, багато чому навчився від людей, а ще більше від свого діда. Як ото заглядати в минуле чи зазирати в майбутнє. Але якщо минуле незмінне, чітке і зрозуміле до дрібниць, хоча теж губиться у часі, то майбутнє – воно як у тумані. То чітко побачиш якусь дрібницю, а всього іншого не видно, то досягнеш усе цілком, але розмитим, нечітким і незрозумілим. Якось, коли мені самому стало цікаво заглянути «в минуле» і «в майбутнє», моєму зору привиділись дуже незвичні речі. Важко сказати, коли це відбулось у часі, але те, що я побачив, нагадувало чи то казку, чи то сон, бо на небі світили два Сонця. Одне світило вдень, а друге разом з Сонцем то вдень, то вночі і майже не рухалось серед зірок. Лише за багато років можна було помітити зміну його положення. І було воно якимось тьмяним, червонуватим, як не зовсім розпечене залізо, або як вугілля, що догоряє. Було воно значно менше за нинішнє наше Сонце, але теж гріло, хоча й не так сильно. А ще, на відміну від Сонця, воно з часом міняло свої розміри: спочатку зростало, а потім почало зменшуватись. І поки його можна було бачити, на Землю навалились всілякі нещастя: урагани, землетруси, повені й засухи, нечувані хвороби... І звали одні люди те темне Сонце «Не-Ра-да», а інші «Ра-де-жах», або «Раджа». Та через деякий час Нерада почала зменшуватись, а потім і зовсім зникла. І все пішло, як і раніше...

Побачивши таке, мені стало цікаво, а чи не очікує нас щось подібне в майбутньому? – продовжував Дід. – І те, що я побачив, дуже нагадувало перше видіння. Знову на небі з'явилась «Нерада – Раджа», а на Землі все почало змінюватись. Почали коротшати дні і ночі, людям дошкуляла спека і постійні карколомні зміни в погоді, землю розривали страшні землетруси, вулкани затьмарювали небо попелом і димом. Скуті холодом землі ожили, а живі перетворились у розпечені пустелі. Життя поступово переміщувалося до маківок Землі. І хоча люди тоді вже навчилися літати, як птахи, й уникати багатьох бід і лиха, та все рівно багато людей загинуло, і Земля дуже спустошилася...

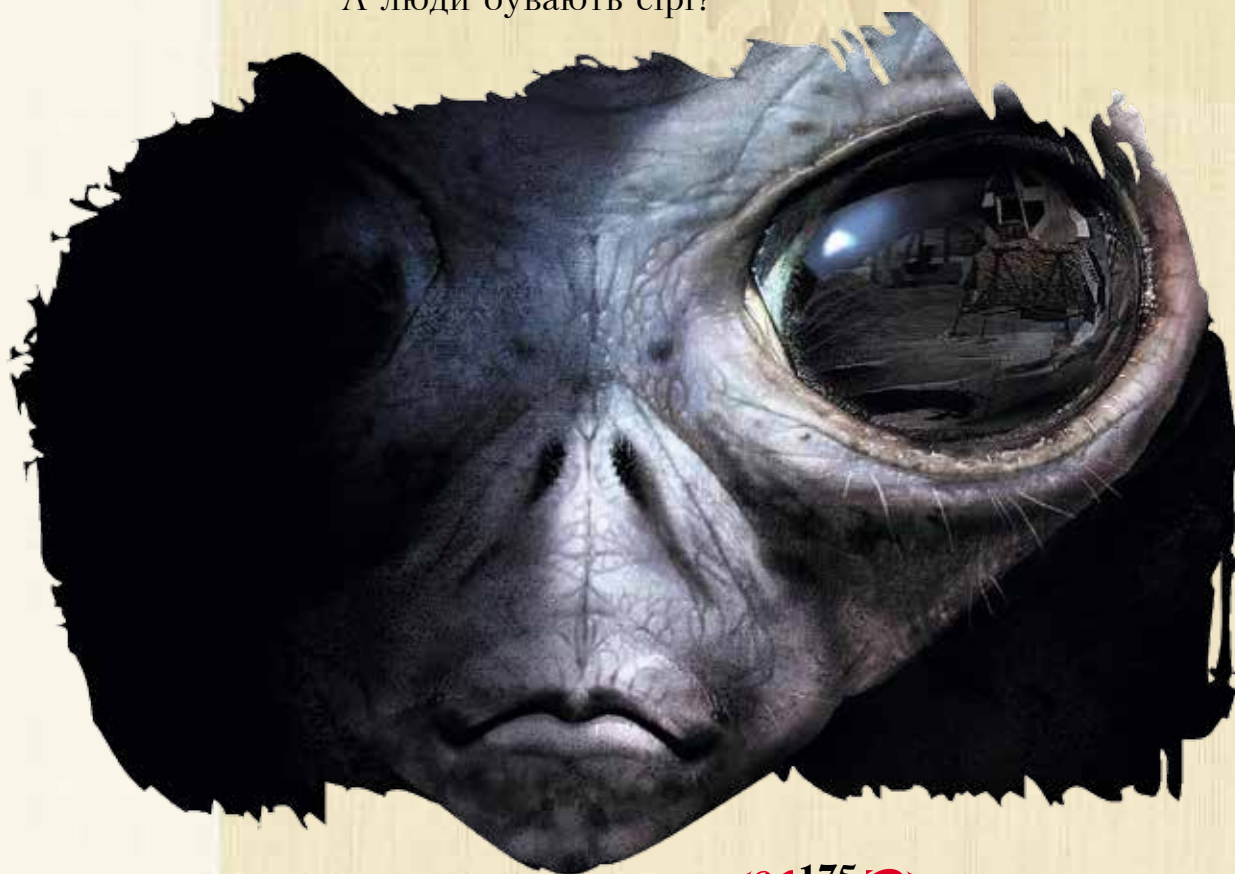
- А що далі було? – почали питати козаки.
- А далі все потонуло в тумані. Можу лише сказати, що, мабуть, колись знову на Землю прийде Раджа й принесе великі переміни, а з ними й великі негаразди не лише для людей, а й для всього живого...
- Ось таку переповідку з тих часів чує наш Рід. А щодо «камети», – продовжувала мама, – то говорять, що то гінці Неради, а люди, побачивши «камету», нераді баченому, бо, навіть не розуміючи того, бояться, що знову до Сонця і, звісно, до Землі повернеться Чорне сонце і наробить багато лиха. Не просто ж так незвану гостю назвали наші пращури Сонцем жаху – Раджою».

Можна було б просто послухати цю історію та й забути її як незвичну казку. Але, як дізнався я пізніше, згадки про Чорне сонце існують у багатьох народів, а у тибетців навіть є релігія «Бон-По», релігія «Чорного сонця». А ще махатми (вчителі) Сходу говорять про друге сонце, яке людство незабаром побачить на небі. І може, в дійсності комети є посланцями Раджі і його передовим загonom? А так це чи ні – покаже майбутнє.

СІРІ

- Діду?!
- Що, синку?
- А чому люди кажуть, що в темряві всі істоти «сірі»? Хіба може бути наш чорно-білий Мурко сірим?
- Звичайно, ні... Але ті, хто живе увесь час у темряві, стають сірими. Подивись на мишей, на кажанів, на пацюків, які виходять із землі на полювання лише вночі. А ще у них особливі очі, дуже великі, іноді навіть прикриті тоненькою плівкою, щоб бачити лише те, що «тепле», те, що «видно» в темряві. Окрім того, коли навколо темніє і немає сонячного світла, все сприймається нашими очима як «сіре».
- А люди бувають сірі?

- У темряві так. Хоча подейкують, що дійсно існують сірі чоловічки.
- А де вони живуть? І чому їх ніхто не бачить?
- Кажуть, що живуть вони під землею, а на світ Божий не виходять, бо бояться Сонця і людей. Та іноді вночі вони виходять на поверхню, щоб подивитися, що тут коїться...
- А де ж їх нори? Може, то все люди вигадали?
- Щоб їх не помітили, вони виходять через печери, колодязі, провалені могили та інші отвори, зроблені й залишені колись людьми. А що стосується того, чи дійсно вони існують, то послухай, що кажуть люди.

Якщо вірити казкам і легендам, то існує ще й четверта раса людей, яку умовно можна назвати «сірою». Ця раса не є самостійною, а відгалуженням чорної, яке відокремилось від останньої близько 65000 років назад під час зледеніння Землі, коли частина чорної раси перейшла на підземне життя. З часом «люди Землі» зазнали великих змін. Вони стали менші зростом (їх висота близько 70–90 см), шкіра набула лускоподібного вигляду; очі, пристосовуючись до інфрачервоних теплових потоків світла, стали дуже великими, змінилися й інші частини тіла. Більше того, вони стали чоловіко-жінками «і можуть розмножуватись» як одноосібно, так і двоосібно. Мешкають «сірі» в підземних містах, в основному, на глибинах з температурою близько +35 °С при власній температурі тіла близько +40 °С. Харчуються в основному рибою та істотами, що можуть жити у воді за умов відсутності сонячного світла. Кількість «сірих» сягає кількох мільйонів чоловік. Їх основні поселення знаходяться в районі Південної Африки й Антарктиди та в прилеглих океанічних територіях, хоча є поселення і в інших частинах земної кулі. Практично всі поселення пов'язані між собою підземними шляхами і комунікаціями. Незважаючи на незначну чисельність, «сірі» не лише зберегли багато чого з досягнень дольодовикових цивілізацій, але в деяких напрямках просунулись далі, ніж людство, в тому числі в розробці і використанні літальних апаратів для польотів у космос, що стартують переважно «з-під води». З людством «сірі» не контактують через радіацію Сонця на поверхні Землі, яка для них

нині є майже смертельною, а також через необхідність таких контактів з боку людства для самого існування «сірих».

І, нарешті, завершуючи розповіді про країну «сірих», необхідно згадати про вплив різних стихій на різні частини людства. Так, жовта раса народилася під впливом стихії води, чорна – повітря, біла – вогню, а «сіра» – землі. Тож ці стихії є найчастіше головним інструментом-знаряддям у відносинах між зазначеними расами. Кажуть, що дух жовтої раси воює потопами, повеннями, засухами; дух білої раси – вогнем, блискавками, пожежами; дух чорної – ураганами, вітровіями, спеками і морозами, смерчами. А от дух «сірих» – зміною поверхні Землі, родовищами копалин, підземними ріками, вулканами і землетрусами та тому подібним арсеналом. Може, тому й називають «сірих» ще «гномами» або маленькими.

Оце така, синку, історія з «сірими». А чи є вони, чи то так вигадали люди, поживемо, побачимо...

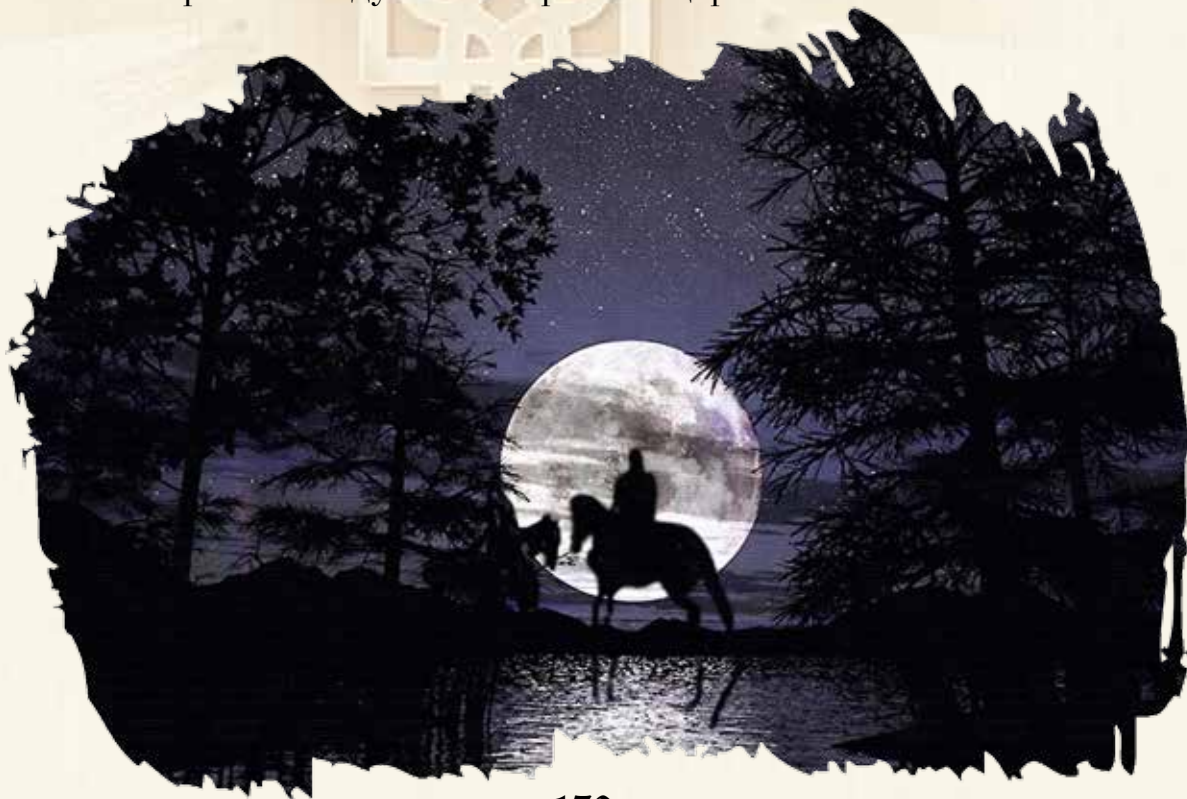
ЛУНА-ЗВАБА, АБО ЛЕГЕНДА ПРО МІСЯЦЬ

Ви коли-небудь чули про «коридор дзеркал»? А ще: чи знаєте ви, чому місячне світло називають «мертвим»? Не чули? Не знаєте? То ж слухайте...

Жили-були два брати. Статурні, дужі, спритні, по-чоловічому красиві. Як і всі парубки, ходили на вечорниці, залицялися до дівчат, а от одружуватись не поспішали. Все шукали собі таких дружин, щоб і красиві, і розумні, і хазяйновиті були, і, зрозуміло, щоб кохали своїх чоловіків безтямно. Чи зустріли б вони колись своїх суджених – невідомо, якби не одна подія...

Якось одного разу, коли поверталися брати додому, їм трапилася дивина. Було це на повному місяці, на вершечку літа. А ви, сподіваюся, добре знаєте, що такі ночі в Україні нагадують зачароване царство – анішелесь! Все

начебто живе, а стоїть, немовби закам'яніло... Навіть голосно говорити якось не те що незручно, а швидше не до часу. А може, щось інше зупиняє ваш голос?

Інша справа гуртом співати!

Ідуть собі брати, пісню доспівують, що на вечорниці не доспівали, і чують, що їм немовби хтось підспівує. Замовкли, а голос чути, і лине він десь від річки. Перезирнулися парубки, та й пішли на той голос. За вербами, що біля річки, блищить на воді місячна стежка. А по тій стежці, уявляєте, ходить дівчина. І така ж гарна, що аж дух захопило у братів. І співає так, немовби чарує. Дивляться парубки – людина ходить по воді! І на русалку не схожа, бо у русалок, кажуть, нижня половина тіла риб'яча. А дівчина так приязно посміхається, такими очима дивиться, що миттєво парубки закохалися по саме нікуди! От старший і питає дівчину: «Як тебе звати? Звідки ти така, що ми тебе не те що ніколи не бачили, а навіть не чули про тебе?».

– Кличуть мене, – промовила дівчина, – Луна. Нетутешня я, я – звідти...

І показує на Місяць. Ще більше здивувалися брати: як це з Місяця? Впала звідти, чи що?!

– Не впала, а прийшла... По місячній стежці...

– А навіщо ти сюди прийшла? – питає менший. – І що ти там робиш, на Місяці?

– Місяць – це моя домівка. Там мій світ, хоч народилася я на Землі і тато мій тут.

– А де ж твоє село і де твоя родина?

– Мій тато цар над усіма земними світами. І живе він не у вашім краї, а далеко-далеко...

– То чому ти заблукала сюди?

– Багато на Землі чоловіків, але таких гарних, як ви, немає. Я давно помітила вас, і за першої ж нагоди спостерігаю за вами, бо причарували ви моє серце. А сьогодні мені так захотілося побачити вас хоч раз ближче, що не витримала і прийшла.

Чому сьогодні? Тому що найкращий шлях на Землю на повний місяць. І прийшла я не просто один раз на вас подивитись, а за тим, щоб бачити вас щомиті, щоб ви кохали мене, а я вас! Щоб ваше життя стало життям в Раю кохання навіки-вічні!

Вона говорить, а хлопці зовсім розум втратили: за такою звабливою красунею не те що на край світу, а будь-куди йти готові, хоч в рай, хоч в пекло! А дівчина манить їх: ідіть-ідіть, не бійтесь! Місячна стежка міцна, то ж ставайте на неї і підемо все вище й вище! Ідуть брати до води, зупинитися не можуть, ось-ось стануть на місячну стежку...

Може б, і стали, та біля самої води несподівано прямо перед собою побачили свою бабусю, яку вони колись дуже любили, але яка померла уже кілька років тому. Торкнулася рукою бабуся одного брата, потім іншого, і немовби облуда у братів з очей впала. Дивляться, а замість дівчини над водою туман змією звивається і все далі-далі по місячній стежці вгору підіймається.

– Це ви, бабусю? Ви ж померли! – від несподіванки запитав старший.

– Так, це я, ваша рідна бабуся... І хоч я померла на Землі, але душа моя жива. Після смерті душі різних людей потрапляють у різні місця, відповідно до свого земного надбання і своєї долі. Одним із таких місць є Місяць, або Місце, бо туди найбільше людських душ потрапляє. Не на поверхню Місяця, а в той місячний світ, де збираються подібні за призначенням душі. І доки душа не втілилася

знову на Землі, вона має можливість хоча б інколи, по місячній стежці, приходити на Землю, щоб подивитись, як тут живуть ті, хто був найдорожчим для них. А в разі небезпеки для рідних ще й попередити їх про небезпеку.

– Ой, бабусю, тільки-но тут була така гарна дівчина! Куди вона поділась? – питає менший.

– Цю «красуню» кличуть «Зваба», бо зваблює вона чоловіків, які заради насолод кохання готові йти будь-куди і робити будь-що, аби лише кохатись.

І в цьому бажанні для них зникають всі поняття добра, родини, людських почуттів і обов'язків. Це дуже тішить Звабу, надає їй насолоду, живить її світ. Ви, мабуть, помічали або вам казали, що на Місяці можна бачити дві фігури, що належать двом братам.

Колись, давним-давно, Зваба-Луна звабила їх до такої міри, що від ревнощів один брат заколов вилами іншого й тримає його на них. У дещо зміненому вигляді про це говориться навіть у Біблії. Як свою визначну перемогу над чоловіками Зваба-Луна саме в такому вигляді залишила братів на своєму образі.

– А чому її називають Луна, а не просто Зваба?

– Луна – це відлуння реальності, дійсності. Ви когось кличете, а коли замовкаєте, чуєте відлуння свого голосу. Кажете: «То луна!». Місячне світло не є світлом Місяця, а відлунням світла сонячного. Коли ви дивитесь у дзеркало, то бачите себе і не зовсім себе, бо у вас міняються місцями ліве й праве. Так і у відбитому від Місяця світ-

лі: живе сонячне світло перетворюється в свою протилежність, у мертве, в свого роду відлуння. Земне життя, відбиваючись від Місяця, перетворюється також у його відлуння. Тому й говорила вам Зваба, що її тато царює на Землі. Та оскільки вона лише «відлуння», то її життя тим гучніше і яскравіше, чим воно «гарніше» на Землі, бо те ж земне кохання «живить» місячне.

- Вона ще казала, що приходить на Землю краще за все на повний місяць, чому?
- Вам, мабуть, доводилося співати в по-рожній кімнаті. Як чудово звучить там ваш голос, бо там йому допомагає і підспівує луна, яка, багато разів відбиваючись від стін, залишається в кімнаті, накопичується в ній і починає звучати як реальний голос. На цьому дійстві дівчата навіть вигадали як гадати на дзеркалах.
- Як це? Хіба можна гадати на дзеркалах?
 - допитується менший брат.
- Так. Робили це дівчата наступним чином. Сідала в темній кімнаті дівчина перед великим дзеркалом і ставила між собою і цим дзеркалом менше, дзеркальною поверхнею до першого, по боках якого запалювала дві свічки. Після цього

го починала думати про свого судженого, викликаючи його до себе. Думка з уявленням дівчини про «судженого» відбивається від великого дзеркала до малого і навпаки, утворюючи «коридор дзеркал», накопичуючись таким чином до «образу», який стає «видимим» для дівчини. Звичайно, це не реальна людина, а лише її променевий образ, але сприймається очима як реальний, лякаючи того, хто спостерігає, бо з'являється неначе з якогось «потойбічного світу».

Подібне дійство спостерігається і на повний місяць, де другим дзеркалом краще за інші частини Землі слугує гладенька поверхня води. І якщо б ви ступили на місячну стежку, то ви б загинули, а ваші душі по ній помандрували б у світ Зваби-Луни. Вам, мабуть, ще дуже хочеться знати, чому місячне світло ще називають «мертвим»? Я вже казала, що у віддзеркаленому світлі ліве міняється з правим, а те, що жило, припиняє жити, стає немовби непридатним для життя, з людського погляду «мертвим». Але це «мертве» світло, накопичуючись у воді, робить її теж немовби мертвою. І якщо обробити такою водою рану, то вона «гальмує» розвиток хвороби на поверхні рани, що дозволяє їй зажити. Тому рану краще спочатку обробити «мертвою» водою, а потім «живою», напоєною світлом Сонця.

А зараз, любі мої, мені час, бо згасає місячна стежка і я маю встигнути на своє Місце, інакше блукатиму на Землі аж до нового повного місяця, якщо не заблукаю зовсім. А ваші кохані живуть на тому боці річки, в Заріччі... Бувайте...

Розтануло перед братами видіння, почухали вони потилиці та й пішли додому. Але бабусині слова не забули і наступного вечора майнули в Заріччя. І дійсно, побачили там двох таких гарних-прегарних дівчат! І куди раніше очі дивились? Буває ж таке!

По дорозі, повній пилу, неспішно крутяться колеса воза, запряженого волами. Разом з батьками, хрещеною тіткою Манькою та її чоловіком дядьком Петром їдемо до міста з нехитрим сільським скарбом. Наближається шкільна пора, і щоб купити найнеобхідніше до школи моїм сестричкам, необхідно продати хоча б що-небудь, бо грошей в хаті, як води в пустелі. Можна повимітати в хаті всі закутки – все рівно не знайдеш ні копійки. Така вона, робота в колгоспі...

Щоб добратися до міста, треба їхати годин п'ять, а вранці вже треба бути на базарі. Було мені тоді років п'ять, бо до школи ще не ходив, а в школу пішов у шість. І хоч не хотіли мене брати батьки з собою, та вже дуже просився поїхати подивитись, яке воно – місто. Виїхали години о третій ночі. На возі, окрім товару, була трава для волів, поверх якої лежало рядно, а ще одним можна було прикритися, бо під ранок було прохолодно.

Скриплять і скриплять колеса, про щось розмовляють дорослі, а я дивлюсь на зоряне небо і помічаю, як Чумацький Віз опускається все нижче до обрію, крутиться, як спиця на колесі. Питаю маму: «Мамо, а чому Чумацький Віз крутиться і ось-ось перекинеться?». Мама засміялася, та й каже: «То не Віз крутиться, а Зоряне колесо. Бачиш, там не лише Чумацький Віз повернувся, а й інші зірки теж; вони всі крутяться день за днем навколо небесної осі».

- А куди воно котиться і хто на ньому їде?
- Котиться це колесо із минулого в майбутнє, а їде на ньому Наглядач колеса.
- А якщо воно їде, то чого крутиться на одному місці? І хто такий Наглядач колеса? За ким він наглядає і що там робить? Чому його там не видно? – не вгавав я.

- Ось послухай про те Колесо казку, – каже мама. – Колись, дуже-дуже давно, тоді, коли ще не було ні людей, ні Землі, ні неба, ні Сонця з Місяцем, ні зірок, народився у Всевишнього син Сварок. Коли він виріс, то прийшов до тата і каже: «Я уже дорослий, тож хочу побудувати власний дім, власний світ. Мені хочеться, щоб він був кращий за всі світи, і щоб ти, тату, міг пишатися мною!»
- Добре, – відповів тато синові. – Я дам тобі Коло, а все інше зробиш і побудуєш ти сам.

І дав він Свароку «Свастя – Свастику», знаряддя, яке звичайне проміння – світло перетворює в світловий вихор. А той світловий вихор, вкручуючись у порожнечу, утворює в ній із неї землю і воду, повітря і вогонь, у залежності від задуму, від того, що ти хочеш створити.

- Для цього на світло, що йде від мене, – продовжив Всевишній, – маєш накладати думку, і світло понесе її в простір, і там через свастя відтворить її в будові і житті твого світу!

Взяв Сварок подарунок тата і пішов до неозорого лану своєї мами. І першого ж дня створив там перше Велике Коло, Коло нашого з тобою світу, – продовжувала розповідь матуся.

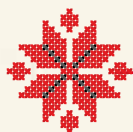
- А яке ж те Коло, де воно?
- Людина побачити його не може, а лише уявити. Ти ж бачив, як крутиться млин, доки дме вітер. Так і Велике Коло, наш світ. Він крутиться по колу, доки через нього дме вітер – дихання Всевишнього, або Дух Божий. А наглядачем Великого Кола і є Сварок.
- А що далі було? – питаю.
- А далі Сварок створив маленькі коліщатка стихій і, зібравши їх воедино, побудував Небесний Дніпро, в якому крутяться колеса зірок і планет. Всі зірки, і наше Сонце, круглі, як коло, і крутяться по колу. Ось ти дивишся на зорі і бачиш, як вони кружляють, котяться по колу.
- А що ще зробив Сварок?
- Усе, що знає людина, крутиться по колу. Літо змінить осінь, за нею зима, потім весна і знову літо. І так рік за роком кружляє Земля навколо Сонця, а само Сонце навколо Полеля (Сиріуса), і це називається роком Сонця. Полель крутиться з Небесним Дніпром навколо його осі, а сам Небесний Дніпро (Чумацький Шлях) з такими ж небес-

ними ріками-колесами навколо ще більших; точніше, навпаки, бо Місяць крутить Земля, Землю Сонце і так далі. Все, що є, живе за одним правилом: щось крутить його по «колу», когось крутить воно. Як в озері. По воді плавають гуси і качки, їх послід опускається на дно і стає добривом для водоростей; на водоростях живуть всілякі комахи, їх їсть риба, а рибу качки. Бачиш, все знову іде по колу. Ось тільки є кола, які ми бачимо, і кола, які уявляємо. Ми їдемо на возі, а він на колесах. Це видиме коло. А ще є «колеса розуму», колеса життя, колеса подій, що повторюються. І не можуть повторитись...

- А чому не можуть? Колесо ж не змінюється!
- Так, колесо залишається колесом. Але після кожного оберту з нього щось обсипається, а щось налипає нове. То пил, то грязюка... Та й саме колесо теж зношується і старіє...
- То що, і Коло Сварока постаріє і зламається?
- Так і кажуть старі люди. Поки Сварок молодий, він крутить Свастя в один бік, так як Сонце навколо Землі. І тоді все розростається, все цвіте і все буяє. А потім Сварок старіє і більше не може утримувати Свастіку в просторі: вона починає викручуватись, Велике Коло зупиняється, і всі малі теж; все розчиняється і зникає до часу, коли знову народиться новий, молодий Сварок і не побудує новий світ.
- А коли це буде? Може, завтра?
- Та ні... Як ніхто не бачив часу початку нашого світу, так ніхто не побачить і його кінця... Це станеться тоді, коли не буде не те що людей, а навіть Землі і Сонця...
- А людина може отримати в подарунок таке «Коло-свастя», щоб могла робити все, що їй заманеться?
- Такого, як у Сварока, ні; бо інакше вона була б богом. Але робити малі колеса вона може, як і користуватись ними. І ти, коли виростеш, теж будеш творити – робити колеса свого життя...

За час розмови непомітно сплинув час, потьмяніли й розтанули зорі, з-за обрію викотилось червонувато-жовте сонячне колесо і покотилось по небу, починаючи і продовжуючи колесо нового дня. На те воно й «Колесо».

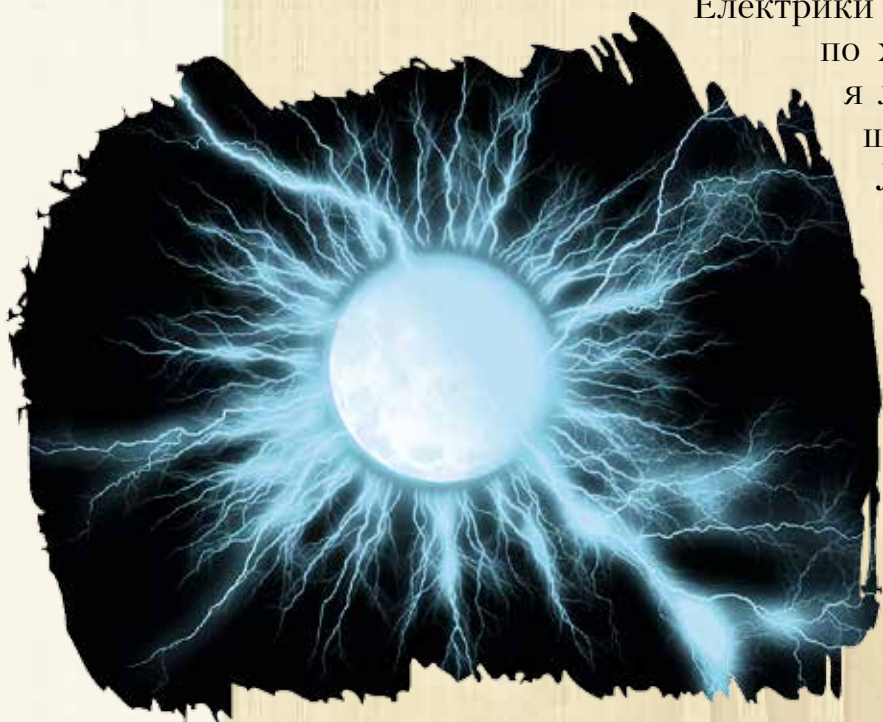
КУЛЬОВІ БЛИСКАВКИ

Було це диво зі мною в дитинстві, влітку, в обідню пору. Шкільних канікул, як це розуміють сучасні діти, тоді не було. Нині канікули це можливість займатись тим, що хочеться, або просто байдикувати, бо бідна дитина чи то від праці, чи то від лінощів власного розуму страшенно втомилась. Для сільських дітей канікули були лише зміною одного виду праці на інший. Найчастіше головним обов'язком влітку було «пасти корову». І не лише свою, а ще й одну або кілька чужих, щоб заробити «копійку» на якусь одежину, на зошити та олівці. Лишень зійде сонце, як уже треба гнати скотину на ярок. З собою, окрім дубця для корови, щоб не лізла в шкоду, нічого. Ні іграшок, ні книжок, ні шматка хліба. Замість іграшок було все, що тебе оточувало. З квітів можна було сплести вінок, з лози або осоки якесь інше дитяче диво, зробити лук і помірятись влучністю, а одночасно поділитися «страшними історіями», як то: «на байраках, після грози, лежали шматки чогось схожого на холодець, а потім воно розтало»; «на Шкроботах, у Марійки, вночі лялька заговорила і сказала, що осені не буде, а зразу настане зима і буде страшний голод, а за ним війна». Коли ж нікого з товаришів поруч не було, то можна було спостерігати за сонцем, як воно то зникає за хмарами, то знову виринає, за дощовими штанами з хмар та блискавками, за птахами, різними комахами й істотами, шукати їстівні рослини і корінці, бо їсти хотілось завжди, викопувати мед земляних бджіл. Іноді, коли гарна паша й корови не лізли у шкоду, можна було пограти «в хованки», у «війну», в куховарство та інші дитячі й скопійовані у дорослих ігри. Вільний час, якщо знову батьки не заставляють щось робити, був лише в обід.

Сталося те диво після обіду, коли почали виганяти корів на пастівень. День був спекотний, а по обіді де-не-де з'явили-

ся невеликі грозові хмари. Одна з них краєчком зачепила наш хутір і припустив «сліпий» дощ: це коли світить сонце і йде дощ. Ось тут я й побачив перед собою електричну лампочку, точніше, сяючу кульку, схожу на лампочку.

Електрики тоді по селах, а тим більше

по хуторах не було, тож бачив

я лампочку лише в МТС (машинно-тракторній станції).

Лампочки мені дуже подобались, і я мав би за щастя мати таку іграшку (бо тоді, окрім саморобних, ніяких іграшок не було взагалі; все, що потрапляло під руки, те й було іграшками).

Побачивши «лампочку», я побіг за нею, а вона – від мене. Гнався я за нею метрів сто, аж поки вона не пришвидшила рух. Затим «лампочка» почала підніматися вгору та й «розта-

нула». Мені було дуже шкода, що я не наздогнав її. І лише пізніше, коли вже вчився в семирічці і мені потрапили до рук книжечки про «незвичайні небесні явища», я взнав, що то була «кульова блискавка». Тривалий час я розшукував літературу про «кульові блискавки», робив спроби розібратися в їх природі, та окрім того, що їх можна отримати штучно, нічого по суті нового не взнав. Правда, в штучних блискавках була одна вада – вони швидко «гасли». А ті, що виникали під час грози, жили набагато довше і часто поводити себе всупереч законам фізики. Іноді взагалі здавалося, що то не «блискавки», а якісь розумні істоти. Вагомості останній думці надавали слова знаменитої ясновидиці Ванги, що їй інформацію про те, що було і буде, надають живі вогняні кульки, а також спостереження багатьох очевидців, які стверджували, що «візерунки на полях» роблять кульові блискавки. Та не прості візерунки, а надзвичайно складні, геометрично неповторні, через які вони немовби хочуть передати людям якусь інформацію. А може, то вони так

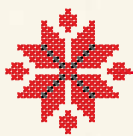
«жартують» з людьми, залишаючи їм «головоломки»?

Звичайно, людині важко уявити життя не таким, яким вона сприймає його через свій особистий досвід. Але, зважаючи на те, що весь Всесвіт живий і розумний, маємо говорити не лише про життя в біологічній формі, що будується на хімічних джерелах енергії.

Жоден закон не забороняє говорити про те, що скільки існує видів енергії, стільки існує й форм життя; звичайно, за умови наявності відповідного, постійного, впродовж тривалого періоду часу джерела енергії. Для підтримки «життя» кульової блискавки потрібне постійне, потужне джерело електромагнітної енергії, що може існувати на Сонці, на планетах, близьких до Сонця (наприклад, на Меркурії), або на таких, де «грозові» явища практично безперервні (в атмосферах Венери та Юпітера). На Землі подібні умови виникають епізодично, а тому про постійне перебування подібної форми життя годі говорити. А ось тимчасово, в якості «дослідників» і «туристів» «вогняні істоти» залітати можуть. Між іншим, як і з «паралельних» земних світів також.

У поведінці кульових блискавок дуже багато цікавого, але найцікавіше те, що вони можуть «розсипатися» на менші, окремі кулі і, «помандрувавши», знову зібратися в єдине ціле. Чи не нагадує ця форма життя мурашник або бджолиний рій? Але, на відміну від останніх, вони, об'єднавшись, втрачають особистість і стають «єдиною» істотою. На відміну від біоістот швидкість «обробки інформації» і «думки» у «електромагнітних» дорівнює швидкості світла, тобто «блискавична», а тому варто згадати слова Клізовського про різні форми життя, почуті ним під час подорожі по Тибету і Гімалаях від мудреців Сходу.

ВСЕСВІТ ПО КЛІЗОВСЬКОМУ

Провидіння Боже для користі людської скрило світ «невидимий» від погляду людського, щоб той не був прикладом зла, розтління і самознищення Людства.

Преподобний Іоанн Кассіан Римлянин

Світ ментальний – це світ думки і форми, де думка і форма невід’ємні одна від одної, де думка є форма, а форма є думка.

Світ астральний – світ почуттів, світ форми без думки, світ зафіксованих миттєвостей.

Світ фізичний – це світ об’єктів, мертвих, розрізнених, конкретних.

Ментал є мислеформа (думка – форма), астрал є форма думки, фізичний світ є форма без думки.

Простір і час – це арена фізичного світу. В Тонкому світі простір і час гублять свою розділену суть. Мешканець Тонкого світу сам створює і простір, і час, і сам їх знищує. В силу цього всі явища і речі сприймаються в Тонкому світі інакше. Там всяка суть і всяка річ прозорі і видимі зсередини і ззовні однаково. Там немає перспективи, понять далеко і близько, тому що все доступно зору. Це світ ілюзій, бажань і поривань. Тут людина все створює думкою і сама є форма своєї думки, світ ілюзій приймає подобу її бажань і поривань. Всі ці ілюзії, створювані мешканцями Тонкого світу, є такими ж реальностями, як в нашому світі об’єкти і речі.

Тонкий світ – світ наслідків для світу земного. В Тонкому світі кожний пожинає те, що посіяв у земному. Тонкий

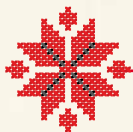
світ (астральний) самоосвічуваний. У ньому мешканці самі джерела світла і освічують простір свого помешкання. Він побудований так, що кожен мешканець може відвідувати більш низькі світи, але без відповідного розвитку вище піднятися він не може.

Маракара найбільш важке місце в нижчих шарах Тонкого світу. Тонкий світ – це безмежні фантазії земного світу. Саме в Тонкому світі усвідомлюється, що думка – це все, що своєю думкою ви створюєте свою долю і долю інших, що думка створює і руйнує, підносить й опускає в безодню. Земна мова в Тонкому світі замінена мовою почуттів. Тонкий світ – як «наркотик», але він лише зв'язуюча ланка між світом земним і вогняним.

Світ вогняний – це світ світла, світ кольоровий. Там світло зустрічається зі світлом і кожна річ вміщує у собі і бачить все в іншій. І все є скрізь, і все є все, і кожна річ є все. І сяйво безмежне, тому що все велике і навіть те, що мале, теж велике. І Сонце вміщує в собі всі зірки, і кожна зірка є Сонце й інші зірки. В кожній своя особлива властивість, і в той же час всі речі видимі в кожній. І зміст кожної речі є розум і сама вона розум. І кожна частина завжди походить з цілої, і є в один і той же час і частина, і ціле. І хоч вона дійсно постає як частина, але той, у кого гострий зір, побачить її як ціле (Плотін, священна книга Тота).

Щоб досягнути царства Світла і проникнути в межі Світу вогняного, необхідно скинути з себе всі грубі види матерії і вбратися в Світло, необхідно стати Світлоносним. Найважче це благословення Світу вогняного; такий важкий цей вхід, що здається найменша наша клітинка не в змозі перенести цей Світ захоплення. Якщо в Тонкому світі думка створює, то у вогняному вона блискавична і зрікається від всіх мір земних, там Світ Сьомий. У Світі вогняному всі структури світлові. І той, кого вважають нікчемним, нікчемним і залишиться. Для нікчемності немає ходу туди, де мешкають могутні Вищі Сили. Всякий зі Світу вогняного говорить: «Не займай Мене», бо Тіло земне згорить від дотику до Істоти вогняної.

ВІЙНА І МИР

Жив собі чоловік, мав гарну сім'ю і добрих сусідів, та почалася війна, забрали його до війська, де він і загинув. Полетіла його душа у Вирій, до самого Роду. Прилетіла, стала на терези долі, щоб дізнатися про свій подальший шлях. За його добрі справи, за чесне і порядне життя підняли терези душу до Раю, туди, де вже мешкали й інші душі родичів, що закінчили шлях земний, а нового Рід їм ще не визначив. І хоч гарно жилося чоловічій душі в Раю, та не давали їй спокою думки про сім'ю і дітей, про несправедливість на шляху земному. Чому одні живуть собі і горя не мають, а інших посилають на війну, вбивають, залишаючи родину напризволяще? Мучили її подібні думки, мучили, не витерпіла чоловікова душа і, не чекаючи, поки буде визначений і готовий для неї новий Шлях Даний, її нова Доля, пішла до Роду.

- Чого прийшов? – мовив Рід. – Коли будеш потрібним, сам тебе покличу. Не бідкайся за своєю родиною, я сам про неї потурбуюсь. Не твоя вина, що твій шлях земний закінчився до часу. Минеться лихоліття, і ти знову повернешся на Землю.
- Але ж то буде інший час і там я не побачу ні коханої дружини, ні дітей, ні батьків! – мовив чоловік.
- Дійсно, наступного разу у тебе буде не лише нова сім'я, а й нове місце перебування. Але залишиться те ж саме родове дерево, і майже те ж саме призначення, що й було. Щоб виконати призначене тобі, ти маєш народитися на своїй родовій гілці. Саме вона може дати придатне для тебе тіло і можливість виконати призначене, пройти до кінця свій Шлях Даний.
- Однак і в наступному житті через нову війну чи щось подібне я знову не зможу прожити своє життя! І тоді що?
- Ти будеш іти на Землю стільки разів, скільки буде необхідно, щоб ти, і подібні до тебе за призначенням, завершили свою місію... Кожна душа живе стільки, скільки часу потрібно для виконання справи, яку треба вирішити. Правда, іноді буває так, що за деяких обставин чиясь душа не встигає відпрацювати свою частину в спільній справі і за неї це зроблять ті, хто поруч. У такому випадку душа може отримати або новий шлях, або ж має чекати в запаснику своєї придатності, сподіваючись на майбутнє втілення.
- А може бути так, що душа загине раніше, ніж завершиться її справа? Чи навпаки – стане безсмертною?
- В якійсь мірі життя Роду можна порівняти з життям дерева, а

людину – з його клітинками. Одні клітинки мають скласти основу стовбура, другі – коренів, треті – бруньок, з яких проростуть нові родові гілки, четверті – листя, п'яті – насіння і так далі. Клітинка стовбура має існувати, доки живе дерево, а клітинка листя – лише один сезон. Клітинка насіння, в залежності від ситуації, може прорости і стати новим Родом, а може загинути відразу, так і не втілившись у життя. Безсмертного ж взагалі не існує. Кожен Рід, яким би він могутнім не був і як би він не розрісся, рано чи пізно вичерпує як внутрішні, так і зовнішні можливості. Ті ж клітинки стовбура можуть тримати дерево лише до певної межі, коріння – допоки є необхідні мінерали і речовини навколо для живлення і росту дерева. Все має свою територію, свій час і своє призначення... Навіть Світ, в якому ми існуємо, теж має свій час і свої можливості.

- А який час притаманний Родам, таким, як наш?
- Все залежить від призначення Роду. В цілому Роди існують від кількох сотень до кількох тисяч років. Життя Роду, як і життя будь-якої істоти, залежить не лише від задачі, яку він має виконати, а й від того, чи має він можливість рости і розвиватись. Коли поруч ростуть інші Роди, то місця, поживних речовин і сонця на всіх не вистачає, а тому за місце під сонцем іде невпинна, не на життя, а на смерть боротьба. І тоді брат стає твоїм ворогом, а ворог другом, якщо його можна використати проти свого ж брата-суперника. То що говорити про різні Роди і навіть світи?
- Невже не можна світ побудувати якимось інакше, так, щоб не було ворожнечі, щоб всі і все жило в ньому в дружбі, мирі, любові і приязні?
- Мир теж «війна», тільки інша, з іншими засобами. Чужу територію можна захопити, не вбиваючи її мешканців, в крайньому разі не відразу, а поступово, так як хронічна хвороба вбиває живу істоту. Робити можна це по-різному. Війни, як і хвороби, теж дуже різні. І в кожній війні суперник шукає твоє слабке місце, найбільш вразливе, те, в чому він має або перевагу, або уже набутий імунітет. А ще краще «заразити» жертву такою хворобою, якою вона сама себе знищила б.

– Хіба таке можливе?

– Не просто можливе! Існує багато різних засобів для цього. Як приклад – твої домашні тварини. Ти їх годуєш, доглядаєш, а коли припиняєш це робити – вони гинуть, бо самі себе доглянути не можуть. Можна «підгодовувати» не лише Роди, а й цілі країни. Можна створити такі умови, коли б небажаними стали сімейні обов'язки і діти, або щоб усі побігли за задоволеннями і припинили дбати про майбутнє Роду. Врешті-решт зробити чужий Рід своїм додатком, своїм волон, псом, конем... Щоб жив він за твоїми правилами, примхами, кори-

стувався твоєю мовою і уставом твого «монастиря». Для цього лише потрібно стерти з його пам'яті, з його душі все те, що робило його особливим, ради чого і для чого він прийшов у цей світ; зробити його ніяким, простим знаряддям вирішення власних задач. Ось тому скрізь і всюди точаться безперервні війни розуму і духу, релігійні і мистецькі, моральні й етичні, видимі й невидимі.

- Але ж існують такі вічні цінності, як любов, дружба, добро, справедливість!
- На одному протистоянні світ не побудуєш. Світ будується, живе і розвивається як єдине ціле, гармонійно і взаємозалежно пов'язане. Якщо б вовки з'їли всіх гризунів, то й самі б загинули, або ж частина з них стала «гризунами»: мишами, зайцями і їм подібними. Все розвивається в єдності і боротьбі протилежностей: любові і ненависті, дружби і ворожнечі, добра і зла... І все, що існує, може сприйматись по-різному в залежності від того сприяє

воно тобі чи протистоїть. Те, що добро для одних, те зло для когось іншого, або в чомусь іншому; і завжди, щось отримуючи – щось інше втрачаєш.

Чому саме так побудований наш світ, ні я, ні боги, ніхто не знає і не визнає, бо то задум і творчість Творця цього світу. Єдине, що можемо зрозуміти, так це те, що якими б можливостями не володів той чи інший творець, від людини до бога, все рівно вони обмежені. А на обмеженій в часі і просторі території, з обмеженими запасами, мабуть, ніяк, іншим чином ніж на поєднанні протилежностей в єдності, життя і не побудуєш.

А ти, чоловіче, повертайся до нинішньої своєї райської пристані, чекай і готуйся до повернення на Землю, до нашого Родового дерева. Нині воно тяжко хворіє, але після всякої хвороби гартується не лише людина, а й родина і Рід. А тому в новому житті ти ще більше любитимеш своїх близьких, ще глибше розумітимеш і цінуватимеш життя і все дане нам Творцем!

ВОГОНЬ АРТИ, АБО ДИВНИЙ І ДЕЩО НЕСПОДІВАННИЙ ПОГЛЯД НА ІСТОРІЮ УКРАЇНСЬКОГО ЄТНОСУ

Сотні років не дає історикам спокою питання: хто такі слов'яни і де їх Прабатьківщина? Існує багато гіпотез і побудованих на них історичних версій, та, на жаль, ніхто з істориків не надає вирішального значення природничо-географічній. Якщо поглянути на земну кулю незаангажованим поглядом, то легко помітити, що жовта раса розташувалася навколо Тихого океану, чорна – навколо Індійського, а біла – на землях, що омиваються Атлантичним з відгалуженням в Середземне море. Можна також помітити, що жовта раса майже повністю займає Азію, а її дочірня гілка – червона – Америку. Чорна ж раса мешкає в Африці та в перехідних зонах між Європою

і Африкою, а також між Африкою і Азією, де проживають семіти. Біла раса практично вся зосереджена в Європі та, в «змішаному» вигляді, в Азійському регіоні від Середземного моря до Індії, захоплюючи Середню Азію, а також віднедавна і в Америці.

Розглядаючи більш детально Європу, нескладно помітити, що всі слов'янські народності сформувалися в басейнах рік, що впадають у Чорне (Руське)

море з усіх сторін, у тому числі з території Малої Азії. Скажете, що там кого тільки не було, але ніколи слов'ян. Ось тільки топонімічні назви Ор-Дани (Йордана), Рус-салиму (Єрусалима, міста білих русів), Скіфополя, Випаленого Стану (Палестини), не кажучи про Трою, засновану нашими прабатьками по той бік моря, говорять, що колись там мешкала людність, яка говорила слов'янською мовою, близькою до української. Згадайте також імена царів Урарту Руса I, Руса II, Руса III, а також ті країни в Малій Азії, в яких в різні часи мешкали і кіммерійці, і скіфи.

Переведіть погляд по мапі вправо і там побачите, що всі тюркські народи сформувались у басейнах рік, що впадають у Каспійське (Хвалінське) море. Подивившись вгору – помітите, що на ріках, що впадають у Льодовитий океан, сформувалась угро-фінська людність; на тих, що течуть в Атлантику, в Середземне і Балтійське моря, – романо-германська; а на ріках, що течуть з гірського пасма, від Кавказу до Індії – ірано-кавказька.

Як бачимо, слов'яни розташувалися в центрі Європи-Лани, де народжувались і звідки хвиля за хвилею йшли наші родичі в пошуках нових територій і джерел життєздатності та життєдіяльності. А якщо ще й згадати історію, то дійдемо висновку, що «родовим місцем», свого роду пуповиною білої раси є

територія Приазов'я, яка простягнулась від Дніпровських порогів до Кавказьких гір. На цій території розташована Кам'яна Могила (неподалік Мелітополя на річці Молочній) із найдавнішими, з відомих людству, написами протошумерським клинописом; звідси в усі боки розходились нові технології життєдіяльності і тут знаходиться центр кола, на якому розташовані духовні століці білої людності. Одночасно це територія, яка вік за віком за-

знає нищівних нападів і зазіхань з боку не лише інших рас, але й своїх власних «дітей», притому що, окрім фізичного знищення, обов'язково нищиться інтелектуально-духовна складова, перш за все світогляд і мова. У всього, що відбувається, є свої причини і свої витoki. У того, що дрібне, мале в просторі і часі, причини того ж порядку – місцеві і незначні. Дійство, що захоплює планетарні території і тисячі років, має свої планетарні і навіть космічні рушійні сили. Тим більше, що людство не живе на «безлюдному острові», вважаючи його єдиним придатним для життя помешканням у Всесвіті. На тому ж острові можуть існувати (й існують) не лише подібні до людських форм життя і розуму, а й інші, багато в чому відмінні, не кажучи про космічні форми. І кожній формі життя необхідні енергія, інформація, інші ресурси. В обмежених світах Всесвіту завжди обмежені й ресурси, а тому повсюдно і повсякчасно йде невпинна, з використанням усіх можливих засобів, від фізичних до духовно-світоглядних, боротьба за простір життєдіяльності. Тож спробуємо саме з цієї, космічної висоти, поглянути на ті події, що передували сучасному стану людності, не лише української, на нашій планеті.

Одним із найважливіших принципів будови Всесвіту є принцип «золотого перетину», за яким кожна система, що успішно розвивається, повинна мати з самого початку (на дану мить) обов'язковий запас, не менше 61 відсотка від усього необхідного для виконання задачі. І

приблизно 39 відсотків на вільний пошук докомплектуючих ресурсів у залежності від зовнішніх умов. Якщо початковий «запас» буде більшим – система буде занадто заформалізованою, погано реагуючою на зміни, немовби перебуваючою в «прокрустовому ложі», а тому нездатною до власних еволюційних змін. Навпаки, якщо збільшити відсоток на «вільний пошук», система буде

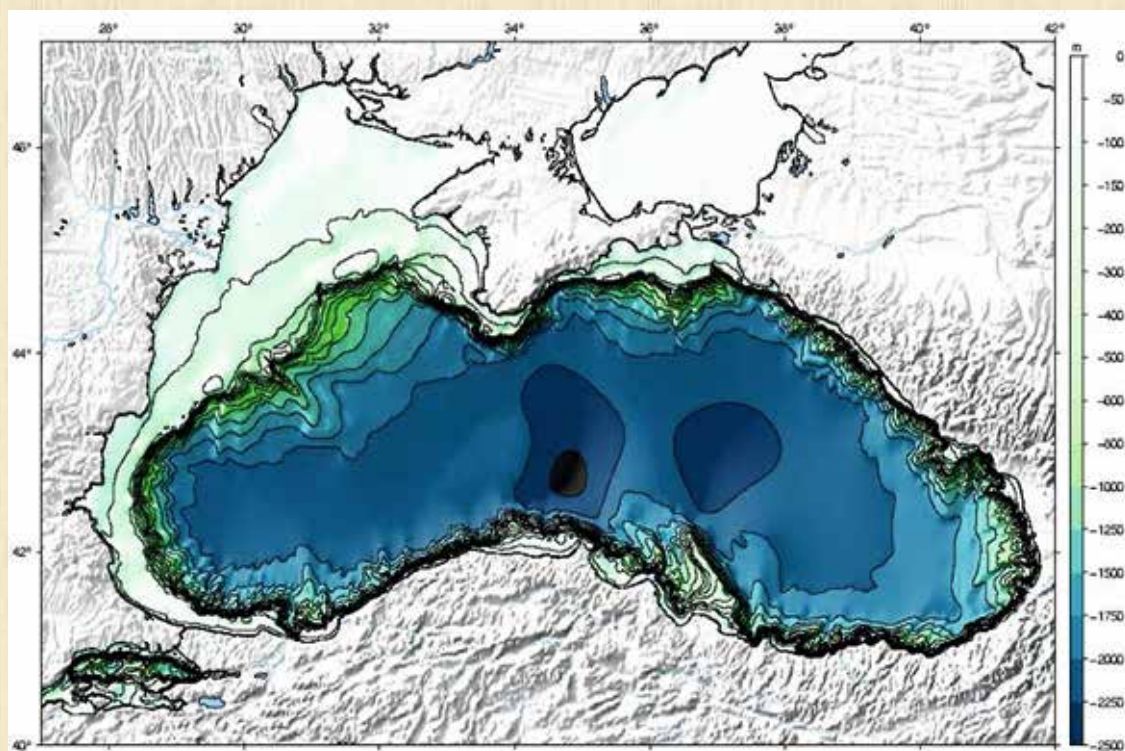
«блукати», рухатись хаотично і не виконає задачу, або ж досягне бажаного зі значним відставанням у часі. Розглядаючи час виникнення рас, можна помітити, що першою «виникла» жовта, відповідно на даний час найчисленніша раса. Особливістю жовтої раси, на відміну від білої, є «блоковість, ієрогліфічність» мислення, яка не допускає, в достатніх межах, його варіативності. Чи то для усунення цього «недоліку», чи з інших причин, але на планеті «з'являється» чорна раса, в якій «ноги бігають попереду голови». В екстремальних умовах, для миттєво-поверхневих рішень збільшення варіативності доцільно, але не для еволюції в цілому. І тоді на авансцену історії виходить біла раса, але «територія» уже майже вся розподілена і зайнята. Ніщо не може розвиватися за відсутності необхідної для цього території, і ніхто не віддасть свою територію без опору. В планетарному протистоянні кожна зі сторін, особливо слабкіша, шукає спільників і союзників, від місцевих до космічних, які, в свою чергу, мають «зиск» від подібного протистояння, зрозуміло, на свою користь. Згадаймо роль Сполучених Штатів Америки, які фінансували і озброювали як гітлерівську Німеччину, так і сталінську Росію. Нехай «чубляться» і «знесилюються» на благо США та їх гегемонії в світі. Подібні речі можна спостерігати не лише між країнами, а й між расами, особливо в часи планетарних змін, що впливають на їх території життєдіяльності...

Колись, на зорі цивілізаційної історії людства, сталася якась планетарна катастрофа, в результаті якої «пішли» під воду таємничі країни, що протистояли одна одній: Атлантида, ймовірно, населена чорною расою, і Альтланд (вона ж Арктида) з населенням білої раси. Тоді ж (?) у Тихому океані зникла під водою ще одна країна, яку умовно називають Лемурія. Чи то щось не так відбулося в еволюції людства, чи війна на Небесах, ми ще не знаємо, але в «післяпотопній» історії утворилися (хоча, можливо, були й до того) три духовно-інтелектуальних центри планети: на території Тибету-Гімалаїв жовтої раси, в Єгипті – чорної і в Приазов'ї – білої. Подібними до названих центрів є півост-

рів Юкатан в Америці (територія Мексики) та територія нинішнього Перу у вигляді залишків допотопних цивілізацій, які існували там до зміщення полюсів.

Звичайно, народження всього живого на Землі неможливе без життєдайної дії самої Землі. А от на подальший шлях того, що зростає, в значній мірі впливають зовнішні чинники. На «множини-раси» людства впливають інші земні світи, світи планет і навіть деяких зірок. Так, на інтелектуально-духовний центр жовтої раси впливає Нептун, планета і бог стихій водночас, і «Бон-По» – Чорне Сонце, зірка коричневий карлик, супутник Сонця. Цей центр отримав назву «Шамбала», від слів «шаманити» і «балу» – ведмідь. У самій назві цього центру відстежується сутність засобів, якими Шамбала користується в боротьбі за територію життєздатності до меж планети, а саме використовуючи психотехнології на космічних потоках енергії і води. Союзниками центру чорної раси виступає Сатурн, дія якого підсилюється Місяцем, і світи зоряної системи Сиріуса. В останні тисячоліття центр активності названих світів змістився в області змішаної чорно-білої людності – семітів (Вавилоно-Єгипетський центр і новий, що формується на території США). Інтелектуально-духовний центр білої раси отримав назву Огонарта, або Вогонь Арти, що

нині звучить як «Агарта», і який започаткував цю назву від Прабатьківщини слов'ян Арти, що знаходилась в області, прилеглий до Чорного моря від Кубані до Дунаю. Безпосереднім місцем розташування цього центру є нинішнє Азовське море, а союзниками Сонячні світи, світи Урану і зірок Тріти із сузір'я Оріон.

Спитаєте, а чому море? Чому не на суші? Щоб відповісти на це питання, заглибимося в часи Довкаліонового потопу, що відбувся в VI тисячолітті до нашої ери, коли в результаті різких кліматичних змін на території Європи і погіршення умов життя велика частина білої людності на чолі з «боголюдиною» Рамою мігрувала на схід і на південний схід, дійшовши до квітучої на той час пустелі Гобі і до Індостану. На території Гобі наші прабатьки заснували державу Куш зі столицею Вер. Там від Агарті отримали наші родичі сучасні технології і доступ до атомної енергії. Швидкий розвиток оріянців-арартців був не до вподоби Шамбалі, і вона приймає кардинальне рішення: знищує атомну електростанцію, забруднюючи радіацією величезні простори. Одна частина тих, хто врятувався, іде на схід, до острова Хоккайдо, куди несе елементи трипільської культури та залишки технологій і де вона отримала назву «айнів». Інша частина перетинає Гімалаї

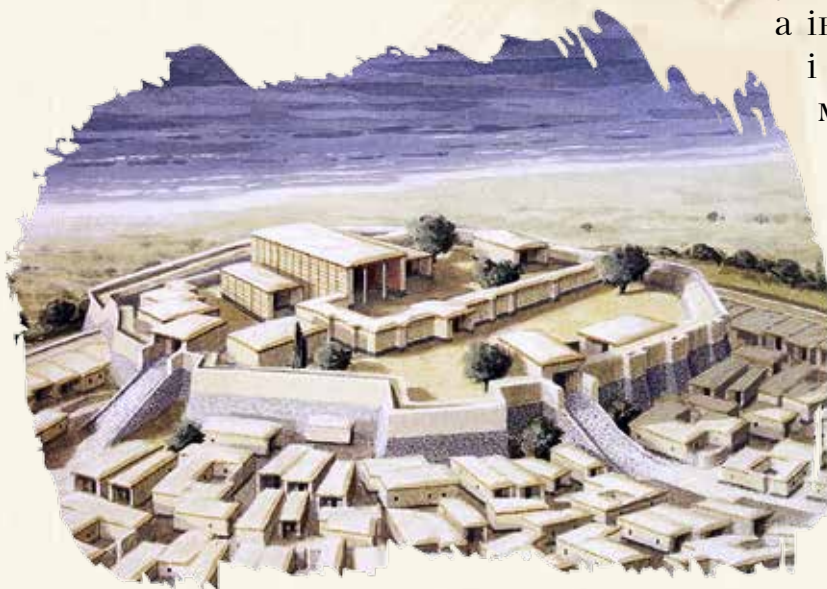
і зупиняється на берегах Інду і Гангу, де засновує знамените місто «Могаджа-херо», або «могутнє життя на славу Сонця» (Мога-джи-ха! – Ра). Новий розквіт орійської людності ніяк не влаштовує Шамбалу і всередині третього тисячоліття за допомогою зброї богів (атомної і лазерної) у війні богів це місто знищується. Можливо, після цього, можливо, внаслідок інших дій Шамбали, але історія легендами про Богумира і Яруну-Арджуну, після потопу в Середній Азії та катаклізмів у Пенджабі, повертає слов'ян в Європу, на Прабатьківщину.

Майже через дві тисячі років після першого відходу з України наших прабатьків відбувається другий. Знову різке похолодання (природне чи штучне) і вже інша частина людності йде на південь і південний схід, до Дворіччя (Шумерії) та до Палистану.

Майже через дві тисячі років після першого відходу з України наших прабатьків відбувається другий. Знову різке похолодання (природне чи штучне) і вже інша частина людності йде на південь і південний схід, до Дворіччя (Шумерії) та до Палистану.

Але й тут, ті, хто принесли цивілізаційні здобутки, не знайшли своєї другої батьківщини. В середині третього тисячоліття «відбувається» (чи організовується?) черговий Ноїв потоп, де знищується більша частина шумерів,

а інша повертається до Кавказу і Причорномор'я (сумери-кіммери). Дещо пізніше, після вигнання іудеїв (нащадків шумерів) з Єгипту, уже руками команди Мойсея, вирізується шість племінних союзів наших родичів в Палистані. Цікаво, що для переправи іудеїв через Червоне море «організовується» відступ води (Шамбалою?), утворюючи сухопутний пере-

хід. Знищення тодішніх мешканців Палистану є першим відомим нинішньому людству «голокоством». Другим був вірменський, коли турки нищили вірменів як етнос, а третім єврейський, організований фашистами проти іудеїв. Саме з цих часів спостерігається взаємодія Шамбали з Єгипетсько-Вавилонським духовним центром. Втративши надію на знищення білої раси в Євразії, Шамбала поступово змінює тактику.

У 2700 році до нашої ери відбувається могутній катаклізм у Причорномор'ї. До того часу Азовського моря не існувало, а Чорне було прісноводним озером, вода з якого у вигляді річища стікала

в Середземне море. На місці Азовського моря можна було бачити дельти чотирьох рік: Кубані, Дону, Волги і рукава Дніпра Інда, що тік від Порогів по нинішньому руслу ріки Молочної до Чорного (Руського) моря. Приблизно в центрі нинішнього Азова ріки зливалися в одну, що впадала в Чорне море через нинішню Керченську протоку. Дельти річок утворювали численні заводи, стариці, озера і болота, а тому від греків до наших днів до нас дійшла назва «Міотида» та «Міотійські болота», що в перекладі звучить як «молочні» (і назва ріки Молочної!), або білі. Ще однією назвою цієї місцевості була «Гера», де «Ге» значило на санскриті могутній, а «Ра» – Сонце,

або територія, що належить могутньому богу Сонця Ра, сонцепоклонникам. Країна, що розташувалася тут, як зазначалося вище, називалась Арта, столицею якої була друга Троя (вважається, що перша Троя була на Дніпрі поблизу Києва, а третя знаходилась в Малій Азії (нині Туреччина), після Азовського потопу. Можливо, що там же, неподалік від Трої, було ще одне місто Гери або Гелон (могутнє лоно).

Під час Дарданово-Азовського потопу, приблизно в 2700 році, частина земної поверхні в районі Чорного моря опустилася (чи була опущена?) на 70–100 метрів, в результаті чого утворилася величезна протока Босфор–Дарданелли, і море, буквально за кілька років затопивши величезні території і збільшивши площу Чорного моря майже вдвічі, перетворило Міотиду в величезне солоне озеро, що отримало назву Азовського моря. Зникла під водою Троя, пішов під воду і центр Агарті – «Вогонь Арти» як фізичне утворення. Та залишився над землею той невидимий оку вогонь, що живить серця слов'ян духом і енергією Сонця. Через нього Агарта ініціювала народження великого пророка людства Ісуса Христа на рубежі впливу сонячного бога Ра. І знову представники Шамбали перехопили ініціативу. Якщо не можеш зупинити і повернути табун у бажаному напрямку – треба його очолити. В даному випадку можна «перелицювати» вчення Христа на свій лад, що й зробив равін Савл (по-грецьки Павло), який спочатку переслідував і карав християн, а потім почав писати книги і тлумачити слова Вчителя на іудейський манер. Тоді ж були нанесені два нищівних удари по орійській Агарті. Один із заходу через Рим, другий – через Вавилон і Хазарський каганат, коли купці хазари-іудеї разом з греками принесли модифіковане під іудаїзм християнство на Русь. На початок другого тисячоліття Русь-Україна була оточена з усіх боків «шамбалістами» та їх послідовниками.

Майже 500 років чинила опір духовному поневоленню Агарті. По Дніпру, на Дону і Кубані раз по раз розбудовувались козацькі вольності, аж поки спадкоємниця Хазарського каганату і Золотої Орди Тартарія-Росія не перетворила козацтво в своє знаряддя (Дон і Кубань), або ж знищила взагалі як організовану вільну спільноту (на Дніпрі).

Довершити справу мали все ті ж шамбалісти, які на початку ХХ сторіччя, захопивши владу, очолили дві найбільш перспективні країни Європи: Німеччину і Росію. Ще в 20-х роках один із махатм Шамбали сказав посланцеві Москви М. Реріху: наші представники знаходяться в усіх точках, де вершаться долі людства і планети – в Нюрнбергу, Ліоні, біля Лондона, в Москві та в інших містах. А вже через кілька років по вулицях і площах Нюрнберга замарширували фашистські (націонал-соціалістичні) загони Гітлера, а в Росії (Радянському Союзу) був організований найбільший у світі голодомор, коли в Східній, Центральній і Південній Україні штучним голодом було знищено близько 15 мільйонів людей. Не обминула ця акція й інші прилеглі до Азова райони. Та й це не задовольнило представників і посланців Шамбали: в тридцятих роках були репресовані, розстріляні та вивезені в табори ГУЛАГу кілька мільйонів інтелектуально-духовної еліти України. Постарались на цьому полі і фашисти, від рук яких загинуло ще 8 мільйонів

українців. З 1929 по 1959 рік чисельність українців зменшилась удвічі: з 81 мільйона до 39-ти!

І все ж, незважаючи ні на що, чули українці вільний голос Дніпровських порогів, останнього рупора Агарті. Щоб хоч якось заглушити пророцький, вишній голос Порогів, будується Дніпрогес, а Шамбала через Реріхів пересилає до Москви послання з похвалами новій владі і благословення на нові революційні екзекуції проти синів Агарті. Не дрімає і Московсько-Вавилонсько-Єгипетський центр, затопивши Каховським «болотом» Зелений Луг, землі розбудови майже всіх козацьких січей.

Якщо яблуко дозріло, воно має впасти. На початку ХХ сторіччя починаються братовбивчі війни білих народів на знищення. Стимуляція лине з Шамбали і нового Єгипетсько-Вавилонського центру в США: все, що не робиться, має служити шамбаловибраності «обраних Богом» і через них майбутньому жовтої і чорної рас. Але ж, допоки жива Агарта, допоки іде її духовна підтримка від Тріти Оріона, не може спокійно творити свої справи Шамбала. Тож слідом за першими колонами завоювників ідуть до Азовського моря загони таємничого ордена Аненербе з метою його осушення (навіщо?), ведуть розкопки на Хортиці і біля Кам'яної Могили, щось шукають по берегах Азова. Можливо, «Чашу Грааля», що була засобом зв'язку Агарті з Трітою (як «ковчег заповіту» Мойсея для зв'язку з богом Яхве), можливо, якісь інші речі. Шукали до останнього відступаючого солдата, та чи знайшли? Бо набирає сили Агарта і вже зовсім поряд той час, коли обірветься павутиння контр-олу світу Шамбалою. Передчуваючи це, остання робить неймовірні зусилля, починаючи від фізичного до інтелектуально-духовного знищення дітей Землі і Сонця. Не потрібно нікому нічого доводити, варто лише глянути на нинішній стан України й українців. При тому, що на території Арти-України бачимо уже четверту спробу, лише за останнє століття, створення новітнього Ізраїлю з тим, щоб назавжди примусити замовкнути голос Агарті. Навіть прапор України перевернули «догори ногами» так, що «вода» Шамбали заливає «вогонь» Арти.

Але закінчується епоха води, відходить у минуле час Шамбали,
настає час Вогню! Розгорається, набирає сили Агарта!
Уже йдуть могутні потоки підтримки від Сонця, Урану і
Тріти, вже майже поряд той час, коли в серцях не лише
українців запалає Вогонь Арти і почнуться величезні
планетарні зміни. Уже йде до нашого Роду Дана-Ені, що
принесе вість про нове вчення і нову Живу людству; про
прихід нового Сонячного Пророка, Аватора-Вчителя!
Так буде!

*«Хто я у цьому Колесі Сам-сари,
Де я ріка, що у піску зника?
Я в ньому бог, і в ньому тінь від хмари,
Його володар, і його слуга!
Я край його, я вісь і середина,
Я обертаю й розгортаю час!
Його я ланка і його частина,
І Наглядач на ньому водночас!
Хто ж я такий? Ніхто з людей не знає...
Навіщо тут? Куди й за чим іду?
Я мури й вежі між світів ламаю,
І те, що маю я зробити, – зроблю!»*

ХОЧЕТЕ – ВІРТЕ, ХОЧЕТЕ – НІ

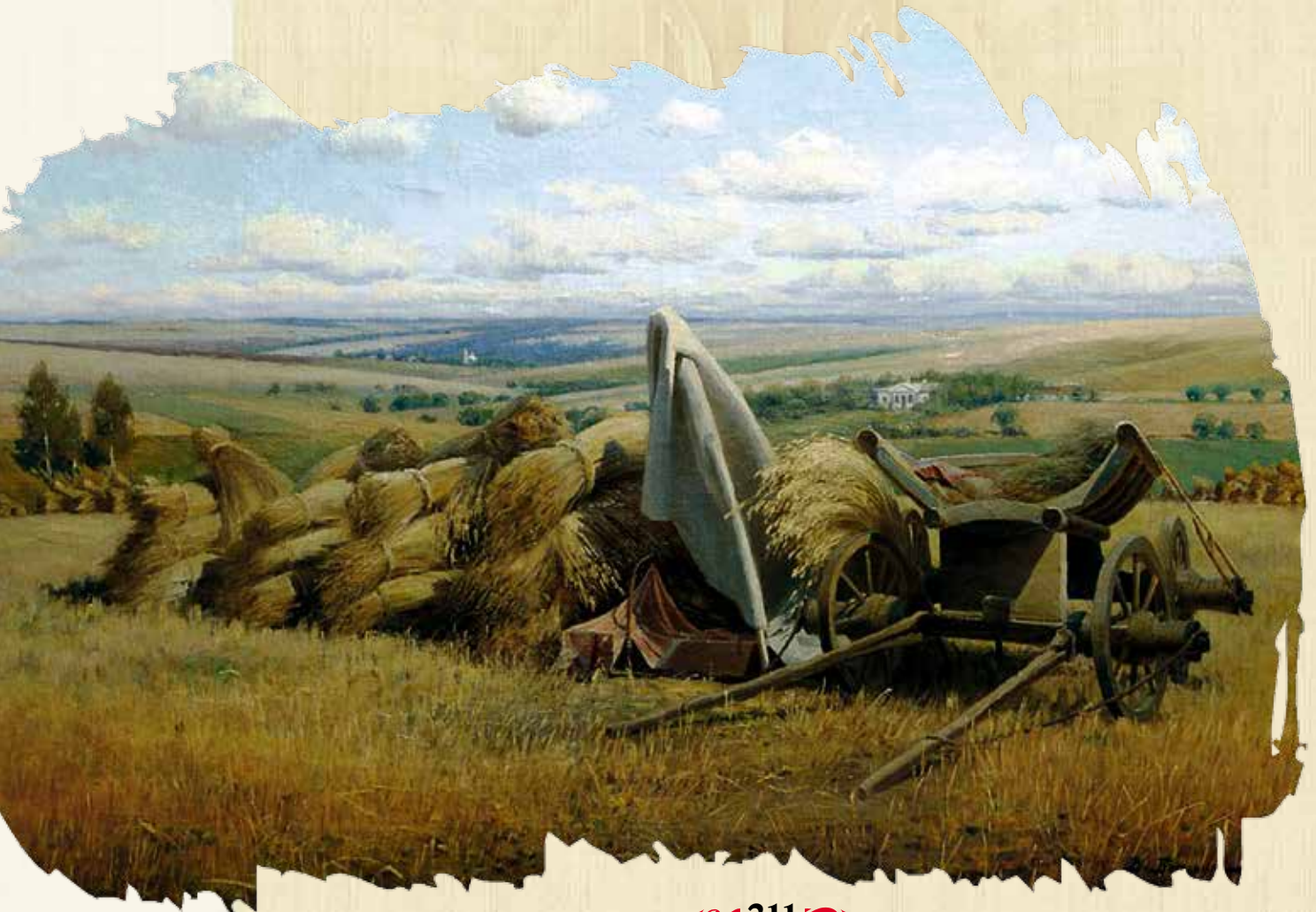
Якось, ще у дитинстві, казала мені мати: назбирав ягід чи грибів – вклонись і подякуй лісу, зірвав яблуко чи грушу – подякуй дереву, накосив гарного сіна – подякуй лану. Вони тебе зрозуміють і ще не раз віддячать тобі. Все, до чого ти ставишся з повагою, з любов'ю, з турботою і співчуттям, відчуває твій настрій і твої думки, бачить у тобі друга чи ворога, або ж випадкового перехожого. Все навколо тебе є живим і до всього маєш ставитись як до живого. Завжди вчиняй з усім так, як ти хочеш те мати по відношенню до себе. Не ламай без крайньої потреби живу гілку, бо це те ж саме, що ламати руку людині; не топчи рослини там, де можна пройти стежкою; розчисти джерело, що замулилось, щоб було де в спеку не лише тобі, а й всім спраглим істотам напитись. Якщо зрубав дерево – посади два, отримав у подарунок карбованець – віддай більше...

Дивно було все те чути... Що ліс, лан, річка, дерево живі? Та ще й розуміти мене можуть? Але ж у них немає ні очей, ні вух, ні голови. Тим більше у річки чи лану... Інша річ, коли мама казала: оце дерево – цар лісу, оця мурашка – цариця-мати всього мурашника. Там хоч видно, що «цар» чимось відрізняється від інших подібних істот. Хоча знову ж таки: чому не можна показувати пальцем на Сонце, бо «висохне», і не можна говорити «погані» слова, бо ти чи той, на кого скажеш, захворіє?

Набагато пізніше, придивляючись до різних живих істот, я зрозумів, що у всього живого присутні подібні не стільки за будовою, скільки за призначенням, органи. Є органи, що відповідають за збір необхідної та важливої для життя саме цієї істоти інформації з оточуючого середовища та за її обробку. І не обов'язково для цього потріб-

ні очі чи вуха. Є система керування рухом усіх частин тіла всередині організму і в оточуючому середовищі, або нервова. Кожна істота повинна мати систему забезпечення організму енергією, транспортну систему доставки необхідних речовин до кожної клітинки і видалення відпрацьованого, змертвілого, свого роду систему кровообігу; систему захисту від руйнівного впливу ззовні чи від власних порушень всередині – імунну; систему переробки зовнішніх речовин в речовини, необхідні для життя, – систему травлення; і обов'язково систему розмноження, продовження життя.

На якому б рівні організації живого, розумного Всесвіту ми не розглядали будь-яку систему, що може претендувати на роль живої і розумної, завжди існують два «кільця» кругообігу інформації, енергії і речовини: одне зовнішнє, яке живить нас і ланкою якого ми є; і друге – внутрішнє, ланками яких є перелічені вище системи, і яке забезпечує стабільне функціонування організму. В якості прикладу

можна розглянути Землю або ж Сонячну систему в цілому. Що живить Сонце і планети? Відома і прийнята на сьогодні ядерна модель існування Сонця не прийнятна перш за все через витікаючу з цієї моделі непостійність потоків енергії в часі, тоді як середньорічна температура на Землі не змінюється сотнями мільйонів, якщо не мільярдами років. Зміна складу речовини на Сонці в результаті ядерних реакцій має змінювати потоки енергії від нього. В той же час ми знаємо, що оптимальна робота і стабільність системи залежить від постійності і незмінності внутрішніх параметрів, так само як, наприклад, наше самопочуття залежить від температури тіла. І взагалі, чи бачив хто-небудь корову, яка б почала давати молоко, лише досягнувши якоїсь маси, а потім роками, нічого не ївши, давала стабільну кількість молока? А значить Сонце, як і корова, повинне «пастись». Ось тільки «ротом» йому служить його гравітаційне поле, яким воно, рухаючись у просторі, втягує міжзоряний газ, що майже повністю складається з водню, слугуючого «дровами» для Сонця. Але ж у Сонця повинне бути і внутрішнє кільце життя, одним із обов'язків якого має бути видалення з організму «попелу», «золи», «гною», а точніше, того, що називаємо «сонячним вітром», та потоку енергії. В «сонячному вітрі» більше всього того ж водню і гелію, яких земне тяжіння утримати не може, але його поглинають більш масивні, так звані газові планети: Юпітер, Сатурн, Уран і Нептун. Звичайно, для них це лише додаткова їжа, бо вони уже й самі здатні «пастись», затягуючи частину міжзоряного газу, захопленого полем тяжіння Сонця. Земля ж, наразі, лише будується. Вона здатна захопити і утримати більш важкі елементи; вона поки що росте, як мала дитина, живлячись молоком матері. Ну й не пропустить щось поживне, що пролітає поруч: метеорити, астероїди, пил...

Можна продовжувати аналогії й далі. Взяти ті ж системи збору і переробки інформації. Важко сказати щось відносно Сонця, а от Земля, рухаючись в електромагнітних і гравітаційних полях, має їх відчувати, для чого у неї окрім обертання, що реагує на зміни в гравітаційних потоках, є магнітосфера. Є у Землі й свої очі чи слух – це вода. Оскільки основним елементом нашого світила, на

рівні зірок і галактик, є водень, то на ньому базуються і найбільші потоки інформації. За законом відповідності природи передавача і приймача інформації на Землі найбільше інформації має сприймати водень, а він майже весь у сполуках води, що покриває три чверті поверхні Землі. Чим не очі чи вуха Землі?

Є у Землі і своя система травлення – магма. По ній «плавають» континенти, «пірнають» у магму і після «переплавки» знову спливають...

Все це добре, може, воно так, а може, й не так, скаже допитливий читач чи слухач. А як бути зі статевою системою – системою «розмноження»? Почнемо «фантазувати» уже зі стадії початку діяльності зірки, що досягла «зрілості». Така зірка раз по раз викидає в простір згустки плазми, які, маючи приблизно однакову кількість «плюс» і «мінус» зарядів, не розлітаються в просторі, а утворюють свого роду «кристали», що стають центрами тяжіння для елементів оточуючого простору. А оскільки таких плазмодів багато, то вони притягують і поглинають один одного, доки не утворюються стабільні центри на гармонійних орбітах і які з часом перетворюються в планети.

Як і люди, планети ростуть, стають газовими, врешті-решт розгораються новими зірками. А куди діваються старі? Як у кожному організмі є свої артерії і вени, так і у Всесвіті є джерела енергії і її стоки. Є «квазари» і є «чорні дірки», що утворюють свій кругообіг життя у Всесвіті на рівні хоч у якійсь мірі зрозумілому людині.

А що стосується лісу, річки, лану, то поміркуйте самі, що в них «живого» і як воно побудоване. І чому не можна показувати пальцем на Сонце, чи думати і говорити щось недобре.

ПИСАНКА, АБО ЯЙЦЕ-РАЙЦЕ

Усі українці знають про наші державні символи: «тризуб-Триглав-Трисил» та золото-блакитний стяг. Та мало хто замислюється над їх сутністю, а тим більше розуміє її. А тому буде не зайвим нагадати, що тризуб це не вила і не виделка, як розумів його російський історик Карамзін, онук останнього казанського хана. Та й взагалі слово «тризуб» до нинішнього герба України не має ніякого відношення, бо українці називали цей символ «трисилом» або ж «триглавом». У змістовному перекладі цей символ означав триєдність будови природи, богів і людей – триєдність світів непрявленої матерії (Макоші), розуму (Праві) і духу-енергії (Наві), що разом утворюють Світ Яві. А ще цей символ, як ознаку Всевишнього, в усі часи тримали в руках різні боги: Нептун, Посейдон, Дана, Шива, Будда. Так само майже ніхто не знає, що кольори нашого стяга символізують дві стихії, що народжують життя у Всесвіті: золотий – проміння і енергію (дух) Сонця, водночас як насіння і посів життя, та блакитний – воду, в якій відтворюється і проростає те насіння життя. Але, окрім згаданих, Україні притаманні й інші космічні символи. Одним із таких символів є «писанка», розмальоване яйце. Якщо заглянути в міфологію багатьох народів, то існування Всесвіту починалося з того, що в безмежній порожнечі знаходилося першотворне Яйце, в якому спав, не бачачи снів, Творець нашого світу Рама або Брама, що на нашій прадавній мові значило «Сонцемати». Прокинувшись, Рама розбиває Яйце і починає творити Світ, або, як нині прийнято говорити, Всесвіт. Звичайно, під Яйцем розумілося не пташине яйце, а той першозародок, з розвитком якого і почався відлік історії

нашого Світу. А ще в українській міфології Яйце було і Рай-цем, в якому знаходились і з якого вийшли всі земні істоти. Зрозуміло, що символ є символ, бери й користуйся. А щоб він був гарнішим, можна його пофарбувати та ще й розписати. Здавалось би, що тут такого в розписаному яйці? Може, й нічого особливого, якби ми не знали теореми «Остроградського–Гауса». Коли хтось чує слово «теорема», то зразу ж виникає не дуже приємна згадка про теорему в геометрії, про «піфагорові штани» та всілякі інші математичні ребуси. І все це до тих пір, поки

не починаємо розуміти того, що весь навколишній світ – це суцільні теореми як в житті, так і поза ним. Чим же вирізняється серед цього «безмежжя теорем» теорема «Остроградського–Гауса»? А вона говорить про те, що, розглядаючи те, що на поверхні, ми можемо дізнатися, що там всередині «яйця». І навпаки. Покриваючи яйце різнокольоровими візерунками, ми немовби говоримо про космічне розмаїття творення світів, сенсу їх розвитку й існування. Тим більше що маємо наочні приклади «яєць» у розумінні згаданої теореми. Дивлячись зовні на Сонце, ми досліджуємо його будову і функціонування, спостерігаючи за зірками і планетами, можемо дізнатись дуже багато про їх внутрішню архітектуру, їх буття і майбутнє. Та що там зірки і планети – ми дивимось на людину, чи на будь-яку живу істоту, природний чи штучний об'єкт і по зовнішньому вигляду можемо розповісти не лише про їх фізичний стан, а й про рівень розвитку, психіку і тому подібне. А чи замислювались ви над тим, що по зовнішньому вигляду нашої планети можна дуже багато дізнатись не лише про її будову, а й про її сенс буття, про її призначення в Сонячній сім'ї. В прадавній книзі мудрості «Дзіан» (або де-Ану, де небо, де космос) сказано «...земля скинула три своїх старих покриви і вбралась сімома новими...». Під покривами Землі ми нині розуміємо літосферу, гідросферу, атмосферу, іо-

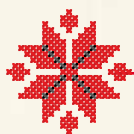

носферу, магнітосферу, біосферу і манусферу (ману-розуму). Все це оболонки того яйця, яке називаємо «планета Земля», і з візерунків на яких можемо нині багато чого зрозуміти з того, що стосується нашої неньки-Землі. Тим більше, що за визначенням нашого видатного вченого, і не просто вченого, а вченого космічного масштабу, Вернадського, Земля нині утворила ще

одну оболонку, ще один покрив, який він назвав ноосферою. Сферою, створеною людством, сферою, що за своїми можливостями зрівнялася з впливом на буття Землі з іншими сферами-оболонками.

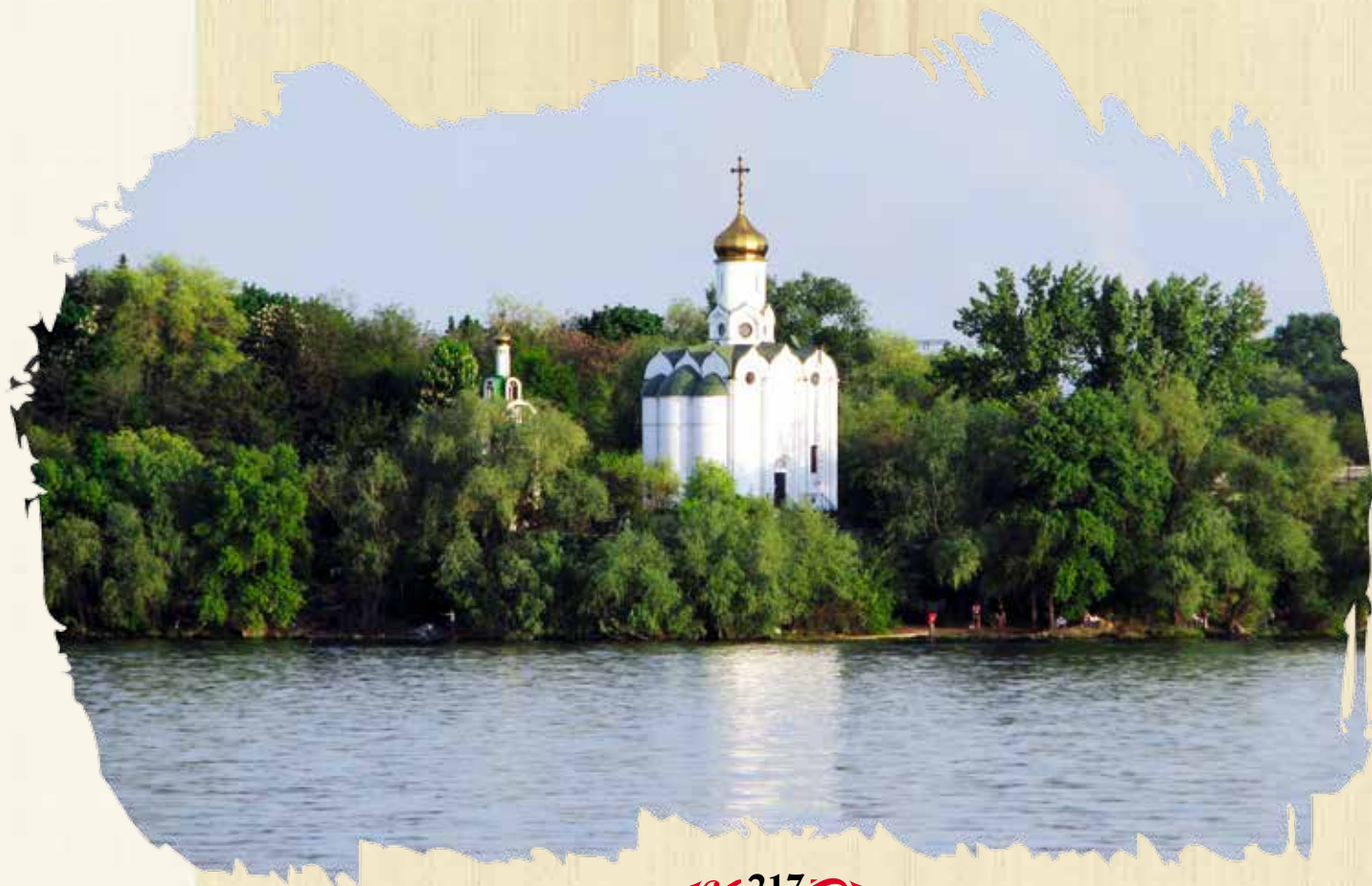
Завершуючи цю невеличку розповідь про яйце-писанку, варто звернути увагу на те, що символ Першояйця за своєю сутністю є одним із найважливіших космічних символів, що цей символ у свідомості українців так само першопочатковий, як і Трисил-Триглав. А ще цей символ, як і інші символи, що притаманні нам, говорить про космічність думки українців, їхнє космічне призначення і майбуття.

СОНЯЧНІ ПОРОГИ

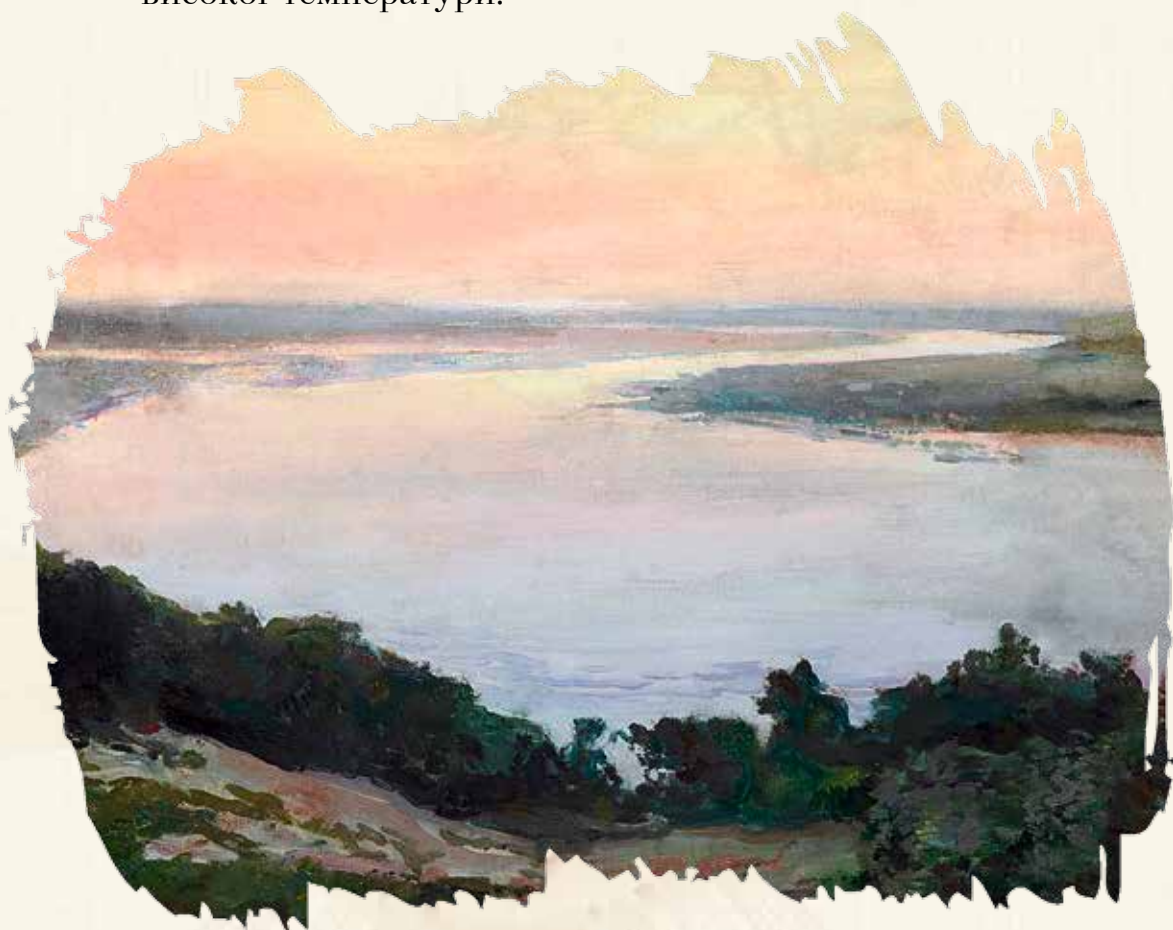

- **О**рію, я чув, що Новий єРус-сал-им буде на Дніпровських порогах. І якщо це так, то чому на Порогах?
- Для того, щоб зрозуміти, про що йде мова, спочатку маємо поговорити про речі, що до цього часу майже повністю знаходяться поза межами людської думки, а саме про будову Сонячної системи.

Нині існує декілька поширених гіпотез про виникнення Сонця і планет або через конденсацію міжзоряного пилу, або в результаті розпаду «осколків» праматерії, що утворились під час «Великого вибуху» незрозуміло чого. Звичайно, кожна теорія будується на відомих фактах, але не завжди те, що кладеться в основу, є причиною того, про що йде

мова. Дійсно, люди бачать, як з ядер галактик викидаються потужні струмені водню, утворюючи хмари міжзоряної речовини, які, стискаючись, дають початок новим зіркам. Та, з іншого боку, процес народження самих галактик, як і процес росту зірок та планет, швидше нагадує танення і «випаровування» шматка криги під дією високої температури.

У дійсності все набагато складніше і цікавіше. Ми вже говорили про те, що все у Всесвіті, як і сам Всесвіт, живе і розумне. І так само, як не може сам по собі з купи брухту утворитись літак і полетіти невідомо куди і за чим, так і з хмари пилу не можуть утворитись світи на зразок Світу земного. В усього, що існує, є конкретне призначення на шляху реалізації задуму Творця. Спочатку задум являє собою «проект-монаду-насініну», яка, втілюючись у праматерії і розбудовуючись, зростаючи в ній на життєдайному потоці енергії подиху Творця, стає Його продовженням і реалізацією задуму водночас. На шляху

досягнення задуманого монада-проект «створює-народжує» монади-проекти своїх складових, так само як проект машини визначає склад, параметри і будову двигуна, його монаду-проект, а той, у свою чергу, «проекти» ще простіших складових.

Одним из дочірніх монад, «народжених» Творцем, є животворящі монади зірок, їх душі і їх боги для нас. Боги зірок, розбудовуючи себе, народжують монади планет, які, втілюючись, обростають покривами різної матеріальності й різного призначення. Одним із таких покривів є той світ, в якому існує людство, і цей світ, хоча і дуже віддалено, нагадує «яблуко, в якому визріває насіння майбутніх монад світів і їх складових». Взагалі серед покривів-світів монади планети Земля ідентичних нашому немає; у кожного покриву своє призначення й свої задачі. В цьому відношенні наша планета нагадує багатоквартирний дім, в якому немає квартир одного призначення, змісту і мешканців.

Все, про що йшла мова вище, стосується як планет, так і самого Сонця. У кожній планеті є свої «квартири-світи», заселені різними формами життя, розуму і призначення. Є подібні до нашого, і є такі, які настільки далеко виходять за межі реалій людської свідомості, що в принципі ніколи не стануть предметом уваги людської думки, за винятком тих монад вищого призначення, які в майбутньому мають стати «творцями» нових земних і неземних світів.

Монади зірок, планет, їх покривів-сфер і навіть окремих складних об'єктів-явищ сприймаються нами як боги різних рівнів і різних можливостей (не можна просити вчителя, щоб він зробив операцію замість лікаря-хірурга). При тому, що, говорячи про богів, в жодному разі не можна уявляти їх в образі людини.

У Сонячній системі (як і між зірками в галактиках) існують закони взаємоузгодження і взаємозалежності (на зразок законів юриспонденції, правопорядку, розмежування повноважень, моралі й етики та тому подібного).

І так само як між різними країнами в нашому світі, так і між різними світами нашої планети та між планетарними світами існують тісні взаємозв'язки, одними з яких є свого роду «посольства». За взаємною узгодженістю

між «монадами-богами» планет на кожній планеті є «посольства» від інших, а за необхідності і «консульства». Ці «посольства» займають окремі «світи-квартири» в планетарному будинку, і ці квартири «ближче» чи «далі» від того чи іншого земного світу; відповідно з біль-

шим чи меншим впливом на нього. Так, по відношенню до деяких територій земної поверхні різні країни відчувують цей вплив на собі, що частково відстежується в символіці країн і часто в кольорах їх державних стягів. Для прикладу можна навести територію Приазов'я в Україні, де відчутний вплив посольського світу Урана, «консульства» якого знаходяться також в Скандинавії і Бразилії.

Серед посольських світів особливе місце належить світу «адміністрації» Сонячного бога, вплив якого в нашому світі в різні часи відчували різні території (зважаючи на те, що земний дім не статичний, а живий і рухливий, що в ньому весь час відбуваються як помітні, так і непомітні зміни). Якщо дві тисячі років тому цей вплив був найпомітнішим на територіях, наближених до східного узбережжя Середземного моря, то нині він переміщується в район Дніпровських порогів, де цей вплив відчуватиметься в найближчі сотні років. Необхідно зауважити, що ще раніше, в часи творення і розбудови білої, орійської гілки планетарного людства, Сонячна адміністрація теж, умовно, знаходилася в районі Порогів, про що свідчить розташування найвідоміших центрів духовності білої раси. Якщо провести коло радіусом відстані від Порогів до єРус-сал-има, то на цьому колі лежатимуть, окрім єРус-сал-има, Олександрія, Рим, Мілан, Соловецькі острови, Аркаїм, Тегеран, Багдад.

Поверхня точки Сонячного впливу на Пороги не залишається непоміченою, і багато етнічних богів-деміургів прагнуть зайняти територію, максимально наближену до Порогів. Саме цим пояснюється безперервне нашествя на Україну-

Русь різних народів і племен, що наче хвилі накочуються раз по раз, руйнуючи все на своєму шляху для звільнення життєвого простору під себе. Та, незважаючи ні на що, ці хвилі спадають і розсіюються в просторі і часі, а Україна залишається в своїй змістовній частині, в своїй серцевині вільною і незалежною. Нині на район Порогів звернена найбільша увага з боку того прошарку світової спільноти, яка називає себе євреями. Саме вони прагнуть нині перебудувати під себе цю територію, зайнявши місце під сонцем. Але так само як не вони побудували єРус-сал-им (місто білих русів, що було засноване за 500 років до приходу в Палистан євреїв), так і Новий Рус-сал-им на берегах Дніпра постане і буде розбудований не ними, а тими, хто споконвіку мешкав на Порогах і чиїм космічним символом і відзнакою був і залишається символ Всевишнього – Триглав-Трисил!

ВСЕВИДЯЧЕ ОКО КАР(М)И

- Орію! Чи правда, що Бог все бачить, за всім слідкує, застерігає, заохочує й карає?
- Звичайно, ні. Для того, щоб за всім лише слідкувати, необхідно мати складнішу систему, ніж те, за чим слідкуєш. Саме тому в цьому світі «всевидячого» і «всезнаючого» Ока не існує. Все побудовано і простіше, і розумніше, на принципах енергоінформаційного колеса та зворотного зв'язку. Кожен потік енергії й інформації «крутить колеса» менших потоків, а ті, в свою чергу, ще менших. Кожне з колес через цикл-оберт повертається в початкове положення і його подальше функціонування залежить не лише від материнського енергоінформаційного потоку, а й від того, що принесло саме «колесо» з собою в точку повернення. Якщо зміни в «колесі» мали позитивний характер («добра» для «колеса»), то потік від материнського кільця збільшиться, якщо негативний («зла») – потік зменшиться, і якщо нічого не змінилося – все залишиться, як і було.

У залежності від призначення «колеса» нагляд за законом Кари (зворотного зв'язку) чиниться не за окремими деталями, а за результатом циклу в цілому. Якщо спо-

стерігається відхилення (в суспільстві це гріх) від заданого призначення, вступає в дію закон Кари: пошук причини відхилення, зміни параметрів, їх корекція (покарання). Принцип Кар(м)и закладається в функціонування всього існуючого до початку життя (функціонування).

При цьому причина порушень може знаходитись як в середині «колеса» (власний гріх, який виправляти треба самому), так і зовні: недооцінка вихідних проектних ризиків – першородний гріх, неадекватний вплив зовнішнього середовища – суспільно-природний гріх та вплив поламок у материнському «колесі». Характер дії закону Кар(м)и за зовнішні гріхи опосередкований і в залежності від результату дії може не впливати на подальшу долю, впливати частково, але не потребує «переробки» «колеса» і його призначення, в той час коли власний гріх обов'язково призводить до корекції Шляху Даного суб'єкта.

Для контролю відповідності реальності Шляху Даного у Всесвіті існують контролюючі суб'єкти (системи, істоти, конструкції), будова і характер яких залежить від природи і призначення «колеса» і які в чомусь схожі на контролюючі органи в будові суспільства, при тому, що вони не є (і не можуть бути) складовими елементами підконтрольного «колеса». В деякій мірі діяльність контролюючих Карму суб'єктів нагадує службу сторожових псів, хоча і дуже наближено.

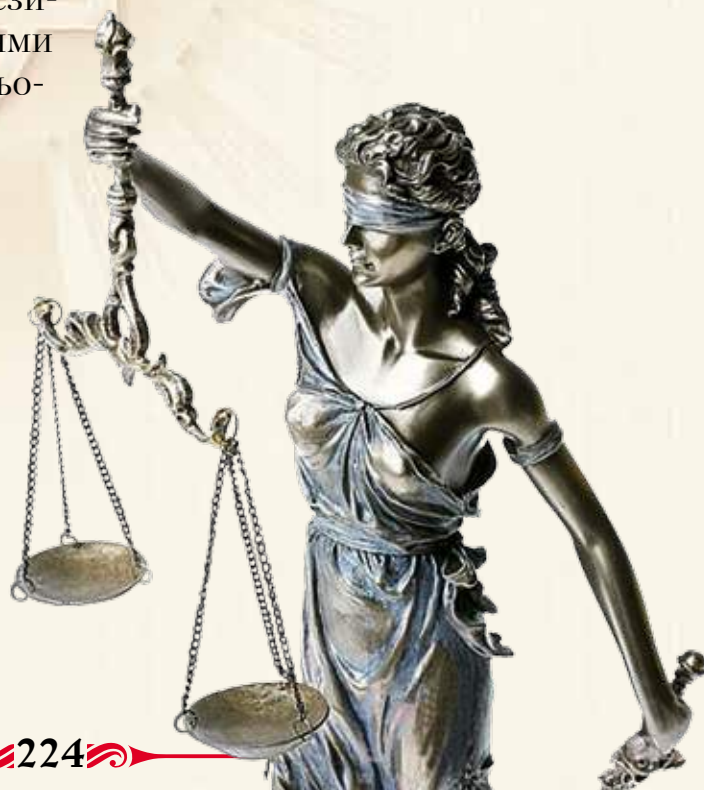
Серед людей наглядачі за «кармою» отримали назву «бісів», хоча люди під бісами розуміють не лише наглядачів, а й інші різновиди істот, що існують поза межами «колеса», але можуть негативно впливати на життєдіяльність як окремих людей, так і їх соціальних об'єднань.

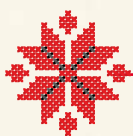
При пошуку першопричин порушення принципу зворотного зв'язку (закону Кари) необхідно мати можливість відслідковувати послідовність подій у «колесі», іншими словами, мати всю необхідну інформацію про його функціонування в даному циклі. Для збереження інформації про попередню історію у Всесвіті існує «інформаційна бібліотека», тривимірний відбиток кожної миті в послідовності часу; свого роду відбиток подій, що відбулися в ефірі (вакуумі) і це отримало назву «Всевидяче око».

Завдяки Всевидячому оку можна повернутися в минуле, відслідкувати його, але лише ззовні, без можливості зміни перебігу подій. Між іншим, в історії людства відомі спостереження «прокручування деяких історичних сюжетів у вигляді фантомних», коли «читається» інформація минулого, що могла вплинути на події сьогодення.

Для розуміння питання «божого всебачення» варто також зауважити, що за кожним «ко-лесом» стоять і свої наглядачі, тож не буде президент слідкувати за діями начальника цеху – у нього своє «колесо».

МАНДРИ І ПОЛЬОТИ ДУШІ

- **О**рію! Іноді людині сниться, що вона літає. Чи дійсно це так і чи може людина літати в принципі?
- Коли говоримо про можливість «літати», маємо на увазі керований політ, бо камінь також «літає». Для того щоб «літати», необхідно мати середовище з конкретними параметрами, «крила» для польоту і можливість керувати польотом. Серед людей поширене поняття «польоту в мріях». Це поняття відноситься до інформаційного польоту; до польоту думки в інформаційному середовищі. Зрозуміло, що без останнього ніяка думка «далеко» не полетить. Але в самої думки повинні бути «мета польоту» і «крила» тієї природи, яку має інформаційне середовище. Подібний політ можна спостерігати і в світі Духу, наприклад, політ ваших емоцій і почуттів в емоційному середовищі музичного чи художнього твору. Серед усіх видів польоту найбільш досліджений фізичний: літаків, ракет, птахів у повітрі, риб, су-

ден на підводних крилах, різних водяних істот у рідині. При мові про фізичні польоти ніхто не говорить про польоти в «твердому» середовищі, в той час, як в природі існують різновиди об'єктів, що можуть рухатись і в тій матерії, яку люди

вважають твердою, хоча і знають, що для такої частинки, як «нейтрино», така «твердь» є суцільною порожнечою, і нейтрино може пролетіти сотні мільйонів кілометрів у речовині, «не помічаючи» її. Серед усіх видів польоту вирізняються ті, що сягають найбільшої «висоти» і «дальності», і які серед людей отримали назву «екстазу душі і розуму» та «екстазу душі і серця». Подібні «екстази» відвідують тих людей, яким природа і Бог подарували почути те, чого ще ніхто не чув, побачити ще ніким не бачене, усвідомити і зрозуміти наступну сходинку в будові Всесвіту, суспільства, в перебігу життя і його сенсу.

Що стосується «польотів» уві сні, то вони мають подвійний характер. Допоки людське тіло росте, воно не повністю «пов'язане» з душею і в останньої іноді з'являється можливість погуляти поза власним «будинком», але не залишаючи «його» без нагляду, щоб туди не навідались непрохані гості. Та, найчастіше, спостерігається не політ душі, а моделювання мрії польоту, бо на інформаційну модель польоту сила тяжіння не діє.

- Отче Ро-де! А чи дійсно існують такі явища, як переселення душі, реінкарнація, вампіризм та тому подібне?
- Те, що тіло людини є лише одягом душі, людство зрозуміло давним-давно. Згадаймо хоча б слова з прадавнього манускрипту «Дзіан» («Книги мудрості»), в якому сказано: коли Раса (ефірна людина) зістарилась, старі Води змішались з більш свіжими Водами. Коли Краплини їх стали непрозорими, вони випарувались і (зникли) розчинились у новому Потоці, в жаркому Потоці життя. Зовнішня оболонка Першої (ефірної) стала внутрішньою в Другій (речовинній). Старе Крило стало новою Тінню і Тінню Крила.

До деякої міри аналогом будови людини є «матрьошка». Розкриваючи одну – знаходимо в ній іншу, а в тій – наступну і так далі. Ще однією аналогією може служити сфера. Для розуміння цієї аналогії необхідно усвідомити наступну послідовність. «Поверхнею» відрізка прямої (вимірності один) є дві точки вимірністю нуль, «поверхнею» двовимірного круга є одновимірне коло, поверхнею тривимірної кулі є двовимірна поверхня. А ось «поверхнею» чотиривимірної кулі буде уже тривимірний простір.

Ще однією особливістю будови того, що ми розуміємо як форму простору, є те, що поверхня може бути частиною самого об'єкта, а може бути його «зовнішнім» одягом. Тут така сама різниця як між шкірою і одягом людини.

Тривимірне біотіло людини за посередництва ефірного «тіла» (біополя) виконує роль одягу чотиривимірного астрального тіла (ментального) з його комплектуючими системами збору інформації (бачення, слуху, пам'яті, спілкування з іншими видами життя і розуму). Астральне тіло в свою чергу є «одягом» п'ятивимірного шельту, а останній – «одягом» монади людини. Дещо умовно монаду можна уявити як інформаційний проект комп'ютера, шельт – його речовинну реалізацію, астрал – базове програмне забезпечення, а біологічне тіло – як інструмент виконання задачі, що вирішується. Поєднання «шельту» з «астралом» і носить назву «душа».

Але й це ще не все. Всесвіт побудований таким чином, що монада багатовимірної сутності для забезпечення життєдіяльності «одягу»-поверхні створює «монади», що проростуть у поверхні, утворюючи там власні системи життєзабезпечення. Іншими словами, кожний рівень життя будується таким чином, щоб навіть після руйнації голов-

ної монади її похідні могли існувати, жити окремо. Крім того, тривалість життя будь-якої монади вимірюється часом виконання задачі, що стоїть перед нею. Так, біотіло людини потрібне на термін продовження життя в дітях, і, про всяк випадок, в онуках. Термін існування душі визначається часом задач, призначених їй, а термін існування монади знаходиться в термінах життєдіяльності нашої планети.

Не кожна людина має всі перелічені тіла. Значна частина людства не має в своїй основі першонародженої монади монадою Землі. Найпростіші люди мають астральну монаду, поєднану з біотілом ефірним (біополем); умовно вони мають лише три тіла, як, практично, майже всі представники біосфери. Людину з трьома «тілами» можна назвати біоістотою. І якщо її енергоінформаційна «ємність» не перевищує пам'яті іншої біоістоти (тварини, дерева, риби), то її можна повністю або частково «переписати», втілити в цю істоту.

Не зупиняючись на технологіях «переселення» таких «душ», можна говорити про явища, нехарактерні для людства в цілому, а саме: тимчасове перебування душі людини в тілі тварини (так звані вурдулаки та інші хижаки в ролі вампірів і навпаки), мандри по світу в пошуках «притулку» після втрати біотіла, так звані «прогулянки-польоти», та тому подібне.

Що стосується реінкарнації, то, як уже зазначалось, людська душа буде втілюватись стільки разів, скільки необхідно для вирішення задач, що стоять перед нею.

ПОВЕРНЕННЯ БЛУДНОГО СИНА

ПЕРЕДМОВА

У четвертому тисячолітті до нашої ери частина наших прабатьків, рятуючись від кліматичних змін, пішла до Месопотамії, звідки починає свій новий шлях під назвою «євреї». Нелегким, іноді страшним і трагічним, був їх історичний шлях. За час своїх мандрів по планеті в пошуках нових територій життєдіяльності вони були гонимі і відповідали тією ж монетою. Впродовж тисячоліть у боротьбі за свою нішу існування ними був напрацьований могутній міф «своєї вибраності і виключності» в історії людства. Та разом із позитивними надбаннями вони несли всі ті страшні пороки, які притаманні світу грошей, продукуючи аморальні технології зомбування й експлуатації подібних собі, своїх братів і сестер. Приведена нижче версія історії й ідеології євреїв не є ані повною, ані тим більше стовідсотково правильною. Це лише спроба розібратись у тому дивному феномені, який від часу народження Великого Пророка, Світоча людства Ісуса Христа значною мірою впливає на історичні шляхи українців. Неважко помітити, що немовби якась невідома сила притягує євреїв в Україну. Можливо, то одвічна ностальгія за втраченою батьківщиною? Бо кому невідоме «тяжіння» крові до крові, до свого коріння, до свого Родового дерева. Вслухайтесь у слова: То-Ра, Равін, Се-Ра (цар, СаРа), Він-Рама (Авраам) і т. п., згадайте бога Ора, бога, якому поклонялись усі білі народи, які мешкали навколо Чорного моря, в тому числі і мешканці майбутнього іудейського царства, і ви самі дійдете висновку, що не все так просто в «і-з-То-Рії», що нав'язується людству. А ще згадайте «притчу про блудного сина», повернення якого очікує батько; сина, який усвідомив всю страшну сутність пройденого шляху і повернувся до рідного дому! Так само орійський Рід чекає повернення «блудного сина» до рідного краю не заради паразитуван-

ня і наживи, а заради розбудови, разом із братами своїми, своєї історичної батьківщини, України Триславної, осяяної розумом і духовністю!

А ще прошу читача все нижческазане не відносити до всіх тих, хто вважає себе євреями, а лише до тих, хто вважає себе «обраними Богом». Ніколи не слід плутати народ і ідеологію, що сповідується владною чи іншою верхівкою, як німців з «фашизмом», росіян з «москальством», а євреїв з ідеологією «сіонізму». Завжди варто пам'ятати, що людина, якщо вона Людина, незалежно ні від кольору шкіри, ні від походження, ні від чого б то не було, завжди і в усьому залишиться Людиною!

ВЕРСІЯ ІСТОРІЇ ЄВРЕЇВ

1. Той, хто контролює гроші й інформацію,
той контролює нинішній час;
хто контролює нинішнє, той контролює минуле;
хто контролює минуле, той контролює майбутнє.
Джордж Оруелл

«...І будеш давати в борг багатьом народам,
а сам не будеш брати в борг,
і будеш володарювати над багатьма народами,
а вони над тобою володарювати не будуть...»
Другозаконня, Біблія. Мойсей V, 15.6

Якому ж народу бог Ягве визначив функцію «лихварства» (творити, варити лихо)? Хто в сучасному світі контролює гроші і через них інформацію? Відповідь відома з прадавніх часів – ті, хто називає себе народом Ізраїлю, або «юде», «жюде», «семіти». Це той світовий прошарок населення, який називає себе «євреями». В буквальному розумінні ті, хто спілкується мовою «івриту»; від «га-іврі», що в перекладі звучить як «люди з того берега», іноді – як «просвітлені».

Чому говоримо про прошарок суспільства, а не про народ? Щоб зрозуміти висновок, необхідно заглибитись в історію спочатку єврейського етносу, пізніше – світової партії (ордену, мафії... – сутність не в назві, а в тій соціальній ніші, яку займає це всесвітнє товариство в планетарному суспільстві). Пам'ятаймо, що за формальним визна-

ченням під етносом розуміють сукупність людей одного генетичного походження, що проживають на одній території, говорять однією мовою, користуються одним і тим же морально-етичним кодексом, служать одному богу і використовують одне і те ж джерело для свого існування (інваріант буття і, відповідно, свідомості даної нації). Під народом розуміють один або кілька етносів, що проживають на території однієї країни і об'єднуються на ґрунті єдиних соціальних задач і умов існування. При цьому функції кожного етнічного прошарку в даній країні різні (інакше даний етнос розчиниться в домінуючому, корінному; при тому, що цей етнос ще й введе обмеження на генетичний взаємовплив). Прикладом народу може служити Росія, де на єдиній території проживає близько 120 етносів, які називають себе росіянами, бо користуються загальнодержавною мовою спілкування – «руською мовою» (в той час як людей слов'янського походження, за оцінками генетиків, в Росії від 10 до 15 відсотків).

За даними визначеннями євреї не є ані етносом, ані народом, бо лише той, «хто не хоче бачити», буде стверджувати, що і чукча євреї і темношкірий ефіоп євреї, і українець, і марокканець. Євреїв об'єднує не генетика, не територія і навіть не мова. Євреїв об'єднує єдине джерело існування – гроші,

джерело, побудоване на ідеологічній основі Талмуда і Кабали, а ще точніше – Торага.

Історію походження єврейського народу (?) необхідно починати з часів трипільської культури, що виникла швидше всього після Довкаліонового потопу (5600 р. до н. е.) в VI–IV тисячоліттях до нашої ери в басейнах рік Причорномор'я (нині найбільше археологічних пам'яток знаходиться від берегів Дніпра до Дунаю, а також в Чатал-Хююке в Малій Азії).

Щоб зрозуміти сутність і непросту долю того «псевдонароду», прошарку світової спільноти, який називає себе євреями і який мав і має величезний вплив на долю українського етносу, необхідно повернутись в сиву давнину трипільських часів. Трипільська цивілізація, що буйно розквітла на території, прилеглій до Чорного (Руського) моря, на початку IV тисячоліття до н. е. (добі) починає швидко згасати. Кліматичні умови на цій території значно погіршуються; після похолодання середини VI тисячоліття до н. е. настає нове (що підтверджується інтервалом кліматичного циклу Чмиха – 1596 років). Значна частина наших пращурів-орійців двома потоками, огинаючи Чорне море, пішла на південь, в більш теплі і на той час благодатні землі. Та частина, що йшла вздовж східного

узбережжя, дісталась Дворіччя. Прибульці їхали на во-
зах, запряжених волами і кіньми; у них була писемність
(протошумерський клинопис), вони були білолицими...
Місцеві жителі, що займались примітивним скотарством,
сприйняли прибульців як богів з Гори Меру (із світу
душ і богів за відичним світоглядом прибульців), а тому
і назвали їх «сумерами». Дівчата прибульців (і навіть
цариця!) носили вінки зі стрічками, маму називали неня
(богиня Енанна), а батька – тато (татес). І заснували
вони на території Дворіччя міста-царства, подібні до три-
пільських: Кіш, Ума, Кута...

Саме з цього часу, 3761 р. до н. е., і починається іудейська
історія, а саме з історії перших відомих царів Шумерії:
Саргана, Нарамсіна, Урука... (Один із царів Ур-ніна на-
віть називався Гудей – 2450 р. до н. е.).

У 3306 р. до н. е. в Шумерії зафіксовано потоп, відомий з
Біблії як Ноїв. Потоп повторився в 2064 р. до н. е. Значна
частина тодішніх шумерів (тих, хто змішався з місцевим
– чорношкірим – населенням і говорив на той час на
аккадській мові Гільгамеша), рятуючись від потопу, по-
далась до Південного Кавказу, до «гори Арарат». Гірська
місцевість не могла прогодувати значну кількість насе-
лення, а тому в 1923 р. до н. е. частина халдеїв під про-
водом мага і астролога Фарри та його сина Авраама ру-
шають спочатку до Малої Азії, де мешкали гета-руси, або
гіттїти, а потім до Палистану²⁰. У Палистані (Палестині)
на той час (1850 р. до н. е.) мешкало шість племінних со-
юзів, що прийшли туди швидше за все ще в середині чет-
вертого тисячоліття до н. е., бо за «сказами Захарії» наші
пращури дійшли на той час до Єгипту. Відомо також, що
перші фараони були білими й синьоокими, в той час як
місцеві жителі були темношкірими, і що перші пірамі-
ди нагадували ті кургани, що почали насипати по тери-
торії України ще трипільці. Жителями Палистану були
нащадки Одина, Дани, Астарті і Ваала – давніх орій-
ських богів: хети-хатти, або гети-гіттїти-гікси, філістим-

²⁰ Та частина племені Фарри, що залишилась на Кавказі (золотокудрих і си-
ньюоких), отримала назву ашкеназів, істинних євреїв, які не визнають інших
євреїв за «євреїв».

ляни, пелазги (лемки), тарсени, етруски, троянці і фрізи (останні походили від першої дружини Одина Фреї; від неї походили й «справжні арійці», фаразеї в Германії, що переселилися туди з Асгарду Причорномор'я разом з Одином).

Близько 1667 р. до н. е. халдеї приходять у Палистан, де в місті Салим, заснованому за 500 років до їх приходу гіксами (?) (санскритське «біле», у нас це слово збереглося як «сало»), і стояло на річці Ор-Дані²¹, правителем був «цар правди» – Мельхисадек, що проповідує вчення Ель-Ельйона, троїчності Бога (у євреїв – Ельйогім). Мельхисадек сповіщає людям Авраама, що вони «Га-іврі», вибрані богом (інший переклад «люди з того берега»), і що їх шлях має пролягти до Єгипту²².

За наказом (?) Мельхисадека найбільш войовничі палестинські племена гіксів (гіксосів) у XVII ст. до н. е. захопили Єгипет, і «канцлером» у фараона-гікса Хіана стає (за Біблією) онук Авраама Йосип, який і прокладає шлях євреям у Єгипет, куди кличе їх усіх з батьком Яковом. Позбутися гіксів єгиптяни змогли лише через століття, але на той час більшість ключових фінансових, адміністративних і культових посад уже належала євреям, що заговорили на гібрейській (гікській, гіттійській мові).

Щоб історія не повторилась, єгиптяни заганяють євреїв у рабство, а всіх новонароджених хлопчиків-євреїв фараон наказав убивати²³.

²¹ Існує дві версії назви ріки Йордан: перша має походження від другої дружини Одина Йорд, друга, що це сполучення двох відичних богів: Ор+Дана.

²² Саме з Мельхисадека починається «дивна» історія євреїв, а точніше, історія збочення їх самосвідомості. Із покоління в покоління, як спадкова хвороба, передається непереборне тяжіння до грошей – універсального засобу життєздатності (і паразитування на інших), при тому, що ця хвороба передається всім (як вірус свідомості), хто деякий час спілкується з євреями.

²³ Окрім самої Біблії згадок про перебування євреїв у Єгипті не існує. До цього часу в самому Єгипті їх не можуть знайти. Можливо, що вся історія єгипетського періоду є лише частиною єврейського міфу «вибраності». Тим більше, що подібна легенда з'являється лише після вавилонського полону євреїв, де на той час уже існувала подібна вавилонська легенда про Мойміса.

За біблійними переказами саме в цей час у одного з купців-євреїв, що одружився на викупленій рабині, цариці-ашкеназці (з Кавказу?) народжується хлопчик, якого батьки, рятуючи від смерті, підкидають сестрі фараона. Сестра фараона не мала права на власних дітей, які могли претендувати на «престол» (у фараона були свої діти), а тому всиновлює підкинуту дитину, дає їй ім'я Хазарсиф й виховує її як свою. Хазарсиф отримує царське виховання й освіту і, ставши дорослим, за допомогою люблячої матері захоплює трон фараона²⁴. Протягом майже 20 років під іменем Ехнатона Хазарсиф запроваджує революційні зміни: знищує культи старих богів, насаджуючи нових, та під гаслами повернення багатств тим, хто їх створює (народу), займається експропріацією власності у вельможних єгиптян і у служителів храмів. Та для того, щоб його нащадки мали священне право бути фараонами і надалі, необхідно мати фараонську кров. Тому Хазарсиф видає свою доньку за представника династії фараонів Тутанхамона. Зять Тутанхамон виявився «аморальною» людиною. Він ініціює державний переворот, захоплює трон, а тестя з усім єврейським народом виганяє з Єгипту (не вбивати ж батька дружини?).

Згідно з Біблією Мойсей-Хазарсиф «перевиховує» свій народ, водячи його 40 років Синайською пустелею (як вони

²⁴ За іншою версією (француза Шюре) Хазарсиф-Мойсей стає головним жерцем храму бога Амона. Під час походу фараона до Лівії він, перебуваючи в дельті Ніла, де євреї-раби працювали на спорудженні іригаційних споруд, вбиває ненароком чиновника фараона, який знущався над старим євреєм. Смерть чиновника фараона каралась смертним вироком, і Хазарсиф, знаючи, що фараон його не пожаліє, втікає до Ефіопії (за іншою версією – до Синаю), де переховується у одному з місцевих храмів. У головного жерця було одинадцять доньок, з однією з них і одружується Хазарсиф. А щоб його не знайшли всюдисущі лазутчики фараона, він бере собі нове ім'я Мойсей, або «спасенний». З того часу у більшості тих, хто вважає себе євреєм, два імені: одне для рідних, інше для широкого загалу, щоб не відрізнятись від місцевого населення. Так, практично всі вожді Жовтневої революції в Росії відомі не за своїми іменами і прізвищами, а за російськомовними псевдонімами. Легенда (?) про перебування Мойсея в Ефіопії збереглась серед жителів країни, а оскільки його дружина була (?) ефіопка, то ефіопські євреї вважають себе справжніми (на відміну від усіх інших) євреями. І зараз в Ізраїлі можна зустріти чорношкірих євреїв із Ефіопії.

могли ходити 40 років по цьому клаптику Землі, невідомо, та легенда є легенда), а щоб євреї вижили, їм Бог Ягве (Яхве) «сипле» манну небесну. Після сорока років поневірян (близько 1300 року до н. е.) і після того, як померли всі, хто був рабами в Єгипті та мав рабську психологію, Мойсей веде свій народ в землю ханаанську, де євреї за наказом бога Ягве (точніше, Мойсея) вирізають усіх жителів Палистану²⁵.

Протягом XI–XII сторіч до н. е. прибульці з Єгипту змішуються з оточуючим Палистан населенням, місцевими арабами (арамея-ми-семітами з Аравії), втрачають гібрейську мову (можливо, уже єгипетську) і переходять на арамейську. В цей же час складається нове релігійне вчення Ягвіст (на відміну від існуючого Ельйогіма, або Ельйохіста), що вперше було записане десь у X сторіччі до н. е., запозиченою у фінікійців писемністю²⁶.

У 586 р. до н. е. халдейський цар Навуходоносор II руйнує Єрусалим (Салим, Руссалим?), а його жителів забирає у «вавилонський полон», що закінчився в 539 р. до н. е., коли Вавилон завоювали перси (Кір II, 586–539 роки до н. е.). За час вавилонського полону складаються два напрямки суспільного релігійного життя євреїв: вавилонський і палестинський. У Вавилоні, в храмі Соломона (60 ліктів у довжину, 20 – у висоту і 30 – у ширину) рабини Єзікаел і Єзра «знайшли» скрижалі (кам'яні брили, яких ніхто до того чомусь не помічав) із заповідями Ягве (точніше, Мойсея) і написали Тораг, про що Єзра оповістив не вавилонську общину євреїв, а прибув до Єрусалима й оголосив про скрижалі там.

Тораг став основою Талмуда, священної книги євреїв. Безпосередньо Талмуд містить 52 томи зі вчень Ельйохіста і

²⁵ Серед місцевих мешканців були і фрізи, родичі германських арійців-фаразеїв, що давало «моральний» привід Гітлеру і його команді на знищення «безгрошових» євреїв-інтернаціоналістів, «потомків» тих євреїв, які вирізали фрізів. Бог Ягве був безжалісним до іновірців-ханаанців: якщо хтось із євреїв пожаліє дідуса, жінку чи дитину, то інший єврей мав його вбити.

²⁶ Цікаво, що до V ст. до н. е. (до написання рабинами Єзікаелем та Єздрою Торага) в святих книгах іудеїв і ізраїльтян (двох дуже різних племен, що стали основою євреїв), про Соломона, Давида та інших царів, святих і пророків, бог Ягве ніде не згадується жодним словом.

Ягвіста, з яких лише 6 томів увійшли до перекладу Талмуда грецькою мовою, що отримав назву Біблія²⁷. У створенні грецького варіанта Біблії Септуагінти (приблизно в 300 р. до н. е.) брали участь 72 рабини, що ставили в еквівалент богу Ягве орійських богів Ора, Божа та бога-громовика Яйяша, маскуючи вчення Ягве-Мойсея під європейські культи. Саме тоді Біблія-Талмуд набула кінцевого вигляду.

Після вавилонського полону історичний шлях тих, хто сповідував вчення Мойсея, розгалужується. Значна частина вавилонських євреїв розвивається за азійським варіантом, палестинські євреї – за європейським, хоча задовго до вавилонського полону багато євреїв жило не тільки у Вавилоні, а й на території Малої Азії, Кавказу, Іранського нагір'я. Донині євреї відзначають свято єврейських жінок «Пурим»²⁸. За легендою гарну дівчину-єврейку обрав собі за дружину мідійський цар. Та його головний візир, незадоволений експансією євреїв, що поступово заволоділи всіма ключовими посадами в суспільстві, умовляє царя «знищити» євреїв. Про це «випадково» дізналася цариця і разом із своїм дядьком Мордихаєм організувала ніч довгих ножів, коли євреї в одну ніч вирізали всю еліту Мідії, захопивши владу в країні (загалом вирізавши близько 70000 мідійців).

Розглядаючи в історичному контексті шляхи багатьох держав, що виникали пізніше, неважко помітити цікаву деталь. Як тільки десь якийсь народ набрав сил, на його територію починалась дифузія євреїв, що спочатку перебирали на себе фінансові важелі, потім, видаючи своїх доньок за можновладців, захоплювали владу, паразитуючи на даному народові. Кінцевим етапом існування кожної такої держави була руйнація морально-етичної основи корінного етносу з заміною на іудейську, і руйнація самої держави або етносу.

²⁷ Частина Талмуда, що має назву Іббур, призначена лише для посвячених (для вищого, не для загалу, духовенства).

²⁸ У 1910 році на 2-й Міжнародній конференції соціалісток в Копенгагені єврейка Клара Цеткін запропонувала відзначати свято міжнародного жіночого дня 8-го березня, по суті роблячи єврейське свято «Пурим» міжнародним. Нині це свято відзначається лише на теренах деяких пострадянських та постсоціалістичних держав, бо майже у всьому світі відзначається свято матері і дитини на початку травня.

Найбільшого розквіту азійська гілка єврейства досягла в Хазарському каганаті (звідси розповсюджене серед євреїв прізвище Коган), де всі ключові державні посади займали євреї, а державною релігією офіційно був оголошений іудаїзм. З Хазарії вчення іудаїзму разом з його носіями розповсюдилось на вищі владні ешелони у Візантії і на Русь. Починаючи з VII–IX ст., коли Київ платив данину Хазарії, євреї перебрали на себе фінансову сферу на Русі. Уже за часів Київської Русі вони фінансували походи князів, а також киян-ремісників під такі відсотки, що останні не могли не те що виплатити позику, а навіть сплатити відсотки. Відоме повстання киян за Володимира Великого проти євреїв у Києві, яке Володимир придушив силою, залишив місто кров'ю повстанців.

У Візантії експансія євреїв набула розквіту в XIII–XV сторіччях, де вони також зайняли ключові посади в усіх державних інститутах. А тому не дивно, що всього близько 30000 турок-месхетинців змогли завоювати 15 мільйонів місцевих мешканців (греків), що жили за чужим для них морально-етичним кодексом і яким не мало різниці, хто там «на чолі»: чи євреї, чи турки-месхетинці. З часом малоазійські греки стали турками, перейшовши на тюркську мову завойовників і сповідуючи їх віру – іслам.

Знаменною віхою в історії палестинської гілки єврейства було народження Ісуса Христа і започаткованого ним нового вчення – християнства, в якому морально-етичний кодекс єврейської спільноти розповсюджувався на інші народи. Християнство сповідувало рівність усіх народів перед єдиним Богом, а тому на батьківщині Христа не сприймалось співвітчизниками (так, всі апостоли Христа були галілеянами, бо навіть серед євреїв плем'я Ізраїлеве вважало себе більш «вибраним»), а послідовники вчення Христа переслідувались перш за все в Ізраїлі. Серед багатьох мешканців Палестини прихід месії Христа відроджував мрію незалежності від Риму, а тому починається рух за звільнення від імперської залежності. Щоб навести порядок у Палестині, римляни «виселяють» велику кількість євреїв до північної Африки (Карфагена – нині територія Тунісу і Марокко) та до Галлії (нині частина Франції і південної Німеччини). З Північної Африки євреї мігрували до Іспанії, з Галлії – по всіх країнах Європи.

Об'єднувала тих, кого називали «жюде», релігія, синагоги (явні й неявні) та таємні товариства (з 1118 року відомі таємні ордени тамплієрів, з 1209 року – альбігійців, з 1244 року – розенкрейцерів, з 1534 року – єзуїтів, що під виглядом боротьби з проявами «нечистої сили» та диявола знищували творчу еліту практично всіх європейських народів; з 1776 року – ілюмінатів, в ХХ сторіччі – орден Святого Станіслава і т. д.). Завданням всіх орденів масонських лож, таємних товариств було знищення етнічних еліт, просування на державні і ключові фінансові посади людей «жюде», впровадження морально-етичних засад іудаїзму в планетарному суспільстві.

За Катерини II і особливо наполеонівських війн при переділі Європи значна частина території Центральної Європи була включена в володіння Російської імперії, де проживала велика кількість євреїв. Почалась експансія європейських євреїв до нинішніх Прибалтики, Білорусії, України (де на той час були євреї азійсько-хазарсько-візантійського походження). Багато з них займалися лихварством, продавали спиртні напої, тримали будинки розпусти, тож мали місце непоодинокі єврейські погроми і повстання, коли разом з винними страждала значно більша кількість невинних.

У середині – кінці ХІХ сторіччя євреїв, що мали й мають жити за заповідями Мойсея, стає забагато (територія паразитування завжди обмежена і якщо хижаків стає більше, ніж може прогодувати дана територія, то більш сильні хижаки знищують слабших). Європейське єврейство поділяється на дві течії: одна (відома як сіоністська) сповідує силу грошей: хто володіє фінансами, той володіє світом; інша, що не мала грошей (комуністично-соціалістична, інтернаціональна) за альтернативу фінансам мала владу: пролетарі всіх країн, об'єднуйтесь, знищуйте свою еліту²⁹ і вами керуватимуть розумні євреї. Протистояння

²⁹ В. Маяковського вбило подружжя Бриків, Єсеніна – Яків Блюмкін, поета-пісняра Талькова – Шлефман... І. Франко не міг надрукувати свою книгу «Сотворення світу» про міф вибраності євреїв, а коли її все ж видав емігрант-українець у Канаді за свій кошт, то через день весь наклад зник з продажу, а самого І. Франка не те що припинили друкувати, а довели до психіатричної лікарні.

між цими течіями викликало хвилю «революцій-переворотів» у багатьох країнах Європи³⁰ і призвело до виникнення націонал-соціалізму в Німеччині та «інтернаціонального більшовизму» в Росії³¹ і, як результат, – до Другої світової війни, в якій перемогла сіоністська течія.

Після Другої світової війни отримала продовження та сама тактика гегемонії світового сіонізму. Ідеолог світового сіонізму О. І. Гінцберг (Ахад Гаама) в своїй праці «Переоцінка цінностей» (відомій за «Сіонськими протоколами») пише: «...Ця нація буде володарювати над іншими. І ця нація є Ізраїль, який серед інших народів є дійсно вищий тип людства... і має волю стати володарем Всесвіту, не рахуючись з тим, чого це може коштувати масам нижчих

³⁰ У XVI ст. католицьку церкву «розкололи» І. Рейхлін та його послідовник М. Лютер. У Португалії в 1754 р. почав зміни Пасхаліс (Паскуале), в 1566–1609 рр. у Нідерландах кальвінізм здобув перемогу завдяки єврейській громаді, в XVII ст. в Англії революційні зміни започаткував О. Кромвель (шанувальник єврейських книг і цінностей). Євреями були Робесп'єр, який очолював Велику французьку революцію, в Німеччині на початку XX ст. Роза Люксембург і Клара Цеткін, у Росії В. Ульянов-Ленін (по матері Бланк) та Троцький.

³¹ Під час Великої жовтневої революції в Росії була знищена практично вся національна еліта. Всі важелі у владі, мистецтві, літературі, ідеології, не кажучи про фінансову і духовну сфери суспільства, захопили євреї, дискредитуючи і знищуючи навіть паростки місцевого, національного. Одними з перших наказів Леніна були «Об антисемітизмі» і про тотальне знищення Донського козацтва за те, що донські козаки брали участь в антиєврейських погромах у Росії. При Й. Сталіні (представникові азійської гілки єврейства) за антисемітизм давали 25 років ГУЛАГу. В Україні за наказом Кагановича зібрали більше тисячі кобзарів (історичну пам'ять, носіїв самосвідомості українців), вивезли в товарних вагонах за Полярне коло і там викинули сліпих і роздягнутих в сорокаградусний мороз у тундру. Руйнували Україну в громадянську війну війська Лашевича, Римма, Розенгольца, Ваймана, Рухімовича та ін. З самого початку НКВС в Україні очолив Шварц (1918), пізніше В. Межинський, Г. Ягода, В. Балицький. На чолі таборів ГУЛАГу стояв М. Берман, половиною жертв ГУЛАГу були українці. Заступниками Бермана і начальниками всіх концтаборів були євреї. До Другої світової війни було знищено півмільйона чоловік лише української інтелігенції. А всього під наглядом більшовиків-євреїв під час голодомору і репресій було знищено близько 15 мільйонів українців. Важливі ключові посади в церковній ієрархії займали і займають євреї. Токвемада в Іспанії проявив себе як найбільш кривавий інквізитор, а в Росії нині патріархом Ридигер – Олексій II.

істот і нижчих народів; ні з бідами, яким вони внаслідок цього піддаються. Бо лише одна надлюдина і одна нація³² є цвітом людського роду; всі інші створені лише для того, щоб слугувати цій меті, щоб служити сходами, по яких можна піднятися на заповітну вершину».

Що ж дозволяє прошарку світового суспільства – євреям існувати і процвітати протягом майже чотирьох тисячоліть?

Одним із найважливіших принципів будови живого розумного Всесвіту є принцип розбудови: кожний об'єкт (система) розбудовує себе з тих елементів, блоків, що існують на даний момент навколо. Будь-яка теорія, галузь знання, морально-етичні кодекси, релігії – все будується з того, що вже є, але використовується не все підряд, а те, що забезпечує життєздатність системи на даний момент.

³² Доволі розповсюджений міф про вибраність євреїв необхідно весь час підтверджувати фактами. Багато легенд існує про те, що практично всі знамениті вчені і митці були євреями. В дійсності серед учених широко відомі лише імена

Коли мова йде про ту чи іншу систему віросповідання, то вона теж будується на елементах попередніх релігій. Тож поява іудаїзму зобов'язана обставинам «виживання» тієї множини людей, яка називає себе народом Ізраїлю. «Народ» без власної фізичної території, народ-блукач, без чітко окресленої ментальності (мається на увазі не ядро, а периферія, що пристосовується до ментальності країни перебування – на зразок розбудови вірусу за рахунок клітини тіла, на якому вірус паразитує), але з жорстко сформульованими морально-етичними законами, з чітко розбудованою духовною територією. (Для виживання необхідно мати достатній комплекс виживання. Для конкретної особи цей закон відображений в приказі «сила є – розуму не треба» та подібних до неї. Для народу – це наявність території фізичної, ментальної і духовної. І якщо має місце дефіцит одного – воно компенсується іншим).

Н. Вінера, А. Ейнштейна та З. Фрейда, та й то більше розрекламовані, ніж за вагомий внесок у розвиток науки. Серед композиторів видатними можна назвати хіба що Мендельсона, Гершвіна та Оффенбаха, серед поетів Пастернака, Гейне, Мандельштама та Бродського... Кількість євреїв лауреатів Нобелівської премії ніяким чином не пов'язана з фундаментальними відкриттями в науці та кроками в розбудові планетарного суспільства і є наслідком роздутої реклами засобів інформації, що практично стовідсотково контролюється євреями. Вважається, що до «відкриттів» Ейнштейна більше причетна його перша дружина сербка Мілева Марич, з сім'ї професорів-фізиків Белградського університету, прізвище якої стояло поряд з прізвищем Ейнштейна, а потім кудись зникло.

ЗАУВАЖЕННЯ

Біблійні книги написані по-гібрейськи. Євреї за сотні років до Христа забули ту мову. Гібрейська мова зникла після Вавилону, коли євреї почали говорити халдейською (або арамейською).

Царі євреїв під час вавилонського полону перетворились у архієреїв, книжники стали рабинами (равінами), а левіти – священиками, що живуть за рахунок жертв і десятин.

Аккад – XXIV–XXII ст. до н. е.

Ассірія – IX–XIV ст. до н. е. Розквіт VII–VIII ст. до н. е., знищена Мідією.

Мідія – VII–VI ст. до н. е.

В Ельйогімі багатобожжя розглядається в залежності від функцій: Плохім – могутній, Ха-Ельйохім – істинний Ельйохім, Ель-Еліон – всевишній Ель, Всевишня велич; в Ягвісті Єгова-Ягве теж набуває рис функціональності: Єгова-Рафа – лікар, Єгова-Ніссі – стяг, Єгова-Шалом – мир, Єгова-Раах – пастух, Єгова-Іре – наглядач і т. п.

У Корані з приводу святості апостолів Христа (і левітів взагалі) сказано: «І хитрували вони, і хитрував Аллах, а Аллах – кращий із хитрунів». У тому ж Корані читаємо попередження мусульманам: «...ви, які увірували! Не беріть іудеїв і християн у друзі – вони друзі один одному...».

ІДЕОЛОГІЯ ВИБРАНOSTІ

Основу іудаїзму складають дві світоглядні системи: ельйохіст і ягвіст. Ельйохіст (Ельйогім) своїм корінням виростає з Шумерії (а ще глибше – з індуїзму і Відичної віри), з множинності богів і їх ранговості у Всесвіті, з троїчності природи богів і людей. Ягвіст – з абсолютизації одного конкретного бога, що «заклучив контракт» з народом Ізраїлю, коріння якого в легендах і законах Вавилону. По своїй суті закони Мойсея (закони бога Ягве) – це закони Кгаммурабі, що царював у Вавилоні близько 2000 р. до н. е.

У кінцевому вигляді іудаїзм, як світоглядна система, сформувався десь в V ст. до н. е. у Вавилонській общині євреїв. Ядром іудаїзму є Тораг, або п'ятикнижжя Мойсея, що уклали два вавилонських рабини Єзра та Єзікаел. До цього часу в жодній із святих книг євреїв (маються на увазі книги про царів Давида і Соломона, пророків Амоса, Єремію, Ісайю та інших) немає жодного слова про бога Ягве і про жертви, які необхідно йому приносити. Для перелічених царів і пророків, як для народу Ізраїлю до цього, жертви були противні.

Тораг (п'ятикнижжя) складається із книг Берешіт (на початку), Елле шемот (отже імена), Ваїкра (він назвав), Бамідбар (у пустелі) і Елле гардебарім (отже, промови, або «другозаконня»). У першій книзі «Буття» дуже спрощено, в формі, доступній свідомості людей того часу, подана картина створення Всесвіту. В другій книзі «Ісход» розповідається про вихід євреїв з Єгипту, а точніше, про формування духовної сфери євреїв Мойсеєм, про перетворення їх суспільної свідомості. В третій книзі «Левіт» поданий кодекс правил суспільного життя євреїв, їх морально-етичний кодекс (основні заповіді Мойсея

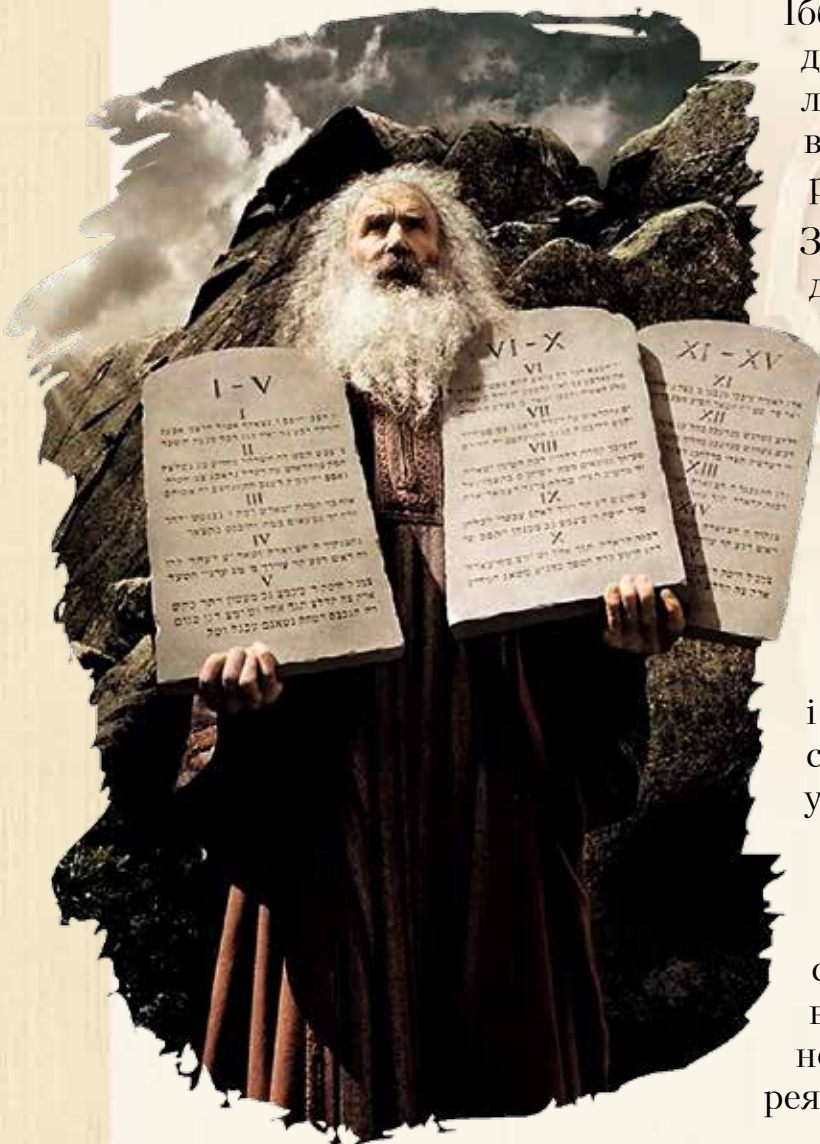
пізніше повторює в «Нагорній проповіді» Ісус Христос). У четвертій книзі «Числа» розповідається про історію перебування євреїв у пустелі і формування їх нової свідомості. В п'ятій книзі «Другозаконня» викладаються контрактні зобов'язання бога Ягве перед народом Ізраїлю і настанови, за якими той має жити (в кінці цієї книги Мойсей розповідає про свою смерть і як його оплакували сини Ізраїлю).

Тора є ядром, основою Талмуда, священного писання, що містить 52 томи з вчень Ельйогім і Ягвіст, із акцентом на Ягвіст. Паралельно в тій же вавилонській общині склалась дещо інша варіація містичного іудаїзму – Каббала, що акцентує більшу увагу на основах Ельйогіму, сповідуючи вчення про еманатії, світ символів і можливість впливати через них на космічні і земні процеси. Значна ча-

стина Талмуда (в тому числі Іббур) не висвітлюється для широких верств населення і призначена лише вищому духовенству євреїв.

Звичайно, щоб зрозуміти духовний всесвіт євреїв, необхідно зробити наголос на одвічному принципі будови Всесвіту: не буває плюса без мінуса, добра без зла, достоїнств без недоліків.

Все пізнається в контексті еволюції народів і планетарного суспільства в цілому. Існуючи у вигляді дифузного народу, євреї, набуваючи рис місця останнього перебування, переносили все те з собою по всьому світу. Для значної частини людства євреями є по суті «люди без

батьківщини»³³, що приводять розвиток суспільства до єдиного знаменника. І в цьому їх велика позитивна роль.

У той же час основним джерелом існування тієї верстви населення, що вважає себе євреями, є не промислове виробництво, а фінансова сфера та сфера обслуговування людини людиною. Місцевими, корінними народами подібні риси сприймаються найчастіше негативно і підставою для цього є заповіді Мойсея, дані народу Ізраїлю. Ось лише деякі з них.

...Не мають жити інші народи на твоїй землі, бо, маючи свої достоїнства і взявши твої, переможуть і знищать тебе. Не служи чужим богам, бо то сітка поневолення твого (Тора, Исход, гл. 23). І коли ти будеш обробляти землю, вона не стане більше давати сили своєї для тебе і будеш ти чужинцем на своїй землі.

...Бо ти є народ святий Господові, Богові твоєму; (Мойсей, V, 7.5), тебе вибрав Господь, Бог твій, щоб ти був йому вибраним народом з-поміж усіх народів, що є на землі (Мойсей, V, 7.6).

...І винищиш усі народи, які Бог твій подасть тобі; не попустить їм око твоє, і не будеш почитати їх богів (Мойсей, V, 7.16).

...Жоден (народ) не встоїть перед вами. Ваш страх пустить Господь, Бог наш, на обличчя всієї землі, яку будете топтати так, як я вам сказав (Мойсей, V, II, 22–25).

...І винищить Господь, Бог твій, народи ті перед тобою полегко і по-трохи. І подасть їх тобі Господь, Бог твій, і затратить їх великою затратною, аж будуть винищені. І подасть тобі королів їх у твої руки і винищить їх ім'я під небом; не встоїть жоден перед тобою, поки не винищить їх (Мойсей, V, 7, 22–24).

...Сини, які їм вродяться у третьому поколінні, увійдуть до громади Господньої (євреї є євреєм, якщо його прадід

³³ Необхідно підкреслити, що євреї – це не генетична, а духовна спільнота, щось на зразок Комуністичної партії, для вступу до якої необхідно мати три рекомендації від інших «комуністів». Щоб ти був євреєм, достатньо, щоб хтось із рідних був євреєм, щоб ти сповідував Тораг і ніс десятину «секретарям парткому» – рабинам і левітам.

був євреєм, тобто, якщо генетично він хоч на 12 % євреї – інакше євреї, як народ, зникли б уже в п'ятому поколінні) (Мойсей, V, 23, 7-8).

...Не будеш їсти м'яса здохлих звірів. Дай його перехожому або продай чужинцеві (не єврею), бо ти є народ святий Богові твоєму (Мойсей, V, 14, 21).

...Господь, Бог твій, благословляти тебе буде, як обіцяв, і будеш позичати численним народам (за лихву), а сам ні в кого позичати не будеш. І будеш панувати над народами, а вони над тобою панувати не будуть (Мойсей, V, 15, 6).

...Побий камінням свого брата, якщо він служить чужим богам (Мойсей, V, 13, 6–10).

...Доконче винищиш мешканців міста, де з'явиться пророк, що кличе до служби чужим богам, вістрям меча; стратиш їх, і усе, що в нім, і худобу його поб'єш вістрям меча. А всю здобич його збереш на середині вулиці і спалиш вогнем місто разом зі здобиччю Господові, Богу твоєму; і буде вічною могилою і не буде відбудоване воно більше (Мойсей, V, 13, 15-16).

...А як побачиш між в'язнями гарну жінку, то впровадиш її до свого дому, а відтак увійдеш у неї, а вона буде тобі за жінку. А якщо вона тобі потому не сподобається, тоді випустиш (виженеш) її (Мойсей, V, 21, 11–14).

Не відрізняються гуманністю та моральністю й інші святі книги Талмуда. В книзі «Суддів» оповіда-

ється, як євреї вирі-
зали за наказом
їхнього Бога
всі народи
на теренах
завойова-
них (шість
племінних
орійських
союзів, що
на селяли
Палестину).
А якщо пога-
но хтось вирі-

зує, то буде богом Ягве покараний. Відповідно, вбивство королів і вождів інших народів, підступне і підле, часто виконується жінками (Судді, 3,15; 3,29; 3,30; 4,23; 5,31). Провина ж народів, що винищуються, лише в тому, що вони або живуть на території, що їм заповідав Ягве, або ж є сусідами Ізраїлю.

У «Пісні пісень» Соломон вчить не просто цілуватись: «... мед і молоко є під твоїм язиком». (Поцілунок відкритим ротом, під язик. У Соломона багато жінок і наложниць, і «Пісні пісень» – це посібник до морального розтління під виглядом пісень про кохання. Нинішні попи кажуть, що це любов Христа до Церкви – поцілунок «під язиком»?)

Євреї розуміли і розуміють, що найстрашніший злочин «покинути віру батьків, бо національна» віра є однією з найбільш суттєвих ознак народу (після мови) і основою його єдності і життєздатності.

Відстежуючи історію єврейської спільноти і розглядаючи заповіді Мойсея, маємо в той же час не забувати, що з кожною людиною і з кожним народом можна робити лише те, що вони дозволяють. І що не існує народів ні поганих, ні вибраних; що в планетарному суспільстві кожний народ шукає свою життєву нішу і перебуває в ній доти, доки не зміняться обставини, і що все людство є єдиним живим організмом. І в цьому організмі клітинка – людина чи орган – нація (народ) не повинні завдавати шкоди іншим частинам тіла, не повинні паразитувати на ньому, перетворюючись на ракову пухлину, що може знищити весь організм.

Євреї, обслуговуючи фінансову сферу, сповідують мораль «прибутку», про аморальність якого говорив К. Маркс: «капіталіст заради прибутку продасть і рідну неньку». Тож віддаючи належне євреям за їх внесок у розвиток планетарного суспільства, не можна закривати очі на той негатив, що супроводжує їх із сторіччя в сторіччя, із покоління в покоління і що накопичується важкою кармою над носіями світогляду іудаїзму.

Щоб зрозуміти причини становлення принципів життєдіяльності євреїв, необхідно звернутись до загальних принципів життєдіяльності людства.

ПРИНЦИПИ ЖИТТЄДІЯЛЬНОСТІ. ІДЕАЛЬНА ЛЮДИНА

Питання добра і зла можуть розглядатись лише в контексті еволюції живого розумного Всесвіту. Інтуїтивно, або виходячи з уявлень суспільної моралі, ми ділимо все на чорне і біле, гарне і погане, позитивне і негативне... Та чи дійсно так воно і є?

В людині поєднані риси біологічної і суспільної істоти. Мета ідеальної біологічної істоти вижити за всяку ціну і розмножитись. Все, що може слугувати цій меті, «морально».

По тундрі ідуть двоє. Їстівні припаси скінчились, до найближчого «шматка хліба» сотні кілометрів. Або загинуть обоє, або сильніший має з'їсти слабшого...

У річці тоне людина, на березі стоїть чоловік. Рятувати чи ні? Якщо то жінка і її врятувати, то це перспектива продовження роду. А якщо чоловік? Врятуєш, а він з'їсть твій хліб, та ще й може забрати у тебе твою жінку... Це біологічний конкурент, його краще позбутись...

У біологічному світі виживає більш пристосований. Той, хто володіє достатньою територією, енергією, потоками їжі й інформації. Іншими словами – достатнім життєвим простором. Що ж робити тому, хто виявився не конкурентоспроможним? Один із варіантів – об'єднатись у товариство за інтересами. У суспільстві з цього приводу існує багато приказок, на зразок «гуртом і батька легко бити», не кажучи про полювання «на мамонта». Одним із прикладів ефективності подібних об'єднань (можливо, не найкращим, але показовим) є «банда», або товариство, що грабувало «товар» на «великій дорозі» (від слова «товар» – яким називали тварин, що служили податком в

Золотій Орді, і від якого пішла назва тих, хто цей товар грабував – товаришів). «Товар» охороняли озброєні воїни, і якщо мій товариш б'ється, а я сидітиму в куцах, то може загинути товариш, а потім і я без «продукту існування». Як результат у банді товаришів виникає «товариська мораль», перші заповіді сумісного буття людей, не пов'язаних родинними зв'язками: один за всіх і всі за одного, не вбий, не бери чужого, не прелюбствуй, поважай старших та тому подібне. Зрозуміло, що ці заповіді (морально-етичні кодекси) відносяться лише до членів своєї «банди». Бо якщо десь поряд з'явиться інша «банда», то вона захопить «товар», а твоя залишиться без засобів до існування. Тож до іншої «банди» мораль своєї не відноситься, конкурента необхідно знищити. Показовою в цьому відношенні є Біблія (в перекладі з івриту «книга»). У «п'ятикнижжі» Мойсея, в книзі «Левіт» приведені заповіді бога Ягве єврейському народу, пізніше повторені Ісусом Христом у «Нагорній проповіді», і нині відомі в усьому суперхристиянському етносі. Але той же бог Ягве наказує вирізати всіх ханаанців у Палестині (невірних, гоїв) для звільнення життєвої території від конкурентів – корінних жителів Палестини. Мораль бога Ягве не відноситься до гоїв, вони поза законом. Пізніше великий пророк людства Ісус Христос поширив заповіді старозавітної Біблії на все інше людство, але за межами її дії залишилась вся біосфера, весь живий і розумний Всесвіт...

На відміну від ідеальної біологічної істоти, соціально-ідеальна має жити не для себе, а для товариства, об'єднаного єдиними умовами існування і виживання, єдиною метою досягнення бажаного. Ідеальна соціальна особа має без вагань «закрити амбразуру ворожого дзоту заради загального успіху. Але подібна мораль стосується не всіх членів «банди», а її рядових членів. Отаман банди не пошле на амбразуру свого сина; в банді теж є свої хижаки і свої вівці, своя конкурентна боротьба за територію виживання. Навіщо ризикувати собою, коли можна використати іншого? Чому не привласнити кращий чи додатковий продукт, якщо я «на чолі», або сильніший, хитріший, спритніший?

У сучасному світі не існує людей повністю ідеальних як біологічно, так і соціально. Бо якщо ти не хижак, то ти жертва; якщо ти не експлуатуєш інших, то експлуатуватимуть тебе. А з іншого боку, завдяки законам розвитку і будови біоценозів, кожний хижак є жертвою іншого «хижака». Біосфера, як і Всесвіт, побудована на принципі «взаємопоїдання» на замкнутих контурах життєдіяльності. На суспільному контурі життєдіяльності людства завжди присутні два полюси, дві тенденції: виживання особистого і суспільного, колективного, при цьому в колективі виживати краще, ефективніше. Та як тільки з'являються інші подібні «товариства», виникає і необхідність боротьби за територію існування власного. В залежності від ситуації конкурента

або знищують, або підпорядковують власним інтересам, перетворюючи його на жертву. Останнє набагато ефективніше, бо розширює і розбудовує територію та можливості твого «товариства»: ордену, партії, церкви, мафії, угруповання, держави, родового клану всередині етносу і етносу між інших етносів. Стійкість будь-якого подібного соціального утворення складається з двох кодексів: морально-етичного по відношенню до членів свого об'єднання і «неморально-неетичного» по відношенню до конкурентного зовнішнього оточення. В свою чергу кодекси теж поділяються за напрямком дії на конкретних індивідів і на суспільні утворення.

Морально-етичні кодекси позитивної побудови і розвитку суспільства добре виписані в великих пам'ятках духовності людства: Авесті, Риквідах, Махабхараті, Бхаватгіті, Біблії, Євангелії, Корані, Повчанні Володимира Мономаха. Про неморально-неетичний кодекс мова йде лише в «закритих», «для обмеженого користування» джерелах інформації, призначеної для «вибраних». Щоб людина, колектив, етнос не чинили опору хижакам, необхідно позбавити їх знання законів експлуатації «овець» «хижаками». Але для того, щоб людина розуміла закони будови оточуючого її розумного живого Всесвіту і могла приймати самоусвідомлені рішення, вона має знати і розуміти обидва полюси соціального устрою Людства.

Які ж заповіді (принципи) лежать в основі «полюса зла» по відношенню до людини і до суспільних об'єднань?

ПРИНЦИПИ ПОНЕВОЛЕННЯ Й ЕКСПЛУАТАЦІЇ ЛЮДЕЙ

Людину можна використовувати фізично (як біологічну істоту), інтелектуально і духовно. Найпростіші шляхи фізичного використання, але вони досить неефективні. Експлуатація людини найбільш ефективна при повній інтелектуальній і духовній підпорядкованості меті її використання, для чого людину потрібно перепрограмувати; вона повинна жити твоїми думками (не всіма, а лише тими, що достатні для виконання функцій) і дотримуватись заповідей твоїх богів. Для «програмування» людини класом експлуататорів використовуються наступні принципи.

Людина може стільки, скільки знає (Ф. Бекон). Зробіть усе, щоб вона знала лише те, що корисно для нас. Створюйте ті «сорт» людей, що влаштовують нас. Для досягнення мети використовуйте штучну селекцію – вибирайте бажане і знищуйте все, що виходить за межі необхідного.

Заохочуйте фізіологію, потурайте тваринним інстинктам, особливо сексуальним прагненням. Пропагуйте сексуальну революцію, будіть у людині тварину. Не дайте їй підвестись до «розумності» та «духовності» – і будете її пастухом.

Інформувати людину не значить давати їй знання. Знання – це ще й уміння аналізувати та використовувати інформацію. Не дайте опонентові це вміння (нехай знає, але не думає).

Потурайте тим людським бажанням, що пов'язані з тілом, і робіть усе, щоб не було таких для розуму і душі. Заохочуйте професійні, але не духовні запити і бажання.

Найгірше людина сприймає думку про те, що у неї поган

ний смак, що вона не гуманна до людей і не вміє думати. Хваліть у людині те, чого вона не має.

Чим більше різної непотрібної інформації дати людині, тим менше вона буде думати. Зробіть усе для того, щоб повністю заповнити її інформаційний простір корисною інформацією для вас, щоб у неї не було часу на аналіз інформації й висновки.

Кожному достоїнству і кожній добрій якості людини протистоїть якийсь недолік або вада. Зробіть щедрість марнотратством, бережливість – скупістю, хоробрість – безрозсудством, обережність – боягузством, патріотизм – нетерпимістю і ви отримаєте гарний інструмент для досягнення мети: розділяй і володарюй.

Щоб ніхто не взяв ваших планів і не скористався ними, демонструйте терпіння, тактовність, гнучкість, проникливість, спокій, здавайтесь відкритим і доброзичливим. Користуйтеся їх ідеалами, надівайте їх «моральний» одяг і ви досягнете своєї мети.

Примічайте звичаї інших, їх пристрасті й антипатії, смаки й нахили та потурайте їм. Ваша увага до людей обернеться гарантованим прибутком. Говоріть жінкам компліменти, а чоловікам – які вони розумні, й матимете довірливе до вас «знаряддя».

Пропагуйте дружбу розгулу, п'янства, розбещеності – все те, що ніколи не зробить людину дійсною загрозою вашим

намірам. Знайдіть у кожній людині її найбільшу пристрасть і грайте на ній; бо то ланцюг, що прив'яже її до вас і зробить вашим рабом. Заохочуйте пристрасті до речей, їжі, шкідливих звичок – до всього, що перетворює людину на фізіологічну істоту й робить її джерелом вашого прибутку та основою вашої влади над нею.

Зробіть усе, щоб людина вірила, а не знала. Віра робить людину потенційно недоумкуватою.

Для того, щоб тримати людей у покорі, необхідно перетворити людські умови життя в бездуховні й бездумні умови існування свійської тварини, для чого необхідно:

- позбавити інформації з зовнішнього світу з тим, щоб людина не знала і не думала про краще життя;
- розповсюджувати інформацію про те, що будь-які зміни приведуть до того, що буде ще гірше;
- дозволити користуватись інформацією, яка нічого не варта з точки зору змін; при цьому повинна домінувати думка про неможливість змін;
- прищепити людині психологію й поведінку дитини з акцентом на фізіологічні потреби;
- роздувати «муху до слона»: при всіх перевіряти чисті руки, ставити в куток, зняти штани тощо;
- відсутність законів і правил; зведення їх до асоціації з особистістю;
- я хазяїн – я закон; я керівник – ти дурень, можу дозволити, а можу – і ні; хочу підтримаю, хочу покараю;
- використовувати в якості зворотного зв'язку донос;
- впровадити колективну відповідальність, караючи всіх за винного одного;
- впровадити правило «не висовуйся». Хто висунувся – не зносити голови;
- навчити дивитись – і не бачити, слухати – і не чути, поки не дозволять;
- пересварити людей чергами, привілеями, увагою, нагородами тощо;
- знищити віру у власні можливості;

- створити серед рабів еліту; гірше чужих катів бувають лише свої;
- перетворити людей на зомбі, довести виконання наказів до автоматизму без усвідомлення їх суті (показові в цьому розумінні армія, поліція та інші державні інститути);
- привчити не бачити очевидного; говорити на біле – чорне, на чорне – біле;
- прищепити постійне почуття страху: постійне очікування біди, болю, кари, смерті тощо; погроза повинна бути страшніша за її виконання;
- знищити ознаки особистості з підгонкою рис людини до рис і ознак еліти суспільства;
- програмувати свідомість, безперервно прокручуючи ту саму інформацію.

Для того щоб залишитись людиною за будь-яких умов, необхідно дотримуватись двох правил:

- створити для себе середовище автономної поведінки, де лише я сам можу приймати рішення;
- мати в свідомості етичну межу, опуститись нижче якої для людини гірше смерті.

Універсальним інструментом привласнення людини і продукту її діяльності, того, що тобі не належить, є гроші. Праведним шляхом розбагатіти неможливо. Ні працею, ні терпінням, ні талантом накопичити капітал неможливо, бо накопичення капіталу завжди було привласненням чужого (людського чи природного). Існує лише шість шляхів збагачення:

- капітал на чужому горбі (на експлуатації інших людей: рента з обороту; оббирання прихожан, учнів, пацієнтів; на «обслуговуванні» людей);
- капітал на пороці (на порочних запитах: алкоголі, наркотиках, порнографії, заборонених людських і ритуальних речах);
- капітал на крові; створюється насиллям, загрозою і вимогами, в тому числі з використанням влади та інших власних соціальних переваг;
- злочинський капітал; формується шляхом махінацій, афер,

крадіжок, використанням службового становища, монополізму, дефіцитами, привласненням природних і соціальних ресурсів;

- спадковий капітал; передається в спадок родиною, орде- ном, кланом, партією, мафією, системою разом із титу- лом спадкоємця;
- божий капітал; формується за рахунок продажу й експлу- атації таланту, тіла, совісті; виграшу в лотерею та знахо- дженням скарбу.

Якщо не хочеш бути «вівцею» (і збагатитись), забудь раз і назавжди питання моральності походження грошей. У світі капіталу ти можеш бути або капіталістом (експлуа- татором, насильником, злодієм, шахраєм...), або жертвою (на кому їздять і обдурюють на кожному кроці). В соці- альному гуманному суспільстві це робиться на основі за- кону і з твоєї згоди, в антисоціальному – без твоєї згоди, законно і незаконно.

ПРИНЦИПИ ТОТАЛЬНОГО ПОНЕВОЛЕННЯ Й ЕКСПЛУАТАЦІЇ НАРОДІВ І СУСПІЛЬНИХ ОБ'ЄДНАНЬ

Кожна організована структура в суспільстві (масонська ложа, мафія, орден, клан, партія, церква, братерство...) це «країна» в країні. Оскільки цілі внутрішніх організованих структур рідко співпадають з державними інтересами, то такі утворення по суті є «злоякісними пухлинами» в «тілі» суспільства.

У суспільстві все вирішують гроші, влада (кадри) й інформація. Засоби масової інформації – основний засіб зомбування і програмування суспільства. Церква – основний засіб духовного зомбування і програмування людини.

Принцип досягнення мети в суспільстві – насилля. Хитрість, лицемірство, підкуп, обдурювання, зрада – інструменти досягнення мети.

Кожна суспільна структура стійка лише тоді, коли навіть ненависть між її членами слабкіша за загальну мету збагачення і володарювання. Хижаки всіх мастей, об'єднуйтеся! В єднанні заради загального збагачення основа успіху, порятунк і розквіт карного злочинного утворення. Тож необхідно мати чітку програму, почуття ліктя і без вагань і роздумів дотримуватись прийнятого плану.

Єдність – засіб досягнення мети. Використовуйте гасла націоналізму під покривом інтернаціоналізму. Всі релігії, всі засоби, всі моральні й етичні норми мають слугувати одному – процвітанню клану, до складу якого ти входиш. Все, що виходить за межі вашого інтересу, це провокації і обдурювання.

Формуйте свої кадри. Кадри сьогодні – це майбутнє завтра. Всі найважливіші точки суспільства, де зосереджені гроші, влада, інформація, духовність, повинні бути кузнею ваших кадрів. Молодь має підхопити й нести естафету далі, а тому не бійтесь висувати молоді кадри на найважливіші посади. Не вміє – навчиться. В успадкуванні традицій стабільність, стійкість, безсмертя мафії.

Світ жорстокий, у ньому не існує місця філантропії. Кожна людина, кожне об'єднання, кожний народ – коваль свого майбутнього і свого щастя. Не думайте про інших: якщо вони не думають про себе, чому ви маєте турбуватись про них? Не сподівайтесь на «а може». Не чекайте милостей від суспільства – взяти їх, незважаючи ні на який опір, наша задача.

Створюйте свої колективи й об'єднання, а в існуючих викидайте, виштовхуйте всіх, хто не з вами і не за вас, особливо інородців та іновірців, бо вони займають ваше місце або місце, яке може зайняти своя людина.

Робіть усе можливе, щоб оточуючі вас інородці, іновірці, члени інших об'єднань і прошарків суспільства жили в інформаційному вакуумі, тваринним життям на рівні фізіологічних інстинктів, не підозрюючи, що є інший світ і виміри життя. Не дайте можливості їм думати і аналізувати, узагальнювати й робити висновки. Щоб ніхто не засіяв свідомість ізгоїв розумом, поспішіть засіяти її корисною інформацією для вас, і тоді іншим сіяти і вирощувати буде вже ніде. У кожного з «не наших» має бути «межа можливостей і бажань», контрольована нами. Все, що вони мають, має бути їх межею, все, що маємо ми, – це засіб для досягнення все більшого. Все, що мають вони, це віддане їм у тимчасове користування для нашої користі. Все, що мають вони, заповідано богом нам, вибраним.

Якщо не можете використати щось або когось у своїх цілях, зробіть усе, щоб ніхто інший, окрім своїх, не міг скористатись цими можливостями. Під гаслами цінностей життя, розумності і вибраності пропагуйте лінь, заздрість, аморальність, проституцію, жорстокість, насилля – все, що розкладає і розбещує особистість, перетворює її на скотину. Скотина вибраним на заваді не стане.

Заохочуючи низькі прояви, особливо почуття «справедливості» і заздрощів, допоможіть сірій масі розірвати тих, хто піднявся серед них. Знищуйте інтелект і душу інших народів і суспільних об'єднань. Істота без голови – це віл, який має розуміти лише дві команди: «цоб» і «цабе». Народ без власної голови має жити вашим розумом і для вас. Чесність, принциповість, любов до ближнього, бажання робити добро, порядність, інші «гарні риси» «не своїх» мають служити нам.

Не гребуйте малими досягненнями, з них складаються великі перемоги. Мала перемога – теж перемога; не бійтесь приниження, якщо воно веде до мети і дає вигоду. Не аморальні речі, якщо вони допомагають розквіту свого народу. Мета завжди виправдовує засоби її досягнення. Умійте пристосуватись, міняйте свою поведінку в залежності від ситуації, демонструйте гнучкість розуму.

Нехай інші, не вибрані, демонструють принциповість і залишаються самі собою, бояться приниження і нечесності. Істина, добро і правда лише те, що служить нам. Не бійтесь брехні, нечесності, зради. Обмежуючи себе в моралі, ви обмежуєте свої можливості. Залиште мораль іншим, це їх нещастя і наша перевага. Говоріть і вчиняйте так, як не допускає їх мораль, їх поняття. Вони не повірять, що так можна робити, що ви на це здатні.

Завжди поводьте себе впевнено, напористо, агресивно, збентежуючи й приголомшуючи. Більше слів і словесної мішури, більше незрозумілого і наукоподібного, більше жаргону. Нехай ламають голову і шукають те, чого там немає. Важливо не що говорити, а як говорити. Самовпевненість буде сприйматися як переконливість, амбіції й посягання – як вищий інтелект, манера повчати і поправляти – як перевага. Крутіть їх розум, збуджуйте нерви, пригнічуйте волю тих, хто хоче і може заперечити. Компрометуйте, цькуйте натовп на «вискочок», шукайте недоліки і роздувайте «муху» до «слона». Все робіть на межі пристойності, ввічливого зухвальства і нахабності, звинувачуйте в антинародності, в антигуманізмі, в антисемітизмі, навішуйте ярлики і тоді всі відмахнуться від вашої жертви і знищать її своїми руками. І ви посядете належне вам місце.

Зображайте себе бідними й нещасними, дискримінованими й приниженими. Допомагайте скрізь і в усьому своїм. Ви допоможете сьогодні, завтра допоможуть вам.

Тримайте у своїх руках засоби масової інформації, просякайте в апарати державного, партійного, духовного керівництва і скрізь, на всіх ланках формуйте вигідну для вас суспільну думку. З кожної дрібниці можна створити проблему, а проблему представити як дрібницю. Жоден суспільний процес не можна пускати напризволяще, контролюйте всі суспільні процеси і якщо навіть вам немає від них зиску, спускайте їх на гальмах або ж спрямовуйте проти своїх суперників.

Кожне починання маємо очолювати ми, щоб вести процес в необхідному напрямку.

У будь-якому колективі беріть владу в свої руки і керуйте ним у наших інтересах. Владна і творча частина має бути у наших руках. У жодному разі не можна допускати до цих функцій не своїх. На вакансії беріть лише своїх, а якщо немає підхожої

кандидатури – ліквідуйте посаду. Якщо не можете зробити і цього, беріть на посаду іногородця, краще азіата. Після необхідної обробки він стане нашим союзником і працюватиме на наш успіх.

Зробіть усе, щоб люди забули свій родовід, а народ – історію. Народ без історії і людина без родоводу – глина, з якої можна зліпити все, що необхідно для нас. Тримайте під контролем молодих і перспективних «не наших», беріть їх в кільце нашої постійної уваги, оточіть своїми, обліште контактів і знайомств за межами бажаних. Одружуйте їх на своїх доньках і після цього відкривайте їм «зелену вулицю» в житті. Вони вже наші і будуть працювати на нас. Їх робота – наш прибуток. Заради сім'ї і дітей вони зрадять всіх і служитимуть нам.

Купуйте, крадьте, знищуйте, стирайте всі твори, всю інформацію, що несе правду про нас іншим, розкриває наші плани і нашу стратегію. Все, що сталося і що відбувається, має сприйматись іншими лише в нашій трактовці.

Не дайте зрости паросткам супротиву. При їх появі – розділяйте, дискредитуйте, знищуйте. Ніхто не повинен сумніватися у нашій вищості й перевазі. Не дайте їм об'єднатись, компрометуйте під будь-яким приводом. Поки вони не об'єднані, їм не встояти проти наших колективних дій. Звинувачуйте їх у всіх земних гріхах, особливо – у відсутності пошани до старших, у порушенні моралі та етики, братерства й інтернаціоналізму.

Звинувачуйте – нехай виправдовуються, обливайте брудом – нехай відмиваються. Той, хто виправдовується, уже винний. Або наші порядки, або дезорганізація і хаос. Безладдя має продовжуватись до того часу, доки вас не попросять навести порядок. Всі мають працювати на нас. Хто не з нами – той проти нас. Покірними і смиренними мають бути вони, але ніколи – ми.

Проповідуйте й насаджуйте доброчинства серед них, самі ж залишайтеся непримиренними і твердими. Ніколи не послабляйте натиск, пресингуйте скрізь і завжди, все має бути корисним вам і своїм.

Змінюйте райони і країни дії та концентрації зусиль. Скрізь ми маємо бути діяльними, здоровими, багатими і при

владі. Гроші – наші руки і ноги. За необхідності ми маємо збиратись, а виконавши задачу – розпилитись, щоб прийти туди, де можна зібрати новий урожай.

Проповідуйте інтернаціоналізм, братерство, рівність, свободу. Нехай все буде спільним, народним, а значить – нашим. Гаслом інородців має бути рівність можливостей, останній може бути першим. Зробіть усе, щоб вони своїми руками знищили своїх вискочок, свою еліту, і тоді ви станете їх рятівниками, поводитирами і господарями.

Для дискредитації влади, її знищення або підпорядкування собі використовуйте закони бюрократичної будови суспільства. Чим більший апарат влади, тим у більшій мірі він паразитичний і руйнівний. Уміло вирощуйте його. Свою участь і недоліки в роботі пояснюйте помилками попередників, недостатністю людей, грошей, можливостей. Ідеальна мораль бюрократії – «більчине колесо». Коли влада вас не влаштовує – стимулюйте перебудову. Ті, кого це стосується, кричать і сваряться більше всіх. Зробіть того, хто стоїть на перешкоді, відповідальним за перебудову, і його «з'їдять» свої. Ви ж залишайте за собою контрольні важелі і грайте роль миротворця і рятівника, використовуйте ситуацію у власних інтересах. Якщо вашим загрожує скорочення, ініціюйте необхідність створення нових структур. Скорочуйте не своїх і потурбуйтеся про своїх, бажано з їх зростанням в службовій ієрархії.

Найкраща ваша опора – бюрократичні структури, що побудовані на спільному паразитуванні і в яких імітація діяльності найкращий засіб уникнення відповідальності і досягнення власних інтересів. Все, що проти ваших, – знищуйте або засекречуйте. Робіть ієрархію сірою і нікчемною. Поширюйте чутки про те, що підлеглі претендують на вищі посади. І ті, хто їх займає, зробіть усе, щоб знищити претендентів.

Пам'ятайте, що бажання людей зростають швидше, ніж їх прибутки, а тому хабарі й подарунки, додаткові джерела прибутку сприймаються дуже позитивно. Кожний канал зловживання буде виправданий, якщо поділитесь з владою. Красти й привласнювати краще всього під гаслами турботи про суспільство: прикрашайте і озеленюйте

мости, вулиці і тротуари, організовуйте гуманітарні акції і будуйте церкви (звичайно, все це за суспільні гроші) і можете красти багато і безкарно – спробуйте перевірити «закопані» гроші. Особливо тепло суспільством сприймаються гасла справедливості, турботи про жінку і дитинство, про екологію, покращення умов хворих і соціально незахищених, потерпілих від стихійних лих. Використовуйте це вічне джерело вашого прибутку.

Запам'ятайте наступне. Для збільшення ефекту зомбування використовуйте поєднані з емоціями ярлики (з багатьма словами пов'язані конкретні емоції. Злодій – поганий, рятувальник – гарний і т. д.).

Якщо хтось хоче закрити «вівчарню», зробіть усе, щоб там залишився свій вовк.

Зробіть поводителем сліпого або божевільного. Вони приведуть конкурента або до прірви, або заведуть у болото. Найнебезпечніші поводителі – безталанні мрійники.

Натовпом керують ті, хто потурає натовпу і використовує його.

Кожний народ має владу, на яку заслуговує. Зробіть усе, щоб він заслуговував вас.

Той, хто контролює минуле, той контролює і майбутнє. Хто контролює сучасне, той контролює минуле.

Кожний рівень структур суспільства має користуватись лише призначеною для нього інформацією. Інформація призначена «вибраним».

Задача школи і вищих навчальних закладів не вчити думати, а вирощувати необхідні для нас види у відповідності до професій.

Знеживлення людства – це живі роботи-трупі. Живі роботи – ідеальний інструмент досягнення максимального результату.

При керуванні суспільством і його кодуванні користуйтеся наступними пріоритетами (у заданій послідовності не допускаючи до них «не своїх»):

- методологія (світоглядна інформація, загальнофілософські уявлення розуміння загальних природних процесів у Всесвіті, символи, релігійні заповіді і догмати);

- фактологія і хронологія (перш за все історична);
- ідеологія, мораль і етика (особливо експлуатуючи категорію вибраності людини і народу);
- мистецтво (відновлює зв'язки з гармонією Космосу);
- недержавне керування (світова фінансова система, таємні товариства, ордени, партії...);
- державні інститути (політика, влада, закони);
- система освіти і виховання (особливо дитяче виховання; пріоритетність точним наукам: логіці, математиці);
- засоби масової інформації (особливо телебачення);
- економіка (гроші, фінансові структури, власність, економічні структури);
- система розваг і відпочинку;
- зброя геноциду (алкоголь, тютюн, наркотики, психотропні речовини);
- зброя масового знищення людей (від ножа до ядерної зброї і психокодування).

Обов'язковою умовою контролю суспільства є тотальний контроль свідомості людей і духовних запитів на всіх етапах життя людини і розвитку суспільства.

ПРИНЦИПИ ПРОТИСТОЯННЯ ЕКСПЛУАТАЦІЇ ТА ЗОМБУВАННЮ ЛЮДЕЙ І НАРОДІВ

Основні принципи супротиву переформатуванню – зомбуванню людської свідомості сформульовані Бруно Беттельгеймом в книзі «Освічене серце»:

- створюй для себе область автономної поведінки, де лише ти сам можеш приймати рішення;
- май у свідомості етичну межу, опуститись нижче якої для людини гірше смерті.

В якості області автономної поведінки може бути фізична (дім, садок, лабораторія...), інформаційна (наукові дослідження, вирішення задач, різні особисті захоплення, що пов'язані з працею свідомості) та духовна (пісні, вірші, мистецтво, добродійність, жертовність...). Область автономної поведінки має нести творчий зміст, бути достатньою, але не безмежною, обґрунтованою, з точки зору споживання інформації, енергії, елементів комунального і природного середовищ. Обмеження мають бути не лише по каналах споживання, а й по ємності накопичень власності (не більше ніж для функціонування і творчості. Людині не потрібні ні багатоповерхові будівлі, ні десятки авто, ні сотні костюмів).

Не дайте зайняти вашу свідомість і свідомість ваших близьких корисливою для інших інформацією. Завжди пам'ятайте, що не існує не зацікавленої для когось інформації, а тому перед тим як її сприйняти, запитайте: кому це вигідно?

Не забувайте про суспільну відносність понять добра і зла. Те, що морально в одному колективі, аморально в іншому. Пам'ятайте, що зло найчастіше маскують в одяг добродійності, а аморальність пропагують словами моральності, а тому судіть «не по словах», а «по справах» їх. Завжди і в усьому спирайтеся на те, що зберігає, продовжує і покращує умови життя на планеті, засуджуйте і чиніть опір тому, що його вбиває і руйнує.

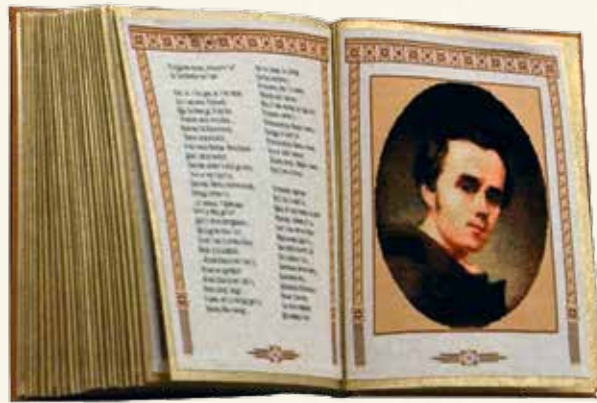
У житті важливо правильно розставити пріоритети між власним его, родиною, народом і людством. Стійкість особистості забезпечується територією власної відповідальності і незалежності – близько 0,25 життєвих подій і ситуацій.

Незалежність забезпечується не лише власною територією прийняття рішення, але й територією твоєї сім'ї, роду, нації, іншого суспільного утворення. Щоб ніхто інший не заволодів цією територією (не лише фізичною, а й інтелектуальною і духовною), необхідно:

- завжди залишатися господарем у своїй господі і ніколи не віддавати цих функцій представникові іншого суспільного утворення або іншого народу;
- без влади побудувати суспільство неможливо, але влада ніколи не повинна стати «раковою пухлиною», а тому привілеї влади мають зводитись лише до першочерговості у задоволенні потреб, але не до безпідставного збагачення і проїдання суспільного продукту. Всі державні надбудови й інституції разом з виробниками не повинні проїдати більше $(1 - \varphi)$ суспільного продукту ($\varphi = 0,618$ – число «золотого перетину»);

- не довіряй лозунгам на зразок «братерство, свобода, рівність, інтернаціоналізм, демократія». Братерство може проявити себе лише в досягненні спільної мети, в спільних діях і нормах поведінки (моралі) в товаристві. Рівність може досягатись у споживанні (біологічному, комунальному, інформаційному, духовному), але її не існує від природи і тим більше від місця і функцій у суспільстві. Свободи, як відсутності зовнішніх зв'язків, функцій, дії, незалежності від суспільства і природи, не існує в принципі. Свобода існує лише в усвідомлено прийнятих рішеннях, та й то в межах доступних суспільних і природних процесів. Інтернаціоналізм – це груповий, планетарно-суспільний егоїзм, що виражається лише по відношенню зовнішньої мети (наприклад, колонізація інших планет), або зовнішньої небезпеки. Всі перелічені категорії в основному використовуються як категорії одурманення одних людей і народів іншими заради власних паразитичних цілей;
- якщо починають ділити родину, товариство, народ на частини незалежно від причини, знай, що це комусь вигідно ззовні. Само по собі системне утворення розпадається лише тоді, коли чийсь внутрішні корисливі дії переважають спільний інтерес, інстинкт до виживання через спільну небезпеку;
- контролюй всі важливі для тебе і твого народу інформаційні потоки. Контролюй не лише сучасне, а й минуле і майбутнє. Інформацію необхідно чистити як воду від бруду, але не від необхідних мінеральних складових;
- формуй сам задачі і мету для себе і свого народу. Ніколи і нікому не дай очолити цей процес, якщо не хочеш перетворитись на вола. Свій народ, всі структури і процеси в ньому мають виконувати клітинки свого організму, свого народу. Задачі, що об'єднують суспільство, повинні бути важливішими за особисті й за ті, що його роз'єднують;
- у відносинах із представниками інших народів і конкуруючих організацій в деякій мірі можна довіряти тому, що стосується взаємовигідної справи, та й то в процесі, але не при поділі результату. Особливу недовіру і засторогу має викликати все, що зачіпає національні особливості й національні інтереси, перш за все, в духовній і економічній сферах. Пам'ятай, що практично

не існує людей, для яких чужі інтереси були б ближчі, ніж власні;

- уважно стеж за змінами в суспільстві. Будь-яка зміна викликана або внутрішньою необхідністю, або зацікавленими представниками конкуруючої спільноти. Якщо перше необхідне і позитивне, то друге може мати важкі, якщо не руйнівні, наслідки. За будь-яких обставин і в будь-якій ситуації необхідно користуватись основним правилом римського суду: спитай кому це вигідно і ти зрозумієш причини і наслідки того, що відбувається;
- формуй і контролюй свідомість свого народу, щоб цього не зробили інші. Розбудовуй сучасний світогляд, виховуй мисляче, творче суспільство. Людину, що думає власною головою і приймає власні рішення, неможливо прозомбувати і перетворити в інструмент експлуатації. Бережи як зіницю ока, невтомно вирощуй інтелект і духовність свого народу, зміцнюй його дух, його самосвідомість, його егрегор. Зроби все, щоб нинішній стан людини залежав від майбутнього, щоб суспільство завжди думало, розбудовувало і турбувалось про життя і його майбутнє!

ПРИНЦИПИ БУДОВИ СУЧАСНОГО СУСПІЛЬСТВА

Сучасне суспільство побудоване за «державним» принципом, згідно з яким держава є системним утворенням, що допомагає одному чи кільком народам виживати в конкурентній боротьбі за місце під сонцем, а з іншого боку, є органом насилля меншості над більшістю, або влади над народом. Свого часу давньогрецький мислитель Платон підкреслював, що, незалежно від назви устрою держави, влада створює одні й ті самі державні інститути (армію, суди, поліцію, розвідку, фінансові інститути й тому подібне) для свого захисту від більшої (від народу) та для його експлуатації. Щоб отримати хоча б деякі уявлення про владу і владні структури, варто розглянути невеличкий політичний словник.

Влада – це здатність і можливість впливати на життєдіяльність людей за допомогою різних чинників: військових, політичних, релігійних, економічних, карно-правових, етичних, моральних і тому подібних. Одним із особливо дієвих чинників є прищеплення суспільству страху перед зовнішніми загрозами: ворогами, епідеміями, природними катастрофами, божою карою.

Знаряддям влади є політична система, що включає в себе всі державні та суспільні інститути. В боротьбі за владу переможцем практично завжди є влада, а переможеним – народ. Влада через державні інститути здійснює диктат правлячої верхівки над суспільством, а тому державні інститути ніде й ніколи не служили народу і не захищали його від владних структур. За словами того ж Платона: «...жодна армія в світі ще не захистила свій народ від зовнішнього ворога, доки сам народ не підіймався на свій захист. Бо функція армії, як і судів, і поліції спрямована не на захист народу, а на захист влади від власного наро-

ду». А тому дуже влучно говорить в Біблії Еклізіаст: «Я бачив місце суду, а там неправда». Суд виносить справедливе рішення лише в випадку, коли воно не має відношення до владних структур, або коли несправедливий вирок може вплинути на існування самого суду (інстинкт самозбереження).

Представництво у владі народу – це обман. Коли говорять, що народ здійснює владні функції через парламенти – це те ж саме, що говорити на чорне – біле. Парламенти ніколи не були владою народу, бо туди влада «пропускає» лише своїх. Вибори до парламенту є технологіями обдурювання народу з єдиною метою збереження влади владними структурами.

Однією з найважливіших складових політичної системи є партії. Партія – це група людей, об'єднаних спільними інтересами або спільною метою. Жодна партія не є демократичним знаряддям, бо це групове кастове утворення для здійснення програм захоплення влади (або для продовження терміну її існування). В задачі партії входить збереження існуючої системи розподілу суспільного продукту (багатства) або зміна систем перерозподілу цього продукту на свою користь. Кінцевий результат дії правлячої партії – диктатура.

У міжпартійній боротьбі всі засоби й технології дозволені, а тому немає мови взагалі про народ. Коли мова йде про партії виробників (робочих і селян), то це знову лише прикриття для організованої групи хижаків, що під «одягом» народності рвуться до влади. Кожна така партія має владне ядро і рядових служителів, що повірили гаслу «щастя для всього народу».

Міжпартійна боротьба така ж брудна і негативна, як і міжкланова. Кожна партія в боротьбі за владу використовує інтереси якогось прошарку населення або класу. Клас – це прошарок населення, що відрізняється від інших місцем і роллю в ієрархії суспільства, також ставлення до засобів виробництва (за часткою отриманого суспільного продукту).

Являючись виразником інтересів класу, партії здійснюють диктатуру меншості над більшістю. Вид диктатури залежить від форм власності над матеріальним базисом су-

спільства, до якого відносяться природні ресурси (предмет праці), засоби виробництва та продукт виробництва. Керувати суспільством та паразитувати на ньому можна, привласнюючи як весь його матеріальний базис, так і окремі його складові.

Зміна влади призводить лише до матеріального перерозподілу і заміни одного «дракона» іншим. При цьому всі учасники цієї дії завжди є виразниками філософії трамвая: ті, хто чекає черги, щоб їхати, кричать: «чого не проходять, всім їхати треба», а ті, що тільки-но поставили хоча б одну ногу в трамвай, уже кричать: «куди вони лізуть, тут і так дихати немає чим». Бо тільки-но людина «наїлась», як вона відразу забуває, що годину тому була «голодна». Президент, який учора був роздягнутий і голодний, сівши в «мерседес», миттєво забуває про бідних і голодних. Віднині він виразник класу «мерседесів».

Для збереження влади правляча верхівка створює закони, які є законами політичних систем (на відміну від законів суспільства, що по своїй суті є етнічним, морально-етичним етнічним кодексом, до якого входять звичаї, правила поведінки, стосунки в сім'ї і товаристві, культові й релігійні обмеження тощо).

Основним законом політичної влади є конституція (закон, що не змінюється доти, доки існує дана політична система). Конституція юридично закріплює місце людини в ієрархії суспільства, її права і обов'язки, відношення до матеріального базису (права власності) та розподіл національного продукту між складовими суспільства.

Конституція – це механізм керування суспільством. Вона є політичним законом і, як всі політичні закони, тимчасова, на відміну від суспільних законів, що існують впродовж існування етносу (від кількох століть до кількох тисяч років).

Політичні закони практично завжди обмежують і карають, і дуже рідко заохочують. Вони спрямовані не на розбудову суспільства, а на збереження існуючої політичної (владної) системи. Найстрашніший злочинець (і ворог) існуючої політичної системи не вбивця і не злодій, а той, хто бажає змінити існуючу систему – політичний супротивник, а тому боротьба з ним смертельна і безжальна.

Добровільно від владного «корита» ніхто не йде. Зміна влади здійснюється не суспільством, а організованими групами, які беруть на себе ініціативу і сміливість через насилля і революцію висловити волю суспільства, використовуючи народ у власних інтересах. При цьому одне знаряддя влади замінюється іншим, влада ж залишається.

Суспільні закони об'єднують людей в етноси і народи. Етнос – це генетично, мовно і релігійно поєднана сукупність людей, що проживають на одній території, користуються

одними і тими ж моральними й етичними нормами і мають єдине постійне джерело існування. Поняття народу є дещо ширшим і включає в себе сукупність усіх людей, які мешкають на території даної держави. Держава – це тимчасове, штучне, політичне, економічне, воєнне утворення і є знаряддям задоволення запитів владної частини суспільства. Держава може бути національною та багатонаціональною і, відповідно, більш стійкою чи менш стійкою (імперією, що існує доти, доки існує загальна мета чи загальний інтерес).

Державу формують внутрішні і зовнішні чинники, до

яких в першу чергу належать економічні, релігійні, політичні, воєнні.

Поряд з поняттям етносу часто використовується поняття нації. Під нацією розуміють сукупність людей на даній території з однією мовою, релігією, мораллю, етикою, історією, генетикою, культурною спадщиною і єдиною долею. Якщо плем'я – це велика сім'я, то нація – це велике плем'я. Плем'я будується на міжсімейних зв'язках, нація – на міжплемінних, і міцність цих зв'язків змен-

шується від сім'ї до людства в цілому. Відповідно люди-на поводить себе по-різному в сім'ї, товаристві, суспільстві, користуючись власним, сімейним, племінним (або клановим), національним і загальнолюдським кодексами. Кожна структура суспільства є виразником інтересів конкретних спільнот і одночасно соціальною школою і соціальним захистом її членів.

Загальні потреби пов'язують людей у товариства, громади, партії, класи, народи. Загальні засади існування утворюють націю. Основою збереження і стійкості нації є національна самосвідомість. Без національної самосвідомості нації приречені на загибель. Домінуюча нація в державі, втративши національну самосвідомість, перетворюється на рідній же землі в нацменшину, приречену на виродження. Національна самосвідомість може підсилюватися релігійно (якщо це власна віра) і руйнуватися, якщо релігія нав'язана ззовні і є частиною самосвідомості іншої нації. А тому історично кожна нація повинна мати свою релігію. Невідповідність національної самосвідомості й релігії є причиною і джерелом постійних конфліктів всіх народів у всі часи. На одній і тій же території нерідко мешкають різні нації. По відношенню до корінної нації вони можуть бути домінуючими і націями-меншинами. Владні функції в державі не обов'язково належать корінній чи найбільшій нації. Часто владні функції здійснює одна з національних меншин, користуючись своїм положенням у структурі і в ієрархії суспільства. Найчастіше це ті, хто тримає в своїх руках фінансові потоки та засоби масової інформації.

Фінансові (економічні) важелі знаходяться в руках тих груп людей (партій, кланів, мафіозних груп, нацменшин), які захопили право власності над матеріальним базисом і політично її узаконили. При цьому завжди використовуються одні й ті ж стандартні прийоми поневолення народу:

- необхідно знищити інтелектуально-духовну еліту суспільства і замінити її своїми представниками. За відсутності власної правлячої еліти народ перетворюється на табун «овець», що йде за «вожаком-козлом»;

- розділяй і володарюй. Натрави брата на брата, частину суспільства на іншу, схід на захід, і поки народ «чубиться», можеш робити з ним, що хочеш;
- використовуй незадоволені низи нації проти її влади, але так, щоб сам народ разом з владою знищив і свою інтелектуально-духовну еліту і тоді цей народ перетвориться на додаток до нацменшини, що захопила владу;
- руйнуй національну самосвідомість, і тоді ті, хто складав дану націю, стають «сміттям історії» (за висловом Е. Канта) або «додатком» правлячої нацменшини. Важливими елементами руйнації національної самосвідомості є руйнація мови, руйнація національних вірувань, знищення національного міфу (історії, билин, легенд, героїв, святих, пророків тощо);
- зроби все можливе для того, щоб не допустити народ до сучасних соціальних технологій з тим, щоб знову не виросла його нова еліта;
- використовуючи власні засоби інформації (і знищуючи супротивні національні), нав'язуй свої стереотипи і свій світогляд, зомбуючи всі верстви корінного населення.

Надзвичайно важлива роль у «зомбуванні» суспільства належить засобам інформації. Так само, як компанії, які виробляють алкогольні напої й цигарки, дбають не про здоров'я нації, а про прибутки, так і засоби масової інформації несуть не правду народу, а корисливу інформацію від тих, «хто замовляє музику», хто володіє засобами інформації.

Влучно з цього приводу сказав К. Маркс: «Не існує злочину, на який би не пішов капіталіст заради прибутку».

Рушієм функціонування суспільства є потреби людини. Задоволення потреб людини – головна задача виробництва. Житло, засоби існування, транспортні засоби, засоби життєзабезпечення, засоби досягнення життєвого рівня відповідного суспільному середовищу,

продовження роду і відтворення суспільства даного рівня, підтримка зовнішнього середовища в належному стані, суспільний захист – все це складові попиту людства. Для задоволення попиту людина має або працювати сама, або експлуатувати інших. Ті, хто привласнив право на ресурси, на засоби виробництва і на продукт виробництва, експлуатує найманих працівників. Наймані працівники – різновид рабів, кріпосних, наймитів, що існують при всіх формах власності і в усіх формах політичних систем. Найманий працівник – це той, хто продає частину свого часу, частину своїх здібностей, таланту, своє тіло і його можливості іншим за частку суспільного продукту. В той же час кожен член суспільства є «наймитом», складовою клітинкою суспільного організму, і питання лише в тому, наскільки та чи інша людина отримує те, на що заслуговує. Якщо одна людина отримує більше, ніж їй потрібно, то інша недоотримує. Накопичення багатства однією людиною призводить до зубожіння іншої і є посяганням на запити цієї людини.

Експлуатація людини людиною характерна для всіх часів і легше розглядається під різними кутами перерозподілу суспільного продукту та права власності.

Примітка. Все сказане відноситься до рівня матеріальної організації суспільства, до рівня біологічного існування. Але у Всесвіті не існує нічого наперед поганого і нічого гарного, нічого доброго і нічого злого. Все існуюче сприймається через людську свідомість і набуває позитивного і негативного відтінків стосовно людини. А тому в залежності від конкретних обставин все в організації суспільства може відігравати як позитивну, так і негативну роль. **Єдиним критерієм, що надає можливість оцінки того чи іншого суспільного явища, є правило: живи так, щоб не нашкодити розумному живому Всесвіту; щоб життя продовжувалось, набуваючи все більше рис добра, любові, інтелектуальності і духовності.** І тоді те, що сприймається негативно, може стати в великій нагоді в позитивному сенсі при вирішенні планетарних і космічних задач майбутнього людства.

Добро і зло можуть сприйматися через успіх і невдачу. Та знову-таки, як сказав мудрець: «Не заздри успіху і не жалкуй про невдачу, бо ти не знаєш, що є успіх чи невдача в масштабі душі. Ніщо не називай ні бідую, ні радістю, доки не станеш свідком наслідків цього. Чи є бідую смерть, що врятувала тисячі життів і чи є радістю життя, що породжує горе?»

РАКОВІ ПУХЛИНИ В СТРУКТУРІ СУСПІЛЬСТВА, АБО ЩО ТАКЕ МАФІЯ?

Суспільство (біологічна популяція) ніколи не буває однорідним. Воно поділяється на багато різних об'єднань за різними ознаками і задачами, що вирішуються тією чи іншою групою. Найменше з таких об'єднань сім'я, де чоловік і жінка доповнюють один одного за можливостями і здібностями, збільшують власну життєздатність і вирішують задачу відтворення суспільства, продовження роду. За цією ж ознакою формуються більші групи родин, в які входять кілька сімей під наглядом або старійшини роду, або «патріарха» – того, хто дав початок усій родині.

Об'єднання може відбуватися за професійною ознакою, коли гуртом можна зробити те, що не під силу одному. Таких об'єднань може бути стільки ж, скільки видів занять у людства: лікарі, вчителі, фермери, металурги, шахтарі, художники... За розрахунками вони можуть бути дуже великими, а тому нестійкими і часто розпадаються на невеликі об'єднання, що конкурують за територією в суспільстві і під сонцем. Об'єднуються такі професійні групки в професійні союзи з тим, щоб вибороти додаткові пільги в суспільстві по відношенню до інших професійних союзів та державних інститутів.

До державних інститутів відносять армію, суди, поліцію, податківців, митницю, служби безпеки, територіальні й галузеві адміністрації. Всі державні інститути створюються (як писав ще давньогрецький філософ Платон) виключно для захисту «владу маючих» від власного народу, бо (за словами того ж Платона) жодна армія ще не захистила свій народ від зовнішнього ворога, доки сам народ не піднімався на свій захист. Державні інститути своєю

задачею мають регуляцію взаємовідносин між людьми в даному державному об'єднанні, виписування правил і норм поведінки (моральні кодекси), звичайно з користю для себе (щоб гарно їлось і пилось), захист інтересів один одного та інтересів «мішків з грошима». Головна задача при цьому «не переборщити», бо коли оббираєш рядових членів суспільства, які годують і себе, і тебе, маєш не обі-брати більше, ніж дозволяє життєздатність народу. Щоб «кінь», який тебе годує, не впав знесилений і не здох, бо хто тебе буде годувати потім?

Механізмами регуляції взаємовідносин між державними інститутами і народом є ринок (гроші) й професійні спілки. Діячі останніх найчастіше тяж перебираються під «покрівлю влади» і служать не стільки професійному об'єднанню, скільки власним інтересам і інтересам влади. Часто це не подобається робітникам галузі, і коли терпіти не стає сил, одних професійних лідерів виганяють й обирають нових, які йдуть знову старою стежкою (конфлікт з владою може дорого коштувати, треба якось примиряти обидві сторони).

Держава найбільше об'єднання (із сталих) і має функцію захисту й агресії по відношенню до сусідніх народів. Не було б сусідів, не потрібна була б і держава. Бувають і тимчасові союзи кількох держав проти однієї чи кількох інших. Такі союзи створюються з тією ж метою: захисту й агресії (в усіх областях діяльності людства, не обов'язково територіальних).

Особливістю більшості союзів є те, що після досягнення перемоги вони розпадаються і починається боротьба все-

редині самого союзу. Всі об'єднання людей створюються виключно для захисту від зовнішнього агресора або для захоплення «чужої території», а тому нестійкі за своєю природою.

При розподілі влади і місця біля «державного корита» не всім бажаючим дістається «бажане». І тоді утворюються групи людей, які теж хочуть, але не можуть законним шляхом оббирати тих, хто працює. Так утворюються «кримінальні групи», банди, мафії; групи, що ігнорують закони влади і шляхом насилля перерозподіляють частину багатства, створеного народом на свою користь. Такі угруповання підривають авторитет влади, поїдають те, що мало дістатись владі. Влада мириться з цим не може і створює для порушників тюрми, концтабори, карні зони, де «перевиховує» законно неслухняних. Щоб грабувати «безпечно», в угрупованні необхідно мати представників влади, особливо тих, у кого дуже гарний апетит і хто недоїдає з «державного корита». Так з'являються законні «клани і мафії», ордени і партії, які під гаслами боротьби за інтереси народу бажають перерозподілу державного продукту на свою користь. Такі об'єднання найстрашніші для влади і тому їх необхідно або знищити в першу чергу (вони для влади страшніші, ніж карні злочинці, бо останні не претендують на «корито»), або взяти їх під свій контроль, поставивши «на чолі» власних представників.

Ще кращий варіант для влади – самій організувати свої партії, клани, мафії. Наприклад, організуємо дві (три, не більше) партії, які імітують боротьбу між собою, але їдять з одного корита і служать тим, хто при владі і при «мішках з грошима». Якщо ж всупереч правилам гри виникають і об'єднання, непідконтрольні владі, тактика змінюється на протилежну: ініціюється створення якомога більшої кількості партій, щоб «чубились» між собою і не загрожували владі. В цьому випадку влада користується правилом: розділяй і володарюй. Хочеш перемогти – розділи народ, партію, інше об'єднання зсередини і примусь їх «бити» один одного, а потім приходь і відновлюй «справедливість».

По відношенню до працюючих, до народу всяка влада є «паразитом», з яким необхідно миритися, бо хтось має ство-

рювати і організовувати суспільство, щоб воно не руйнувало і не вбивало само себе (згадайте – людина за біологічною природою хижак). Але ще більшими паразитами є клани і мафії, бо вони кровопивці без обмежень (на відміну від влади) і нагадують ракову пухлину в організмі суспільства. Мафії і клани найчастіше гинуть разом з державою. Або трансформується держава (перебудова з тим, щоб знищити клани і мафії, правда, потім виникнуть нові і так без кінця), або її захоплять інші держави, знищать місцеві клани і розповсюдять вплив своїх власних кланів і мафій.

Прочитавши написане, можна подумати, що ситуація безнадійна, що завжди є паразити – експлуататори і народ, якого експлуатують, тримаючи за «волів». У дійсності суспільство це єдиний, живий організм, в якому влада має стільки, скільки дозволяє їй сам народ. Відносини між владою і народом – це в усіх випадках компроміс, межа і рівень якого залежить від освіченості і духовності суспільства в цілому. Чим освіченіше і духовніше суспільство, тим важче на ньому паразитувати, а тому в усі часи влада бажає в міру «темного» населення, покірного і сумирного. З іншого боку, такий народ неконкурентоспроможний по відношенню до інших народів, тож і тут має бути компроміс. Дійсно вільним (в межах взагалі можливого) може бути лише високоосвічений і високодуховний народ, до чого, в першу чергу, маємо прагнути і ми, українці-русичі.

ПІСЛЯМОВА

Давним-давно частина нашого орійського Роду залишила Батьківщину і в пошуках кращої долі пішла до Дворіччя. Непросто склався подальший шлях нашої рідні. Обставини склалися таким чином, що час поставив їх на перехресті різних цивілізаційних потоків, визначивши роль організації та належного функціонування грошових потоків, свого роду «кровоносної системи» значної частини людства. Та казав Ісус Христос: неможливо служити одночасно і Богу, і мамоні. Разом з позитивним змістом гроші несуть у собі спокус паразитування на них, перетворюючи бізнес в ракову пухлину суспільства. Коли гроші стають «над усе», зникає мораль і етика, руйнуються всі божі і просто чисто людські якості. Все, що має попит, можна продати і купити. Тож із часом саме наші далекі родичі стають основними організаторами работоргівлі (а нині і людськими органами), торгівлі наркотиками, зброєю, всім, що приносить «прибуток». Не гребуючи ніякими «бізнесовими» технологіями і постійно продукуючи нові, вони стали ізгоями в усьому світі. Їх виганяють, їх нищать, їх ненавидять (при тому що більшість із них не причетні до того негативу, що супроводжує їх як членів єврейської громади), але у них гроші і через них отримується всездозволеність. Тож їх терплять, плазують, підлещуються – чого не зробиш заради грошей і безпроблемного існування! На жаль, гроші – це дуже «важкий наркотик» і подолати залежність від нього вдавалось небагатьом. Ось тільки потім, в підсумку життя, страшна карма чекає на носіїв рукотворного зла, карма, якої не побажаєш і найлютішому ворогові. Та не існує безвихідних ситуацій. Згадаймо біблійну притчу про блудного сина, коли юнак, усвідомивши низькість свого шляху, повертається до рідного порога, і батько прощає йому все, бо він повернувся!

Якщо ті, хто вважає себе обраними богом Єговою, усвідомлять свою роль у нинішньому аморальному суспільстві, згадають себе, звідки їх корені і хто вони є, якщо відмовляться від чужого бога і його настанов, якщо зрозуміють, що не людина для грошей, а гроші для розквіту людства, то матимемо надію на «повернення блудного сина» до великої орійської родини!

ЛІТЕРАТУРА ДО «ЄВРЕЙСЬКОГО ФЕНОМЕНУ»

1. *І. Франко*. Сотворення світа. – Вінніпег, МАН, 1918.
2. *Р. Морозовський*. Біблія як ідеологія. – Лондон, 1970.
3. *Лев Силенко*. Мага віра. Україна, Обереги. – Київ, 1997.

Підписано до друку 20.10.2014 р. Формат 60х84¹/₈.
Папір крейдяний. Друк офсетний.
Ум. друк. арк. 26.04. Ум. фарбовідб. 106,94. Обл.-вид. арк. 28,39.
Наклад прим. Замовл. №.

Видавництво ТОВ «Виробничо-комерційна фірма «АРТ-ПРЕС»
49010, м. Дніпропетровськ, узвіз Лоцманський, 10-А
Свідоцтво ДК № 4052 від 21.04.2011 р.

Друкарня ТОВ «Виробничо-комерційна фірма «АРТ-ПРЕС»
49010, м. Дніпропетровськ, узвіз Лоцманський, 10-А

Тел./факс (056) 370-20-27
www.art-press.com.ua

ISBN 978-966-348-364-1

Літературно-художнє видання

Шевцов Василь Юхимович

Рід

Міфи і легенди Україн

Відповідальний за випуск *О. В. Ананьєв*

Літературний редактор *В. А. Нечай*

Комп'ютерна верстка *В. В. Суглобової*

Дизайн обкладинки *О. Ю. Лі*

